MAVIS HEATH-MILLER

Scandal în Crescent

Traducerea și adaptarea în limba română de

MITU ELENA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Ia te uită ce canapea jalnică aduc acum! spuse doamna Napier din locul ei de observație aflat la fereastră, după perdea. Sinceră să fiu, n-am mai văzut mobilă atât de sărăcăcioasă. Nu-mi dau seama ce caută în Crescent!

Cuvintele ei erau tăioase, iar vocea disprețuitoare, ca și cum vila lor era o anexă a palatului Buckingham. Fiica ei, care stătea întinsă pe pat, cu ochii acoperiți de comprese cu loțiune pentru ochi, dădu din umeri. Nu din cauză că avea altă părerea despre clădirea în care locuiau, ci pentru că, din cauza celor două aspirine pe care le luase și a ceștii de ceai, devenise somnoroasă și voia să se relaxeze înainte de petrecerea de la familia Stilwell.

– Dumnezeule! se auzi din nou vocea doamnei Napier. Au o cadă de metal, de aceea cu mânere, pe care femeile le foloseau pe vremuri pentru spălatul hainelor. Oare ce vrea să însemne asta? Sheila, mi se par niște oameni imposibili.

– Nu știu ce pot face astfel de creaturi în Crescent. Sunt o rușine pentru această zonă, răspunse Sheila. Imaginează-ți cum s-ar potrivi căzile de metal și familia Stilwell!

Începu să râdă, dar hohotele de râs îi deplasară compresele de pe ochi. Le aranjă la loc cu degetele ei subțiri și nervoase, întorcându-se la starea de relaxare.

Complexul Crescent era un semicerc alcătuit din opt case, fiecare aproape identică vecinei, cu o mică sufragerie în stânga ușii de la intrare și un hol mare, care se întindea de-a lungul întregii clădiri. În spatele acestuia era o bucătărie și cămara, iar la etaj se găseau patru dormitoare și o baie. Fiecare vilă avea un garaj din cărămidă, o grădină mică în fața ei și una mult mai mare în spate. Toate erau așa, mai puțin cea locuită de familia Stilwell, a opta. Aceștia, profitând de poziția privilegiată, la capătul rândului de case, mai construiseră un garaj și un salon. Deasupra acestor două camere nou construite amenajaseră un fel de grădină suspendată cu mușcate și lobelii, iar rezultatul era, după părerea vecinilor, fermecător.

– E atât de cosmopolit! exclamase doamna Napier.

Nu contase că bătrânul grădinar al familiei Stilwell, care ar fi avut nevoie de odihnă, trebuise să urce pe o scară foarte periculoasă, cărând multe găleți de apă de câteva ori pe săptămână. Într-adevăr, rezultatul arăta bine. Era un farmec în plus care se adăuga casei lui James Stilwell, agent de bursă, a soției lui Milly și a răsfățatei lor fiice, Iris.

Orașul Chilbrook era la aproape treizeci de mile de Londra, un adevărat paradis pentru navetiști. Strada lui principală, flancată de ceainării și diverse magazine, se întindea până la malul râului. Arhitecții care făcuseră planurile originale ale orașului planificaseră o extindere a străzii dincolo de râu și de acolo mai departe, numai că planul n-a fost niciodată dus la îndeplinire. Mai târziu se construise o stradă laterală, la o jumătate de milă de centrul orașului, pe care se răspândiseră apoi cele mai noi magazine și vestitele supermarketuri ale domnului Woolworth. Numai locuitorii din oraș cărora le făceau plăcere plimbările liniștite și pe care nu-i deranja să plătească în plus, își mai făceau cumpărăturile pe strada principală. Devenise aproape o stradă pustie. În josul străzii era biserica St. Stephen. Dacă voiai să urci panta abruptă din spatele bisericii, zgâriindu-ți pantofii și pierzându-ți răsuflarea, ajungeai la complexul Crescent. Din punct de vedere geografic, poziția lui era unică, ridicându-se deasupra orașului, cu fața spre râu. În cei treizeci de ani de când fusese construit, devenise locul la modă din Chilbrook. În oraș se folosea chiar o expresie care se referea la acest loc. Mame care locuiau în zone mai de jos ale orașului fuseseră auzite certându-și copiii care erau obraznici cu următoarele cuvinte: „Cine te crezi? Cineva din Crescent?”

Era o altă lume, așezată deasupra vecinilor și care privea de sus, la propriu și la figurat, la restul orașului. Cele opt case aparțineau unor oameni prosperi, care locuiau aici de ani buni; era o comunitate care ținea la prestigiul ei și la propriile standarde.

Numărul cinci fusese locuit de domnul și doamna Langham, un cuplu mai bătrân decât vecinii lor. Doamna Langham murise anul trecut și soțul ei a urmat-o în curând. Locuitorii din zonă așteptaseră cu răsuflarea tăiată, întrebându-se cine va ajunge să locuiască la numărul cinci– cunoscut sub numele de „Cuibul Corbului". Fiecare dintre clădiri fusese botezată cu un nume reprezentativ, începând de la numărul unu, numit „Vârful Copacilor" și până la numărul opt– „Înălțimile".

Fusese domnul Potter, cel de la numărul trei– „Vârful Vânturilor"– cel care descoperise că domnul Langham lăsase casa moștenire nepotului lui. Se știa că domnul Potter nu se înșela niciodată, iar el anunțase:

– Nepotul o să locuiască aici cu familia.

– Copii! exclamaseră cu toții, îngroziți.

– Nu, adulți, îi liniștise el.

Ceilalți răsuflaseră ușurați. Printre cești de cafea, pahare de gin și cuvinte franțuzești, erau aruncate diverse idei despre noii locuitori din zonă dar, cu tot efortul domnului Potter, nu se putuse afla mare lucru. Nu găsise pe nimeni care să știe cine este această familie și cu ce se ocupă ei.

Toții erau foarte preocupați. Niciodată nu se dăduseră atâtea petreceri sau nu se făcuseră atâtea invitații la ceai, și nici nu se vorbise atât de mult la telefon. Și într-o zi, liniștit, ca și cum n-ar fi ținut în mână destinul întregii comunități, apăruse un curier care, sub ochii doamnei Napier, de la numărul șase și ai domnișoarei Keen, de la patru, livrase cinci tone din cel mai ieftin cărbune. Bărbatul, care furniza combustibilul în zonă de ani buni și cunoștea foarte bine preferințele tuturor, era, ca întotdeauna, gata să vorbească.

Da, cei de la numărul cinci voiseră să aibă cărbunele livrat înainte de a se muta, adică de sâmbăta viitoare. Aflase de la secretara firmei că fusese o comandă dată prin telefon. Cu toate acestea, nu-și dădea seama cum vor reuși acești cărbuni de calitate inferioară să păstreze aprins bolierul

imens de la numărul cinci, mai ales că era foarte dificil. Bătrânul domn Langham îl îngrijea ca pe un copil. Bărbatul își amintea că nu lua decât cărbune de cea mai bună calitate.

Vecinii începuseră din nou să se agite. Doamna Potter adusese cafeaua în salon soțului ei care dădea din cap, dezamăgit.

– Îmi este teamă, spusese el, că frumosul nostru Crescent va avea de suferit un șoc.

Și câtă dreptate avea! își spuse doamna Napier, urmărind fiecare piesă de mobilier care era cărată înăuntru. Nimic nu-i adusese măcar o mică rază de speranță; tapiseria părea uzată, paturile erau șubrede, iar diversele ustensile de bucătărie erau foarte vechi.

– Dumnezeule! se întoarse femeia din nou spre fiica ei. Văd foarte multe coșuri mari, arată ca cele pentru haine, oare ce pot să fie?

Sheila, relaxată și somnoroasă, răspunse încet, cu o întrebare:

– Au cumva încuietori și lacăte?

– Da, răspunse mama ei.

– Atunci e clar, spuse Sheila, cu atâta satisfacție de parcă ar fi fost comisarul Maigret, sunt cufere cu recuzită teatrală.

– Nu! exclamă doamna Napier, retrăgându-se brusc. Nu se poate, cei mai îngrozitori oameni se mută lângă noi. O, Tim, Sheila crede că sunt actori.

Tim Napier era înalt. Toată adolescența, înălțimea fusese o povară pentru el și nu încetase să crească până la douăzeci și unu de ani. Atunci, natura hotărâse să se oprească și să facă din băiatul deșirat un tânăr foarte chipeș. Acum, la douăzeci și opt de ani, îți făcea plăcere să-l privești: înalt, lat în umeri, agil; nu părea un bărbat pe care să vrei să-l superi. Nu era o frumusețe, dar figura lui era plăcută, iar părul des și negru îi aducea un plus de farmec.

De la douăzeci de ani, când tatăl lui făcuse un atac de cord, devenise bărbatul familiei. Își iubea foarte mult mama și sora, petrecându-și viața având grijă de ele.

Începu să râdă, un râs sănătos și zgomotos.

– Adevărați detectivi, ce să spun! Mamă, ce spui de un ceai? Vreau să mă văd cu Tony Bailey la șase.

– Desigur. Așadar, vă duceți la familia Stilwell, suspină ea, ca și când s-ar fi dus de-a dreptul în rai.

Tim se îndreptă spre fereastră și privi afară. Nu privea mobila care era cărată repede în casă, ci dincolo de drumul dintre case, spre turla bisericii și spre râul care sclipea în soare. Strălucirea apusului transformase sălciile în copaci auriți; o familie de lebede cobora încet firul apei, iar râul sclipea ca o eșarfă de argint aruncată pe un covor de verdeață.

Doamna Napier plecase în grabă. Sheila, care nu se ridicase de pe pat, continuă ideea mamei ei.

– Se pare că avem niște vecini mai mult decât nepotriviți. Doamne, cufere de recuzită, ai auzit, nu? Nu-i văd să stea prea mult în Crescent, tu ce zici?

– Din moment că nu i-am cunoscut încă, răspunse Tim privind în continuare lebedele, îmi este imposibil să-mi dau cu părerea.

– O, Tim, nu vorbi ca un nebun! Pur și simplu nu vom accepta astfel de oameni aici. Întotdeauna am fost exclusiviști. Cum îți imaginezi că se vor înțelege cu familia Stilwell?

– Eu n-aș spune că familia Stilwell este exclusivistă, zâmbi Tim, scoțându-și pachetul cu țigări. Banii nu sunt totul.

Sheila se ridică, îndepărtându-și compresele și dând la iveală o pereche de ochi albaștri și reci, sub niște sprâncene perfect conturate.

– N-ar trebui să vorbești așa despre viitorul tău socru.

– Iar tu, Sheila, draga mea, n-ar trebui să te amesteci unde nu-ți fierbe oala. E…

Se întrerupse, atenția fiindu-i atrasă de o tânără care ieșise în fața ușii și-i vorbea bărbatului care transporta mobila. Era mică, fragilă și avea un picior în ghips. Purta fustă și un pulover verde deschis. Era uluitor de blondă, părul ei strâns în coadă strălucea în lumina soarelui. Ochii ei păreau mari și blânzi, iar când zâmbi, Tim văzu că făcea gropițe.

– Hei, Sheila, exclamă el, ai văzut-o pe vecina noastră? E o adevărată frumusețe, cred că-i va cuceri pe toți, nu doar în Crescent, ci în tot orașul.

Sheila se ridică repede și privi pe fereastră.

– O frumusețe? întrebă ea. Pentru mine, pare destul de comună… tu, dragul meu frate, cred că porți din nou ochelarii tăi cu lentile colorate…

– O, ești prea drăguță, zâmbi el, aprinzându-și o țigară.

– Ești obositor, Tim; sper că știi c-ai toate șansele să ajungi cel mai important bărbat din oraș.

El rămase tăcut, privind-o pe tânăra din pragul ușii vecine. Sheila, brusc iritată, trase draperia, acoperind fereastra.

– De ce-ai făcut asta?

– Pentru că ești atât de ocupat s-o admiri, încât nici nu mă auzi când îți vorbesc.

Bărbatul se așeză lângă șemineu, cu spatele spre fereastră.

– Te-am auzit, dar n-aveam ce să răspund la o astfel de remarcă fără sens.

– Ba am dreptate. Ești cel mai de succes tânăr din oraș, ai o afacere prosperă pentru un tânăr de vârsta ta. Dacă îți joci cărțile bine și te însori cu Iris, o să ai și banii familiei Stilwell.

Tim începu să râdă.

– Măi să fie, Sheila, vorbești de parcă am fi într-o melodramă de modă veche! „Dacă îmi joc cărțile bine"– draga mea, pentru cineva care se pretinde modern, vorbești ca-n perioada victoriană!

– Știi foarte bine ce vreau să spun. Afacerea ta are nevoie de capital, trebuie să te extinzi. Iris Stilwell va veni la tine alergând mai repede ca o medaliată cu aur la proba de viteză, numai să-i acorzi o șansă… În acest caz, banii familiei sunt ca și ai tăi.

– Văd că te-ai gândit destul de mult la această poveste. Numai că n-am nici cea mai mică intenție să mă însor și nici un sunt impresionat de așa-zisa avere a familiei ei, așa că s-o lăsăm baltă. Nu vrei o ceașcă de ceai?

Ea nu se ridică, ci rămase încruntată, cu buzele strânse.

De afară se auzeau vocile bărbaților care cărau mobila, deranjând obișnuita liniște din Crescent.

Din spatele perdelelor fiecărei case se iveau figuri neliniștite, înspăimântate că nu mai erau în siguranță, iar strada lor liniștită, cu locuitorii ei minunați, unicul lor loc de refugiu, era invadată de străini imposibili.

***

În bucătăria de la numărul cinci, doamna Langham se străduia să scoată un serviciu de ceai din cutia în care fusese împachetat.

– Oare unde am putut să pun ceainicul? se întrebă ea.

Era o femeie scundă și slăbuță, îmbrăcată în pantaloni strâmți și pulover de lână, cu părul legat în vârful capului cu o eșarfă de un roșu strălucitor. Culoarea acesteia, ca și rujul cu care se dăduse în grabă în întunericul din dormitor, o făceau să arate ciudat. Mișcările ei erau rapide, amintind de un animal micuț cu ochi strălucitori, alergând în toate părțile.

– A, uite-l, dragul de el! exclamă ea, scoțând micul ceainic din cutie cu gestul unui scamator care tocmai a scos un iepure din pălărie. Acum putem să facem un ceai. O, Dumnezeule, chiar am nevoie de o ceașcă de ceai! Asta e cea mai dificilă mutare.

– Păi, nu cred că ne-am mutat prea des cu tot ce avem, incluzând și toate vechiturile bunicii, răspunse fiica ei, care aprindea soba cu gaz. A fost ca și cum am fi mutat întregul muzeu britanic. Oh, mă simt atât de murdară!

Cu un gest obosit, își dădu de pe frunte șuvițele de păr auriu care scăpaseră din strânsoare, apoi se aplecă spre sobă.

– Mă întreb dacă boilerul funcționează…

Mama ei clătină din cap, scoțând dintr-o pungă câteva pliculețe de ceai.

– Cred că glumești! Toate apartamentele și camerele în care ne-am mutat vreodată, de când m-am căsătorit cu tatăl tău, au fost la fel: nimic nu funcționa, începând de la scurgerea de la baie și până la gazele de la bucătărie. Dar, pentru că această casă este atât de mare și se află pe o stradă atât de vestită, ca să nu mai vorbim de faptul că a aparținut rudelor bogate ale tatălui tău, poate că avem o șansă. Să bem ceaiul și să facem un tur prin casă.

– O să mă duc să văd dacă a venit cărbunele, doar l-am comandat, nu?

– Stai jos, Chris; mai lasă-ți glezna să se odihnească. Știi foarte bine ce-au spus de la spital – dacă n-o odihnești suficient, nu va fi niciodată destul de sănătoasă pentru pantomimă.

Christina se așeză, punând lapte în cele două cești de ceai.

– Mă întreb dacă o să ne placă aici.

– E cea mai drăguță casă pe care am văzut-o vreodată.

– Da, știu, e drăguță, dar oare o să ne potrivim aici? Pare totul atât de curat, de liniștit și respectabil. Pun pariu că nimeni nu arată neîngrijit aici, nu-și lasă facturile neplătite și nu spune lucruri neplăcute. Pare un adevărat model de viață, ceva pe care nu-l vezi decât la un muzeu pentru case ideale. Și aici, în casă, mi se pare c-ar trebui să avem servitori care să ne ajute să organizăm tot felul de petreceri pentru lumea bună.

Mama ei începu să râdă, un râs vesel, răsunător.

– Chris, știi că ești o fată hazlie? Nu-i așa că nu ești de acord cu venirea aici?

– Nu prea. Tu nu simți la fel?

– Nu, nu mi se pare. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că unchiul bogat al tatălui tău, pe care nu l-a mai văzut de un car de ani, i-a lăsat această casă moștenire și putem să ne așezăm și noi undeva. Chris, m-am săturat de garsoniere, hoteluri ieftine și apartamente închiriate. Trebuie să înțelegi că am deja cincizeci de ani și simt nevoia de siguranță. Pentru tine, pentru fratele și pentru tatăl tău e mai ușor, cea mai mare parte din timp sunteți plecați la serviciu, dar eu rămân acasă. Vreau ceva decent.

– Te-ai retras prea devreme, mamă.

– M-am retras, așa cum spui tu, pentru că nu mai găseam nimic de lucru pentru mine și știi foarte bine că așa stau lucrurile. Am rezistat până când mi-au apărut ridurile pe gât și n-am mai putut purta decât corsaje foarte strâmte ca să încap în hainele pentru spectacole. De când agenții au început să-mi vorbească privind la altcineva, mi-am dat seama că s-a terminat.

– Oh, mamă!

– E adevărat, Chris. Nu mai e nici o speranță pentru o actriță de cincizeci de ani. Pe vremuri, existau acei figuranți numiți „actori pentru plimbare". Arătau bine, se mișcau în fundal și scena părea plină. Acum, nu mai e nevoie nici de ei. E epoca televizorului, în care e nevoie de tineri. Toți actorii de acum și frumoasele fete arată ca și cum ar fi pictați. Dacă-i aduci aproape de o cameră, zâmbesc și arată atât de bine… Dacă mă aduci pe mine, toate ridurile mi se văd ca o hartă. Nu, draga mea.

N-am fost niciodată o adevărată actriță și nici un voi fi. Multă muncă și puțină acrobație, poate și un pic de balet, cu toate că n-am fost niciodată Pavlova.

– Mamă, vorbești de parc-ai fi fost groaznică!

– E adevărat, Chris, draga mea. Dacă tatăl tău n-ar fi avut un contract și voi doi n-ați fi fost un foarte bun cuplu de dansatori, m-aș fi retras de mult. Poate că mi-aș fi făcut un magazin micuț la colț de stradă, sau o pensiune undeva pe țărmul mării, poate la Devon; dar câtă vreme voi ați lucrat, nu m-am îndurat. N-am vrut să renunț decât când nu s-a mai putut.

– E foarte trist.

– Trist! exclamă Dolly Langham, începând să râdă. Pentru numele lui Dumnezeu, Chris, nu-i trist deloc. Am fost fericiți. Am avut o viață bună. La urma urmei, toți trebuie să renunțe la un moment dat. Haide, draga mea, mai ia o ceașcă– a, da, avem și niște biscuiți foarte buni în cutia cu Turnul Londrei pe ea.

– Îți aduci aminte cum jucau tata și unchiul Steve piesa aceea cu moartea? zâmbi Christina. Mă întreb ce fac acum în cluburi.

– O adevărată crimă. Când am vorbit aseară la telefon cu tatăl tău, mi-a povestit câte ceva. Nu era suficient când trebuia să-și strige replicile peste publicul care vorbea, acum trebuie să îndure și berea, fumul de țigară și bețivanii.

– Cred că e îngrozitor!

– Asta e situația, draga mea. Se câștigă destul de bine la aceste cluburi, așa cum știi și tu; singura problemă e zgomotul. Haide, bea-ți ceaiul.

– Mă întreb dacă voi reuși să fac numărul, mamă. Mă simt destul de bine, dar n-am mai repetat de mult. Oare n-ar fi mai bine dac-ar face Christo numărul lui?

Gemenii Langham– Christina și Christopher– lucrau ca pereche de dansatori de la cincisprezece ani. Cunoscuți sub numele „Cei doi Chris", reușiseră să se impună în lumea spectacolului.

În urmă cu șase săptămâni, Christina căzuse pe niște scări întunecate din spatele unui club și își fracturase glezna. Fratele ei trebuise să facă un număr de unul singur și să-și ia încă o slujbă, dar nu era nimic sigur.

„Cei doi Chris" ajunseseră într-o perioadă foarte proastă a carierei lor. În lumea spectacolului, memoria e scurtă. Acum, în orele fără somn ale nopții, Christina se întreba cu disperare ce se va întâmpla.

– Haide, draga mea, bea-ți ceaiul. Cred că bărbații au terminat. Mulțumesc lui Dumnezeu c-au fost atât de impresionați de tine, încât au acceptat să pună covoarele și să instaleze paturile, altfel am fi fost nevoite să petrecem noaptea pe canapeaua bunicii… O mai mare colecție de arcuri rupte și tapiserie destrămată n-am văzut niciodată. Cu toate acestea, presupun că suntem norocoși c-am găsit și lucrurile de la ea, după timpul pe care l-au petrecut în depozit.

– Nu cred că i-am impresionat atât de mult, cred că e vorba despre cele două lire pe care le-am dat. Oricum, cred că zilele astea arăt ca o fantomă.

– Ești frumoasă ca o pictură; după ce ne aranjăm și poți să faci o baie, vei vedea că am dreptate.

Chris zâmbi, ducând ceașca la buze. Era odihnitor să stai de vorbă cu Dolly Langham. Te simțeai în același timp relaxat și stimulat. Nu te îndoiai că totul va fi bine. Christina privi în jur, la bucătăria încărcată cu tot felul de cutii și instrumente ciudate, la scaunul cu perna colorată și la masa veche și pătată, care arăta nelalocul ei în bucătăria modernă, cu pereți de un alb orbitor. Totul părea atât de nepotrivit, încât părea hazliu… sau poate că era trist.

Christina avusese îndoieli încă de la început, nu-i părea o idee prea bună să se mute în această casă moștenită atât de neașteptat. Încercase să-și convingă părinții s-o vândă și să folosească banii pentru a cumpăra un apartament micuț pentru ei doi sau să păstreze banii pentru „zile negre".

Surprinzător, Christopher fusese împotriva ei în această luptă. Era ceva neobișnuit pentru gemeni să aibă păreri opuse; argumentele deveniseră certuri, iar Christina rămăsese singura în favoarea vânzării.

Se simțise și mai nefericită când descoperise în ce zonă se mutaseră. Păreau niște invadatori. Totul părea atât de diferit, de exclusivist.

– Nu ți se pare drăguț? o întrebă mama ei, aducând-o cu picioarele pe pământ. Uite cât de bine a fost întreținută casa…totul e perfect, nici măcar o pată pe tapet sau pe podea.

– Ce păcat, răspunse tânăra, aranjând un set de farfurii cam vechi în dulapul imaculat, că nu i-au lăsat tatei și mobila.

– Oh, Chris, nu ți se pare că vrei prea mult? Știi că mobila și „efectele" au ajuns la acea doamnă care a fost atât de drăguță cu ei. Mă întreb oare ce înseamnă „efecte"?

Christina nu răspunse; piciorul începuse s-o doară și se simțea destul de rău. Deodată, tot ce-și dorea era să fie departe de această casă, sănătoasă, făcându-și numărul cu Christopher, muncind din greu și văzându-se cu Alec.

Cu o strângere de inimă, se întrebă ce face Alec. Aruncă o privire spre ceasul de pe masă– era deja patru și jumătate! Presupuse că la această oră Alec e deja așezat în spatele biroului lui mare, dictându-i secretarei. Cu picioarele lui lungi întinse și mâinile mari în care învârtește un cuțit de fildeș pentru hârtie, rostind frazele cu vocea lui profundă, fără să ezite. Întotdeauna o uimise capacitatea lui de concentrare, viteza lui de dictare.

Oare ce părere ar avea Alec despre noua casă, dacă ar vedea-o? Era imposibil, desigur. Relația lor era prea complicată pentru vizite de familie. Părinții ei știau despre această relație, dar n-o înțelegeau. Nu vedeau decât o relație obișnuită între un bărbat căsătorit, de vârstă medie și o dansatoare drăguță.

Încercase să-i explice mamei ei:

– Nu e așa cum credeți voi, mamă. Eu și cu Alec suntem prieteni, adevărați prieteni.

Mama ei zâmbise, un zâmbet tineresc.

– Haide, Chris, pe cine încerci să păcălești, un bătrân cuplu de profesioniști?

– Aș vrea să înțelegi.

– Păi, e îndrăgostit de tine, nu-i așa?

– Da, răspunsese Chris, înroșindu-se. Da, e îndrăgostit.

– Dar tu nu ești, nu?

– Țin foarte mult la Alec, dar nu sunt îndrăgostită de el. Pentru mine, e ca un fel de tată.

– Da, dar tu ai deja un tată, așa că nu-mi vorbi mie despre tot felul de povești. Dacă soția lui ar divorța, te-ai mărita cu el într-o secundă.

– Nu, n-aș face-o, cel puțin nu cred; oricum, nu e cazul.

– Nu e niciodată, draga mea, nu cu persoane bogate ca Alec Grieson. Sunt teribil de nefericiți, neînțeleși de soțiile lor, cu viața un adevărat iad… dar s-o părăsească pe soție și să se însoare cu micuța dansatoare, nici pomeneală!

– Pentru ultima oară – încercase să explice Chris, cu ochii plini de lacrimi – nu vreau să mă mărit cu el!… Bine, mamă, s-o lăsăm baltă; pur și simplu nu înțelegi!

Acum, în timpul mutării departe de Alec, se întreba cât de repede va putea să-l vadă din nou. Cât de curând, viața își va relua cursul normal.

– Gata, doamnelor!

Șeful bărbaților care se ocupaseră cu mutatul se ivi în prag.

– Acum o să plecăm. Mai aveți nevoie de ceva?

Dolly Langham se ridică repede.

– Ați terminat? Ce bine! Sunteți siguri că paturile sunt stabile?

– Da, toate trei, răspunse bărbatul, ștergându-se pe mâini. Am pus și covoarele, așa cum ne-a rugat domnișoara… am făcut și noi ce-am putut. Desigur, vă dați seama că nu e treaba noastră. Noi doar aducem lucrurile și le punem în camerele în care trebuie. Așa scrie în contract.

Dolly se încruntă.

– Fiica mea v-a dat două lire, nu-i așa?

Bărbatul începu să zâmbească, privind-o înveselit.

– Da, doamnă, aveți dreptate. Acum, că-mi aduceți aminte, chiar ne-a dat.

– Atunci, vă urez o zi bună. Vă mulțumim foarte mult. Sunteți bun să închideți ușa după ce ieșiți?

Bărbatul ieși, bombănind. Îl auziră trântind ușa de la ieșire, apoi zgomotul motorului care se îndepărta. Erau singure, stăpânele acestei case ciudate. Și trebuia să se descurce singure.

Capitolul 2

Familia Stilwell era o mare iubitoare de petreceri, de aceea, când invitațiile care anunțau că mai dau o petrecere soseau la restul locuitorilor din Crescent, toți erau încântați. Femeile începeau să se întrebe ce vor purta, iar bărbații suspinau cu gândul la băuturile enorme care se serveau de obicei la aceste petreceri, la trabucurile aproape imposibil de găsit în altă parte și la mâncarea delicioasă, cea mai bună din lume care poate fi cumpărată.

Tot ce făceau membrii acestei familii era la cel mai înalt nivel: nu se uitau la bani, aveau grijă de cele mai mici detalii dar, cu toate acestea, domnul Stilwell nu putea fi considerat un bărbat ospitalier. Îi plăcea să-și vadă prietenii și vecinii bând și mâncând pe banii lui pentru că aceste petreceri îi sporeau prestigiul. Știa exact care dintre mâncărurile servite era mai bine prețuit de femei, care erau țigările și băuturile preferate de bărbați, ce mobilă, covoare sau accesorii vor fi invidiate de toți. În aceste ocazii, era într-adevăr „Regele din Crescent".

Ar fi putut foarte ușor să plece din Crescent și să se mute mai aproape de Londra, sau chiar în oraș, dar preferase să rămână, pentru că se simțea ca un pește foarte mare într-un bazin foarte mic. În altă parte, ar fi fost doar un om oarecare. Aici era cineva. Un uriaș printre pitici. Faptul că zona era extraordinar de frumoasă și de liniștită n-avea nici cea mai mică importanță.

Cu toate acestea, câțiva dintre bărbații din zonă aveau slujbe foarte bune. Knill, de la numărul unu, era directorul unei excelente școli particulare. Bătrânul Potter lucrase în Serviciul Civil Indian și nu se întorsese în țară decât la moartea mamei lui, când moștenise o importantă sumă de bani. Tim Napier era un foarte bun om de afaceri, iar vecinul lui, Frank Dean de la numărul șapte, era director de bancă… Numai că nici unul dintre ei nu era agent de bursă, cu șansa de a da lovituri importante, dar și cu riscul de a pierde foarte mult, desigur. Era singurul dintre bărbații din zonă care se ducea în fiecare zi în oraș și, ajungând la Bursă, sta de vorbă cu toți responsabilii pentru administrarea acțiunilor.

Fusese foarte norocos în tot ce încercase, avusese și clienți buni și reușise să câștige foarte mult. Soția lui avea câte haine de blană dorea, iar fiica lui se mândrea cu rochii de la cele mai vestite case de modă. El însuși avea un Bentley și un Jaguar în garajul dublu, iar diamantele pe care i le făcea cadou soției atrăgeau privirile tuturor.

Toate costumele de haine și le făcea de comandă, iar pijamalele de mătase erau comandă specială din Franța, lucru pe care doamna Stilwell îl reamintea de fiecare dată când își întâlnea prietenele.

În timp ce Iris tânjea după un apartament în Park Lane și o casă mare la țară, doamna Stilwell, care nu plecase niciodată prea departe de casa mică, de lângă calea ferată din Clapham, în care se născuse, era mulțumită să trăiască în Crescent. Pentru ea, era raiul pe pământ.

În ziua în care familia Langham își mutase posesiunile mai curând sărace în vila de la numărul cinci, era programată o altă petrecere la familia Stilwell. Doamna casei, purtând o rochie strâmtă din lame auriu, în care arăta vârâtă cu forța, verifica împreună cu chelnerul pe care-l angajaseră pentru petrecere dacă totul era în ordine. Și-ar fi dorit ca acesta să plece în bucătărie, să verifice mâncarea din frigider sau să facă orice altceva și s-o lase să încerce delicatesele care o tentau de pe imensele platouri. Cu lăcomia unui copil de școală, luă pe furiș niște alune, pe care și le îndesă în gură când chelnerul privea în altă parte. Era norocoasă că Iris nu coborâse încă, ar fi avut din nou o discuție neplăcută.

Soțul ei vorbea la telefon, îi auzea vocea care răsuna în toată casa. Suspină. Îl auzea vorbindu-i cuiva despre „ce e bine și frumos". Oh, cum se mai înfierbântase!

Domnul Stilwell trânti receptorul în furcă și intră în cameră.

– Să-i ia naiba pe vânzătorii ăștia de vinuri! Ar fi trebuit să știe până acum că nu vreau decât ce e mai bun, nu lucruri de mâna a doua… Unde e Iris?

– Cred că încă se îmbracă. Dragule, crezi că rochia mea arată bine?

El o privi cu aerul unui cumpărător de cai.

– Hm… da, de unde ai luat-o? De la magazinul din Knightsbridge despre care ți-am vorbit?

Fața ei rotundă se înroși, iar degetele ei începură să rotească nervos brățara de aur.

– Nu, dragule. Am luat-o de la „Madame Maude", de pe strada principală; era atât de drăguță, că m-am gândit că-mi va sta foarte bine.

Figura lui se întunecă, iar sprâncenele dese aproape se uniră.

– Milly, mi-aș dori să faci așa cum îți spun. Ar fi trebuit s-o iei pe Iris în oraș și să mergeți la locul despre care ți-am vorbit. Și cât a costat?

– Treizeci de lire, dragule.

– Era în vitrină?

– Da, răspunse ea, iar buza de jos începu să-i tremure ca unui copil gata să plângă.

– Avea prețul pe ea?

– Da, avea scris prețul pe un cartonaș.

– Bine, se înduplecă el, atâta timp cât n-ai luat-o de la unul dintre magazinele astea prostești în care trebuie să te tocmești. Ai grijă, ți-am mai spus că oamenii te judecă după modul în care te îmbraci.

– Da, dragule. Oh, s-a auzit soneria– încep să vină.

– Ce face Iris de n-a coborât încă? exclamă el, îndreptându-se cu pași mari spre salon.

Oaspeții începură să coboare din mașini elegante și din taxiuri, cu excepția vecinilor din Crescent care sosiră pe jos.

Imediat, casa familiei Stilwell deveni o mare masă de oameni, aerul deveni aproape de nerespirat din cauza fumului de țigară, a parfumurilor de damă și a mirosului sutelor de flori comandate de James Stilwell la singura florărie din oraș.

Zgomotul era asurzitor, ca într-o grădină zoologică plină de papagali. Conversațiile pluteau în aer ca fumul de țigară, din toate părțile se auzeau râsete… se știa că aceste petreceri sunt întotdeauna vesele. Nu erau invitate persoane plictisitoate– decât dacă James nu avea ceva de câștigat de la ele.

Mâncarea de pe mese dispărea foarte repede, dar imediat erau aduse alte feluri; sticlele se îngrămădeau pe mese, cocteilurile curgeau râuri, iar chelnerii alergau printre mese ca niște marionete animate.

Familia Napier, înalți, eleganți, ajunseră ultimii. Aceasta fusese, firește, cererea Sheilei. Îi plăcea să-și facă intrarea într-un mod care s-o facă remarcată. Pentru o clipă se opriră, un grup de persoane foarte bine îmbrăcate și care zâmbeau în prag, apoi se amestecară în masa de oameni.

Iris veni spre Tim zâmbind, cu un pahar în mână:

– Bună, dragule!

– Bună, Iris, zâmbi el. Întotdeauna se simțea destul de nelalocul lui în aceste ocazii.

– Te văd atât de rar, ce se întâmplă? întrebă ea. Ai intrat în vreo mănăstire?

– Nu, din câte știu încă trăiesc în Crescent, răspunse el, ferindu-se din calea unui chelner.

– Nu te cred. Dovedește-mi!

– Sunt dezorientat cu atâta lume în jur, Iris. Trebuie să iei cina cu mine într-o seară și atunci vom putea să ne auzim mai bine.

– Mi-ar face foarte multă plăcere. Tata iubește aceste petreceri, dar și pe mine mă dezorientează.

Tânăra zâmbi, arătând la fel de calmă de parcă ar fi stat într-o cameră liniștită; ochii îi străluceau, părul ei întunecat, pieptănat cu grijă, părea de mătase. Rochia ei părea să fi costat cel puțin o sută de lire.

– Ar trebui, continuă ea, să dăm aceste petreceri într-un hotel din Londra, dar părinții mei țin foarte mult la această casă. Cu toate acestea, Crescent nu-i destul de mare; totul pare o piesă de teatru aici, nu-i așa?

– Haide, Iris, zâmbi el, făcând un gest spre ea cu paharul pe care-l ținea în mână, spune adevărul: de fapt, adori toate aceste petreceri, te hrănești cu ele. De aceea arăți de fiecare dată de un milion de dolari.

– Chiar așa arăt? întrebă ea, privindu-l cu atenție. Nu-i așa că aici nu prea ai multe șanse să compari femeile între ele?

– Nici n-am nevoie, răspunse el, gustând din pahar.

Să flirteze nu era tocmai punctul lui forte. Îi plăcea să poarte conversații adevărate, cu un subiect determinat.

Uitându-se la Iris și la părinții ei, se întreba cum ajunsese să arate așa cum arăta. James Stilwell era înalt, solid, cu ochi mici și calculați. Milly Stilwell, chiar imaginea fetei de la țară ajunsă la oraș, era o femeie rotofeie, pătrunsă de importanța poziției la care ajunsese. Oare cum reușiseră să aibă o fată ca Iris? Tânăra arăta ca un cal pursânge: subțire, elegantă, vizibil independentă. Era frumoasă, cu trăsături fine, păr închis la culoare, ochi hotărâți.

– O să pornim devreme și o să facem o plimbare prin Downs, e atât de frumos în această perioadă a anului, continuă Tim.

– Aștept cu nerăbdare, declară ea, apoi se întoarse spre una dintre invitate. O, doamnă Marshall, e o adevărată plăcere să vă văd!

Ochii doamnei Napier se îndreptaseră imediat spre mese; se servi fără jenă cu toate felurile la care putea ajunge, apoi se întoarse spre doamna Potter care terminase deja de mâncat.

– S-au mutat azi, să știi.

– Da, draga mea, aprobă aceasta, clătinând din cap. Am văzut că aveau un taxi de la Notting Hill! Oare asta înseamnă c-au trăit acolo? E un loc foarte ciudat!

– Dragă, ai văzut mobila?

– Nu, n-am reușit să văd decât foarte puțin…

Doamna Napier începu s-o pună la curent.

– Numai vechituri, dragă, ca și cum le-au cumpărat de la un magazin second-hand. N-am văzut nimic decent. Am văzut o fată blondă cu piciorul în ghips și o femeie mai în vârstă îmbrăcată în pantaloni strâmți, care arăta ca o barmaniță!

Doamna Potter, punând pe farfurie încă o pulpă de pui, spuse nedumerită:

– Nu cred că știu prea bine cum arată barmanițele!

– Nici eu, răspunse iritată vecina ei, dar îmi închipui că sunt niște femei cum să spun… comune, ieftine. Cu pantalonii ei strâmți și eșarfa colorată, nici nu poate fi altfel. N-am văzut însă nici un bărbat.

– Poate, interveni doamna Knill care ascultase conversația, e văduvă și de aceea bătrânul Langham i-a lăsat casa.

– Poate, răspunse doamna Napier pe un ton acru. Poate că e așa cum spui, cu toate că am auzit cu toții că moștenitorul e un nepot.

– Nepot sau nepoată, interveni doamna Potter, sigur nu sunt genul de oameni pe care să-l dorim în Crescent. Nu sunt genul nostru. Sunt doar niște intruși!

***

La numărul cinci, Dolly Langham împinse ultimul fotoliu peste covorul din hol.

– Ei, bine, mai mult de atât n-am ce face; știu că arată cam sărăcăcios, iar covorul arată de parcă e pielea de pe o tobă!

Christina își dădu cu o mână părul de pe frunte.

– Arată bine, mamă. E o cameră atât de frumoasă cu ferestrele pe ambele părți și mai dă și spre grădină.

– Dar ce-o să facem cu restul? Patul bunicii și celelalte două fotolii?

– O să găsim ceva cu care să le acoperim și va fi bine. Durează ceva timp până se mobilează o cameră, până când mobila se potrivește la locul ei.

– Să se potrivească, zici? Draga mea Chris, nu se vor potrivi niciodată, vin din două lumi diferite. Aveai dreptate, Chris – ai avut dreptate de la început. Acum îmi dau seama de asta. N-ar fi trebuit să venim aici. Suntem la fel de potriviți ca în povestea cu creta și brânza!

Tânăra se așeză pe unul dintre scaunele bunicii; anii pe care-i petrecuse în depozit îl făcuseră să capete un miros de închis și părea atât de tare, ca de piatră.

– E o casă foarte drăguță, mamă. O să ne descurcăm, într-un fel sau altul. E un aer atât de curat și… uite – arătă ea spre fereastră – se vede râul de aici!

Dorea cu disperare să-și liniștească mama. Era obosită și înspăimântată de ce făcuseră.

Femeia se așeză lângă ea, înconjurând-o cu un braț. Christina o îmbrățișă și ea, și rămaseră un timp în această poziție caldă, plină de afecțiune.

– Se pare că în casa de la capăt, cea cu o grădină deasupra garajului, e o petrecere, spuse Dolly. Uite câte mașini au venit. A, uite, vecinii de lângă ies și ei pe ușă. Ce rochie drăguță are fata; și capa de blană e frumoasă. Femeia în vârstă pare cam ciudată– oh, vezi Chris, ce tânăr drăguț! Parcă e un pic prea țeapăn…E înalt, bine făcut… are și o figură frumoasă. Crezi că e fratele tinerei?

– Eu aș zice că e soț, răspunse Chris, retrăgându-se de la fereastră. Nu-i lăsa să ne vadă. Așteaptă măcar până când o să avem niște haine decente.

Dolly începu să râdă.

– Și atunci o să dăm o mare petrecere. Hei, plăcerea companiei dumneavoastră este cerută de gașca de sărăntoci de la numărul cinci; vă rugăm să vă aduceți propria bere și câte doi cârnați!

– Mamă, zâmbi Chris, privind-o cu afecțiune, o să fii gazda numărul unu din Crescent mai repede decât ai spune Jack Robinson!

Râsul lui Dolly se stinse.

– Da, Christina, o să fiu. Până atunci, hai să mai bem o ceașcă de ceai și să mergem la culcare. Sunt frântă!

***

Soarele răsări devreme duminică. Râul, cu familia lui de lebede care plutea încet, sălciile care se splecau spre suprafața apei, reflectându-se în ea, dădeau o atmosferă aproape teatrală de liniște. Clopotele de la biserică răsunau cu atâta putere, încât Christina se ridică în pat, speriată că e din nou în North Kensinghton și izbucnise un incendiu.

Încercă să sară din pat așa cum obișnuia, dar fu oprită brusc de ghipsul de la picior și de faptul că tot corpul o durea de parcă ar fi fost bătută. Reuși să ajungă până la fereastra fără draperii. Camera ei era în fața casei, iar ceea ce văzu prima oară era scena calmă și plină de liniște a râului. Era uluită. Cât de liniștit era! Numai clopotele sunau din când în când, chemându-i pe credincioși la slujba de la ora nouă. Văzu câteva persoane ieșind din case, grăbindu-se pe drumul care trecea prin Crescent, trecând pe lângă casa în care fusese petrecerea, apoi în jos, pe

drumul abrupt spre biserică. Cât de înalt era dealul pe care se înălțau vilele! Turnul bisericii se vedea cu un nivel mai jos. Acest deal, se gândi ea, va fi foarte greu de urcat de cineva încărcat cu coșuri de cumpărături. Biata mama!

Își dori ca tatăl ei și Christopher să fie aici; s-ar fi bucurat de această liniște. Presupunea că tatăl ei era încă în pat după spectacolul din noaptea trecută, iar Christopher era probabil într-un hotel elegant din Torquay, ținând locul într-un spectacol de cabaret unui prieten bolnav. Oare ce face Alec? se întrebă ea. Doarme în minunatul pat Regency din dormitorul lui din Londra sau e deja treaz, dictând o scrisoare pentru New York sau altă destinație la fel de importantă?

În timp ce privea pe fereastră, mintea ei se întorsese în Londra, dar era vag conștientă că din casa vecină apăruse cineva care se îndrepta spre poartă. Se uită cu atenție spre acesta. Era bărbatul bine făcut. Purta un pulover gros peste pantaloni scurți și la gât avea agățat un prosop. Dumnezeule! își spuse ea, îngrozită, se duce să înoate! Dacă ar fi fost îmbrăcat în echipament de fotbal sau de rugbi, n-ar fi fost mai surprinsă. Se aplecă să vadă mai bine, iar încuietoarea ferestrei cedă, deschizându-se cu un sunet metalic. Auzindu-l, el privi în sus.

– Bună dimineața, spuse el. E o zi minunată. V-ați instalat?

Christina fu brusc conștientă de cămașa de noapte subțire, de părul nepieptănat și de fereastra fără draperii. Își încrucișă brațele la piept, încercând să atenueze din transparența cămășii. Își simți obrajii luând foc.

– Da, mulțumesc. Admiram priveliștea.

– E foarte drăguță, nu-i așa? Mi-a plăcut întotdeauna această parte din țară.

Îi plăcea vocea lui profundă, plăcută și mângâietoare.

– Te duci să înoți? întrebă ea, simțindu-se ridicolă pentru că făcea o remarcă atât de evidentă.

– Da. De obicei fac acest lucru în diminețile frumoase de duminică. Spală toate necazurile unei săptămâni încărcate. Ne mai vedem! spuse el, făcându-i un semn din mână și îndepărtându-se cu pași mari și energici spre deal.

Christina închise fereastra și se retrase în cameră, privindu-se în oglida destul de mică din colț.

– Dumnezeule! exclamă ea. Arăt îngrozitor. Oare ce-a gândit despre mine?

De fapt, Tim luase cu el imaginea unei fete într-o cămașă de noapte subțire și roz, cu păr auriu și ciufulit de somn, care încojura o față mică, strălucitoare. Era ceva fragil și nesigur în privirea ei. Părea speriată. Arăta ca un mic animal timid, pe care trebuie să-l iei de jos și să-l îngrijești.

Ei, asta-i bună, își spuse el, devii sentimental, bătrâne. Cred că de vină e ginul de azi-noapte. Câteva minute în apa rece a râului te vor aduce la realitate și vor scoate imaginile fetelor ciudate din mintea ta!

***

Christina își puse o rochie și coborî. Ceaiul părea, desigur, cea mai bună idee înainte de începerea unei zile de muncă. Piciorul o durea. Știa foarte bine c-ar fi trebuit să se odihnească mai mult, în ciuda haosului din casă, dar nu putea să stea și s-o vadă pe mama ei muncind până la epuizare. Dac-ar fi aici tata și Christo! Întotdeauna era la fel: dacă era nevoie de ei, bărbații familiei erau la sute de mile distanță, obosiți după spectacolele de sâmbătă seara sau epuizați de drumurile nesfârșite cu trenul care făceau parte din diversele turnee.

Desigur, banii erau problema. Ei au fost întotdeauna problema familiei Langham. Dacă ai bani, pot să faci tot ce-ți dorești; dacă nu, te descurci cum poți mai bine, trebuie să muncești până la epuizare, când picioarele tale strigă după o clipă de odihnă.

Ce bine e să fii ca tânărul care ieșise din casa vecină! Părea atât de sigur pe el, atât de liniștit. Hainele lui erau atât de bune, genul de pulover de cașmir care costă o mulțime de bani, nu luat de la un magazin second-hand. Își purta hainele ca Alec, de parcă erau o parte din el.

Era și foarte arătos, într-un mod sofisticat, genul pe care-l vezi în reclamele pentru case de vacanță foarte scumpe, care coboară dintr-un Jaguar sau dintr-un Bentley, care știe exact ce trebuie să spună în orice ocazie.

Tânăra făcu ceaiul în ceainicul care fusese lângă familie în toate perioadele de criză, adăugă și două cești și farfurioare, pe care le luă pe o tavă și coborî.

Mama ei încă dormea; fără zâmbetul băieţesc care nu-i părăsea figura, arăta într-adevăr de cincizeci de ani. Cearcăne adânci i se vedeau sub ochi, fruntea îi era brăzdată de riduri adânci. Părea că în somn o urmăreau toate problemele conducerii unei case cu foarte puţini bani sau aducerea unei mobile foarte vechi într-o casă prea mare.

Sub pătura veche arăta mai mică, nemişcată şi tăcută. Christinei, care o privea, îi părea imposibil ca această micuţă femeie să poarte pe umerii ei toate grijile familiei. Părea mult prea fragilă şi obosită ca să se descurce cu toate grijile familiei Langham, dar cu toate acestea o făcea. A făcut-o până acum şi o va face şi de acum înainte, îşi spuse Christina, pentru că e inima familiei.

În timp ce o privea, Dolly Langham deschise ochii. Imediat ce privi în jur, spiritul ei vesel se trezi, făcând-o să arate cu totul altfel. Liniile adânci ale vârstei se transformară în cute de râs, ochii începură să-i strălucească.

– Chris, draga mea, ce matinală eşti! Ce-ţi mai face piciorul după atâta treabă? Oh, ai făcut şi ceaiul!

– Mă simt bine, mamă. Haide, bea-ţi ceaiul. E o dimineaţă minunată. Râul arată minunat şi tânărul de la casa vecină a plecat să facă o baie.

– N-are decât, spuse Dolly, gustând din ceai. N-am făcut niciodată baie într-un râu, dar am auzit că e îngrozitor de rece. Nici nu mă gândesc să încerc.

– Mă întreb, începu Christina, tata o să poată veni acasă săptămâna asta?

– Contractul de la Banswell Head era doar până miercuri, iar Nick Blake nu i-a mai găsit nimic, aşa că poate vine…Ştii ce, câteodată mă întreb cum ar fi să fiu măritată cu un om de afaceri. Unul care vine acasă în fiecare seară… spuse Dolly cu un aer gânditor.

Chris îşi bău ceaiul cu înghiţituri mici.

– Da, şi care primeşte salariu în fiecare lună. Cred că e un adevărat paradis! zâmbi ea.

– Mă întreb dac-o să te măriţi cu cineva de altă profesie… spuse Dolly, ca şi cum ideea i s-ar fi părut minunată. Asta dacă Alec îţi dă voie, desigur.

– Vorbești de parcă aș fi o prizonieră, iar Alec, paznicul meu.

– Și nu-i așa? întrebă mama ei, umplându-și ceașca din nou. Mie așa mi se pare. Nici nu îndrăznești să faci un pas fără să te întrebi ce va crede Alec despre asta.

Tânăra se ridică, privindu-se în oglindă.

– Dumnezeule, părul meu arată îngrozitor. Trebuie să fac neapărat o baie.

– Crezi că e mai bine să taci, nu?

– Oh, mamă, te rog. Cu toții m-ați bătut la cap destul. Nu înțelegeți relația mea cu Alec. Nu veți reuși niciodată s-o faceți. Așa că mai bine s-o lăsăm baltă. Mă duc să mă îmbrac. Pentru că e o zi minunată, mă gândeam să fac o plimbare. Dacă nu acum de dimineață, poate mai târziu.

– Să te plimbi cu piciorul tău?

– Ei, bine, o să mă târăsc până la râu și o să mă uit la el. Am văzut că sunt și lebede. Nu-i minunat?

Dolly se întinse, căscând.

– Presupun că da, dacă-ți plac lebedele. Pentru mine, sunt niște animale trufașe, cu gâturile lor lungi și încolăcite ca de șarpe. Mie îmi aduc aminte de piesa despre reptile în care a jucat tatăl tău. Ți-o mai aduci aminte?

Chris începu să râdă.

– Da, mi-o aduc aminte. Ce spui, mamă, n-ar fi fost interesant dacă tata, Christo și cu mine am fi fost avocați? Am fi pus bazele unei familii „legislative", ca familia Mills, ajungând cea mai vestită familie din comunitate.

Ideea era foarte hazlie, iar cele două femei râseră cu poftă. În cele din urmă, ștergându-și lacrimile provocate de râs, Dolly se ridică.

– E timpul să trec la treabă, draga mea.

Capitolul 3

Tim Napier aruncă o privire spre ziarul de pe masă.

– Sincer să fiu, mă cam plictisesc ziarele de duminică. Sunt atât de multe pagini inutile.

Mama lui tresări în scaun; adormise, un lucru pe care îl ura în public. Când cei tineri adorm, e minunat, cu figurile lor inocente și liniștite, cu genele lungi plecate spre obrajii rotunzi. La cei în vârstă, e un spectacol dezgustător: bărbia e căzută, gura se deschide, iar figura arată obosită și secătuită.

Se ridică și își îndreptă hainele, apoi își trecu mâna prin păr.

– O să fac niște ceai, spuse ea repede.

– Îl fac eu, interveni Tim.

– Nu, dragule. Mă duc eu.

Amândoi aruncară o privire spre Sheila; stătea într-un fotoliu, privind spre fereastră, cu multe reviste în brațe. Cu toate că era conștientă de privirile lor, nu făcu nici cea mai mică mișcare. Nu se oferea decât foarte rar să facă ceva… poate chiar deloc.

– Ar trebui să angajăm pe cineva care să te ajute, spuse Tim. Zilele de duminică au devenit pentru tine mai mult zile de muncă decât de odihnă. Cred că putem găsi o femeie mai în vârstă care să aibă nevoie de o casă.

– Da… ezită doamna Napier. Presupun că ai dreptate, dar ar însemna și să ținem ocupată una dintre camerele de oaspeți, ceea ce nu e foarte plăcut. Nu ne rămâne decât să continuăm cu doamna Martin, ar trebui să fim recunoscători pentru ea.

– Și de ce nu vrea să vină și duminica?

Sheila începu să râdă.

– Dragul meu Tim, dacă doamna Martin vine și duminica, Biserica Metodistă de pe Pear Street se va prăbuși. Ea este stâlpul de rezistență, baza activităților lor!

– Bine, atunci duminica vom mânca în oraș.

– Ce grijuliu din partea ta, dragule.

Doamna Napier își privi fiul cu admirație. Era minunat că exista cineva care își făcea griji pentru ea. Sheila nu se oferea niciodată să facă ceva, iar dacă doamna Napier n-ar fi vrut să-și spună tot timpul că familia ei era perfectă, ar fi spus despre fiica ei că e una dintre cele mai leneșe persoane pe care le-a cunoscut vreodată. Dar, pentru că era mama ei, își spunea că tânăra nu era suficient de puternică, iar odihna era esențială pentru cineva cu acest tip de constituție.

Tim, pe de altă parte, fiind bărbat și un Napier, ceea ce era o combinație minunată, era puternic și sănătos – un „model de sănătate", cum obișnuia să-l descrie. El avusese grijă de familie de când murise Edward. Cât de diferită ar fi fost viața pentru ei toți dacă Edward ar fi trăit, se gândi ea în timp ce se îndrepta, încă buimăcită după somn, spre bucătărie.

Oricum, Dumnezeu hotărâse că Edward a trăit suficient, așa că un atac de cord îl luase de lângă ei, cu mult înainte ca vreunul să-și dea seama că nu mai era chiar atât de tânăr. Așa ajunsese Tim capul familiei.

Femeia așeză pe tava de argint cana cu lapte, punând ceainicul la fiert. Cu mișcări încete, scoase prăjiturile pe care le pregătise doamna Martin și le puse pe o farfurie.

Dragul de Tim, îi va duce dorul când se va căsători. Avea deja douăzeci și opt de ani și în fiecare zi era pregătită să-l audă spunând c-a cerut-o de soție pe Iris Stilwell. Nu pentru că ar fi spus vreodată că intenționa să facă acest lucru, dar aceasta părea cea mai potrivită alegere pentru Tim, un om de afaceri de succes, tânăr, frumos, deștept. Iris era drăguță, fiind singura fiică a unor părinți bogați și care se întâmpla să fie

vecini. Desigur că era o potrivire evidentă. Se întreba unde vor trăi. Cel puțin să fi luat ei casa vecină, în locul noilor veniți. Dacă lui Tim i-ar fi venit ideea s-o cumpere de la executorul testamentar! Oricum, își spuse ea, aranjând gustările pe tavă, nu păreau deloc potriviți pentru Crescent; poate că, până când Tim și Iris hotărăsc să se căsătorească, vor putea fi convinși să vândă casa.

Ce drăguț ar fi ca Tim să locuiască atât de aproape. Ar putea să aibă grijă de copii în timp ce părinții lor s-ar duce la toate petrecerile la care, cu siguranță, vor fi invitați.

Până când ceaiul era gata, se hotărâse deja să facă o poartă în zidul dintre cele două case și să pună o linie de telefon directă.

Sheila se ridică, întinzându-se ca o pisică.

– Nu vreau nimic de mâncare, mamă, doar o ceașcă de ceai. Am mâncat prea mult aseară, mâncarea de la petrecerile familiei Stilwell e întotdeauna atât de gustoasă. Oare de unde o iau?

– Din câte știu, bătrânul face comandă și-i este adusă din West End, spuse Tim. Dă foarte mulți bani pe ea. Cât sunt de preocupați de burțile lor!

– Iris arăta minunat, interveni doamna Napier, turnând ceaiul. E chiar o frumusețe cu părul ei întunecat, arată că o spaniolă sau o italiancă.

– Da, dar e elegantă ca o franțuzoaică, spuse Sheila. Ne face pe toate celelalte să arătăm ca niște biete sărăntoace!

Amândouă priveau în direcția lui Tim. El aranja masa, aducând cele trei scaune pe care le așeză în semicerc. Era ca și cum ar fi vorbit cu pereții. Femeile se priviră, iar Sheila îi făcu mamei un semn cu ochiul.

– Unii dintre noi, spuse ea, spun puțin și văd totul!

– Un foarte bun obicei, comentă Tim, aducând un scăunel pentru picioare în fața scaunului mamei lui.

– Tu nu ești de acord că Iris arăta foarte bine? continuă Sheila. Cred că rochia ei a costat o mulțime de bani.

– Atunci este foarte bine că tatăl ei a avut bani s-o cumpere, răspunse el liniștit.

După ce își bău ceaiul, Tim se ridică.

– Cred că mă voi duce la o plimbare; e o seară foarte plăcută.

– Nu vii la biserică? îl întrebă mama lui.

– Nu în această seară. Mă voi întoarce la timp pentru cină. Distracție plăcută la slujbă! Vedeți să nu adormiți!

Ieși din casă și porni spre râu, auzind clopotele care începuseră să bată. Aerul serii era curat. Când ajunse la poalele dealului, se întâlni cu tânăra care se mutase în vila vecină. Se străduia să urce pe poteca îngustă, cu toate că părea obosită și piciorul rănit părea s-o împiedice. Se opri în fața ei.

– Te simți bine?

Christina se opri; piciorul o durea îngrozitor. Gândul că va trebui să urce panta destul de abruptă nu era deloc îmbucurător.

– Ei bine, ca de obicei, am făcut o prostie. Voiam să privesc lebedele. Am coborât dealul foarte ușor, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că va trebui să-l urc înapoi, zâmbi ea încurcată.

Tim o privi curios.

– În acest caz, pare să fie opusul expresiei „ce urcă trebuie să și coboare", nu-i așa?

Tânăra începu să râdă. Bărbatul o urmărea cu privirea. Era atât de frumoasă, încât nu se putea opri să se uite la ea, ca un adolescent la prima fată drăguță.

– Da, desigur. Oh, până la urmă voi reuși, chiar dacă va trebui să urc în patru labe. Numai că, dacă vreau să fac o impresie bună comunității, mai bine aștept până când cei mai mulți dintre ei sunt deja la biserică.

– Cred că ai face senzație, o aprobă Tim. Oricum, cred că pot să te salvez de această situație prea puțin demnă. Dacă poți să te sprijini de zid, o să mă duc să iau mașina.

– Oh, nu, nu e nevoie să te deranjezi! exclamă ea, vizibil îngrijorată. O să mă descurc. Nu pot să devin o povară pentru un vecin din prima zi în care mă mut aici.

Tim o luă de braț și o conduse spre zidul de cărămidă de lângă partea de vest a râului.

– Stai aici. N-o să-mi ia mai mult de două minte să aduc mașina.

Dispăru înainte să mai poată spune ceva. Tânăra privi peste zid spre vârfurile copacilor și spre râul care se zărea sclipind în lumina apusului. Desigur, era obișnuită ca bărbații să facă gesturi frumoase pentru ea; toate fetele frumoase sunt. În profesia ei, era de multe ori obiectul admirației masculine.

Mașina opri lângă ea.

– Pentru că mașina este aici și pentru că seara este minunată, spuse Tim, de ce nu m-ai lăsa să-ți fac puțin cunoștință cu împrejurimile, e foarte frumos. Nu mă refuza, făcând pe timida.

Ea începu să râdă.

– Nici nu voiam să refuz! Nu am acest defect. Sunt o mulțime de lucruri îngrozitoare, dar timidă, nu!

El o ajută să urce, iar ea se relaxă. Era obosită. Toată ziua își dorise să meargă să vadă râul, dar cele o mie și unul de lucruri care trebuia făcute în casă o impiedicaseră. Când reușise în sfârșit să plece, realizase că era deja mult prea obosită, dar era prea încăpățânată să renunțe.

– Stai bine? întrebă Tim.

– Da, minunat. E foarte frumos din partea ta. Oricum, cred că-i cazul să cunoști numele persoanei al cărei binefăcător te-ai dovedit a fi. Sunt Christina Langham.

– Eu sunt Tim Napier.

– Ce nume frumos, observă ea. Mă duce cu gândul la ceva mare și puternic.

– Foarte bine, pentru că sunt și una și alta, râse el. Sunt încântat că n-ai spus „frumos și inteligent".

Râseră împreună.

Tim întoarse mașina pe drumul nisipos de lângă râu. Pe drum, întâlniră familii care ieșiseră la plimbare și care-i urmăreau cu privirea. Cuplurile de tineri mergeau mână în mână și păreau să nu observe altceva decât pe ei înșiși.

– Urăsc duminicile, observă Tim. Toată lumea pare că-și umple timpul cu ceva până la începutul unei noi săptămâni.

– În profesia mea, răspunse Christina, e raiul pe pământ să ai o zi liberă.

– Și care e profesia ta?

– Oh, în lumea spectacolului. Nu știai? râse ea. Am crezut că scrie pe mine ca pe o scrisoare! Sau ca în filmele cu Superman, pe piept!

– Nu, răspunse Tim, neluându-și privirea de la drum. Nu știu.

– Fratele meu, Christopher și cu mine suntem dansatori și avem un număr împreună: „Cei doi Chris". Eu, ca o zăpăcită, mi-am fracturat glezna, așa că trebuie să mă odihnesc.

– Ce nenoroc pe tine.

– Sinceră să fiu, nu mă deranjează prea tare, în afară de faptul că mi-ar fi prins bine banii, iar fratele meu a rămas fără numărul care l-a consacrat. Voiam să mă odihnesc o săptămână, două. Presupun că n-ai idee cum e în lumea spectacolului, nu-i așa?

Tim zâmbi.

– Nu, răspunse el. Nu știu decât ce-am văzut în filme. De fapt, nu cred c-am mai întâlnit pe cineva care să se ocupe cu așa ceva.

– Nu e totul strălucitor sau doar băutul de șampanie în baruri scumpe, povesti tânăra. E o muncă foarte grea, iar condițiile din turnee sunt destul de grele. Chris și cu mine facem asta de la cincisprezece ani și trebuie să recunosc că mă simt obosită.

– Cred că e teribil să ai nouăsprezece ani!

– Am douăzeci și doi, zâmbi Christina și mă simt de o sută. Când tata a moștenit această casă, părea că totul a luat sfârșit.

– Nu-ți place aici? se întoarse Tim s-o privească, uluit. Pentru el, să nu-ți placă aici, în Crescent, era să nu-ți placă în paradis.

– Sunt sigură că e minunat. E atât de curat și de liniștit. Dar nu cred că ne potrivim aici.

– Ce idee absurdă!

– Nu este, clătină ea din cap, trecându-și mâna peste tapiseria scaunului. Nu suntem genul de familie pentru o astfel de casă. Noi suntem cu toții actori de meserie, nu ne ridicăm la nivelul vieții pe care o duc ceilalți.

– Draga mea, zâmbi Tim, nu sunteți aici de mai mult de douăzeci și patru de ore și deja ai judecat totul.

– Sunt în stare să văd cum stau lucrurile. Am întâlnit destul de multe în douăzeci și doi de ani. Nu ne vom integra și viețile noastre nu sunt potrivite cu cele ale vecinilor noștri. Am vrut ca tata să vândă casa, dar mama și-a dorit să vină aici, așa că am venit.

– Și totul va fi bine, promise el. Vei vedea că oamenii de aici sunt primitori și prietenoși. De fapt, suntem o comunitate foarte plăcută.

Tânăra începu să râdă.

– Probabil că mă crezi o prostuță. Nu mă străduiesc deloc să fac o bună impresie. Cred că sunt prea obosită. De fapt, pot să fiu foarte drăguță.

– Nu trebuie să mă convingi pe mine, spuse el. Am știut acest lucru din clipa în care te-am văzut. Sunt un bărbat care ia foarte repede decizii.

– E frumos aici, șopti Chris, de parcă nu l-ar fi auzit. Și e atât de liniștit.

– Da, e cel mai bun loc ca să scapi de hărmălaia din Londra. Iubesc aceste locuri. Nu cred c-aș putea trăi în altă parte.

– Ai trăit aici dintotdeauna?

Tonul ei era neîncrezător; pentru că-și petrecuse toată viața mutându-se din loc în loc, ideea că acest tânăr arătos s-ar putea mulțumi cu un colț mic de țară, o uluia. Îl compară în minte cu Alec, care se simțea acasă în orice capitală din Europa și care era cunoscut de directori de magazine din New York sau Florida, care putea lua prânzul la Roma, ca să meargă apoi la Antwerp pentru cină.

– M-am născut aici.

Tim parcă mașina sub un pâlc de mesteceni. Râul strălucea în lumina soarelui, făcându-i să clipească des.

– Bine, nu chiar aici, în această intersecție, râse el.

Tânăra admira râsul lui din toată inima. Se gândea cât de mult i-ar fi plăcut tatălui ei să-l aibă printre spectatori.

– Te-ai născut în Crescent?

Pentru ea, era la fel de inimaginabil ca și cum i-ar fi spus că s-a născut în intersecție.

– Nu, de fapt m-am născut în centrul orașului. Biroul meu e acolo, într-o casă veche, în stil gregorian. Tata avea o mică afacere acolo și locuiam în apropiere. Ne-am mutat în Crescent abia după ce s-a născut sora mea. Vilele erau în construcție, iar noi am fost printre primele familii care s-au mutat acolo.

Chris era uimită de mândria din vocea lui. Vorbea despre complex ca și cum ar fi fost o reședință princiară. Îi venea să râdă, dar se abținu, mușcându-și limba.

– Strălucirea apei ți se pare prea puternică? o întrebă el. Trebuie să fie niște ochelari de soare în buzunarul de la ușă.

Se întinse spre ușă peste ea, iar Chris îi simți brațul musculos lipit de pieptul ei. Își imagină că vorbește cu Alec, căruia i-l descrie: „mare, puternic, genul sportiv". Îi spunea aceste lucruri lui Alec din când în

când, mai ales pentru că o amuza să-l vadă încruntându-se. Lui nu-i plăcea s-o audă vorbind așa, să fie cinică. Își imagina vocea lui serioasă comentând, în timp ce clătina din cap: „ Nu e genul tău, draga mea. Nu e deloc ieșit în lume. O adevărată pierdere de timp."

Tim îi întinse o pereche de ochelari de soare.

– Sunt ai Sheilei, cred că ți se potrivesc.

– Cine e Sheila? Soția ta?

– Nu, mi-e teamă că nu. Până acum, nu mi-am găsit o soție. Sheila e sora mea.

– Și trăiește cu tine?

– Da. O să-ți placă. E o fată minunată.

– Cu ce se ocupă? întrebă Christina, punându-și ochelarii pe nas.

– Cu ce se ocupă? Cum adică?

– Ce fel de slujbă are?

– Păi, n-are nici o slujbă.

– Vrei să spui că stă acasă tot timpul? întrebă tânăra, neîncrezătoare.

– Da.

– Și nu se plictisește?

– Păi, presupun c-o ajută pe mama și se duce la ceaiuri sau joacă golf. Uneori înoată sau călărește. Nu m-am gândit niciodată prea mult la acest lucru.

– Înțeleg, spuse Chris, apoi se scufundă în tăcere.

După un timp, spuse încet:

– Cred c-ar trebui să nu mai stau mult. Mama va crede că mi s-a întâmplat ceva, că nu mai pot să merg sau am căzut cumva în râu.

– Ai dreptate, răspunse el, pornind motorul. Sunt bucuros că te-am cunoscut. Vrei să cinăm împreună într-o seară? Sunt niște restaurante foarte bune pe fiecare mal al râului. Pregătesc niște specialități delicioase.

– Mulțumesc, îmi va face plăcere.

– Atunci rămâne stabilit, zâmbi el, conducând spre casă.

***

Domnul Stilwell încerca, de fiecare dată când era posibil, să se relaxeze în week-end. În timpul săptămânii, putea fi văzut pe culoarele de

la Bursa de mărfuri sau de la birourile lui din strada Old Broad Street, cu mersul lui egal, îmbrăcat cu multă grijă, tuns și aranjat de cel mai bun frizer din oraș, mândrindu-se cu costumele lui elegante, comandate în Franța. În week-end, se relaxa acasă, în papuci și cu halatul făcut de soția lui.

Stătea în fotoliul lui jos, cu unul dintre picioare puse pe brațul de lemn. În mână, ținea un pahar cu whisky.

Doamna Stilwell, strânsă în corsetul ei imposibil, stătea pe un scaun, țeapănă și roșie la față, pe de o parte din cauza căldurii, iar pe de alta, din cauza întorsăturii pe care o luase conversația.

Soțul ei, gesticulând cu paharul, vorbea cu Iris care, foarte mohorâtă, gusta din când în când din paharul de martini, cu toate că nu părea să-i producă prea mare plăcere. El arătă spre fiica lui, turnându-și câteva picături de băutură pe halat.

– Lucrurile stau în felul următor. Tu ești o fată frumoasă, foarte bine îmbrăcată. O fată după care se întorc privirile– asta aici. În Londra, nu te vei ridica la nivelul mătușii tale Fanny. Sunt foarte multe fete bine îmbrăcate, cu tați în Camera Lorzilor. Aici, Iris, draga mea, ești cineva. Aici, înțelegi?

– Mă dezgușți! strigă ea.

– Da, bine, te dezgust. La fel se întâmplă și cu prea multă șampanie, frișcă sau cașcaval pane. Și ce dacă?

– Vorbești despre mine de parcă aș fi o sclavă de vânzare. Oamenii nu mai gândesc așa în Anglia.

Bărbatul începu să râdă.

– Nu zău, nu mai vorbesc așa? E cazul să afli și tu cum stau lucrurile.

– Dragule! interveni doamna Stilwell, îngrozită. Dragule, nu merge prea departe, nu trebuie să fii nepoliticos cu fiica noastră.

– Nepoliticos, la naiba. Acum, mai bine mă asculți cu atenție, domnișoară „Știe tot". Aici, suntem cei mai buni, crema societății. Dar n-ai decât să faci ce vrei.

– M-am săturat de locul ăsta și de ifosele „marelui Crescent".

– Iris! exclamă mama ei, uitând sfaturile pe care le dăduse soțului ei.

– Da, m-am săturat. Cred că, dacă vreți să fac o căsătorie bună, ar fi mai bine să vindeți vila asta și să plecăm la Londra. Să luăm un apartament modern, unul de lux.

– Presupun că vrei să luăm Palatul Buckingham, nu-i așa? o ironiză tatăl ei. Ei bine, îți spun că nu vreau să mă mut, așa că n-ai decât să te obișnuiești cu ideea. Într-o bună zi, o să ajungi să-mi mulțumești.

– Nu prea cred! răspunse fiica lui, apoi se ridică să-și umple paharul. Nu trebuie să rămân aici, cu tine și cu mama. Pot să plec la Londra și să trăiesc singură.

– Cu ce? Din clipa în care părăsești această casă, nu mai primești nici un ban.

– Pot să-mi iau o slujbă.

– O slujbă? Draga mea Iris, cum ai putea face una ca asta? Nu știi să faci nimic. Nu știi nici măcar să fierbi un ou sau să dactilografiezi „acum este momentul potrivit pentru ca toți bărbații de bine să vină în ajutorul partidului".

Iris, fără să dea nici o importanță cuvintelor tatălui ei, se îndreptă spre măsuța din colț, își luă pachetul de țigări și aprinse una.

Domnul Stilwell își continuă tirada.

– Nu te trezești niciodată înainte de ora zece și nu te văd mâncându-ți prânzul rece într-o pauză de masă de un sfert de oră.

– Ești nedrept cu fiica noastră, se încruntă doamna Stiwell. E o fată bună.

– N-am spus că nu e… Desigur, e o fată bună. Tot ce-i cer e să mă asculte, măcar o dată în viață. Nimeni nu-i cere să muncească, să se trezească devreme sau orice altceva, decât să facă o căsătorie bună.

– Te referi la Tim Napier? întrebă Iris, fără să se uite la el.

– Exact la el.

– Poate n-ai observat, spuse tânăra ai cărei ochi străluceau, că e nevoie de două persoane pentru o căsătorie. Se obișnuiește ca bărbatul să facă cererea în căsătorie, nu invers. Până acum, Tim Napier n-a pus această întrebare.

– Fă-l să pună întrebarea. Pentru numele lui Dumnezeu, ești destul de frumoasă și de atrăgătoare ca să-l împingi de la spate.

– Dragule! interveni soția lui, care era mai supărată ca niciodată. Ai devenit grosolan… Știi foarte bine că nu-mi place să vorbești despre astfel de lucruri. Nu-i deloc plăcut.

– Oh, mamă, poartă-te ca o adultă, exclamă Iris, ridicându-se. Ies la plimbare.

– Ba nu pleci nicăieri, înțelegi. Stai jos și ascultă-mă. Te vei mărita cu Tim Napier pentru că așa spun eu– înțelegi sau nu?

Iris îl privi cu un aer disprețuitor.

– Ar fi trebuit să afli până acum că nu mă poți obliga să fac ceva ce nu vreau. Dacă vrei să ajungi undeva, trebuie să mă convingi că așa e mai bine pentru mine. Țin foarte mult la mine.

Își privi tatăl zâmbind, iar acesta îi zâmbi la rândul lui. În mod bizar, între frumoasa fată și bărbatul grosolan, roșu la față, era o foarte mare asemănare.

– Va merita osteneala, draga mea.

Era o frază pe care amândouă femeile o cunoșteau foarte bine. Întotdeauna făcea să merite osteneala. El trăia într-o lume în care totul avea un preț. Plătea pentru orice primea, chiar dacă era de la soția sau fiica lui. Pentru că plătea bine, se aștepta să primească tot ce era mai bun.

Iris trimise un nor de fum deasupra capului, privindu-l cum se ridică spre tavan.

– Nu văd nici un motiv pentru care să mă mărit cu Tim Napier și să trăiesc pentru totdeauna în Crescent; nici măcar nu e o vilă liberă – sau poate vrei să mă mut cu Tim și cu mama lui?

– Oh, nu!

Doamna Stilwell era îngrozită. Se întoarse spre soțul ei:

– Nu trebuie să facă una ca asta, nu-i așa?

Domnul Stilwell luă un trabuc, îi mușcă o parte din capăt, apoi îl aprinse cu mare precizie. Era vizibil că voia să facă o declarație de mare importanță. Fața lui se înroși mai tare, iar ochii lui mici, cu pungi mari, începură să sclipească.

– Acum vorbiți amândouă ca o pereche de nebune. Sunt cel mai bogat bărbat din acest oraș și, din nefericire, spuse el, aruncând o privire veninoasă spre soția lui, n-am un fiu. Dar am o fiică, o fiică frumoasă. Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac e să-i găsesc un soț potrivit, s-o căsătoresc și să aștept să-mi aducă pe lume o mulțime de nepoți.

– Mai ai mult de așteptat, spuse Iris.

– Lasă natura să aibă grijă de toate, răspunse el, fumând liniștit. Acum, ca să-mi văd fiica măritată și ajunsă la casa ei, am ajuns să mă gândesc la ceva legat de o mică proprietate…

– O, nu! strigă doamna Stilwell. Nu vreau să plecăm din Crescent…

Soțul ei se întoarse și o privi amenințător.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, femeie, oprește-te! M-am gândit la… Old Manor House.

Dacă ar fi spus că vrea să se mute la palatul Buckingham, n-ar fi stârnit o agitație mai mare. Domna Stilwell scoase un țipăt ca un animal bolnav, iar Iris sări de pe scaun și-și îmbrățișă tatăl.

– Nu se poate! exclamă ea

– Nu pot să trăiesc acolo, se plânse doamna Stilwell, vizibil neconsolată. Cred că are treizeci de camere. Nu voi reuși niciodată să mă descurc acolo.

Soțul ei își pierdea repede răbdarea.

– Dragă, mai bine taci. Doar n-o să mergem noi să trăim acolo. Știu la fel de bine ca și tine că nu poți trăi în altă parte. Haide, înveselește-te, o să fii mândră de fiica ta care trăiește la Manor.

– Da, cred că ai dreptate, șopti femeia, încă neliniștită.

Figura lui Iris se luminase. De fapt, se și vedea locuind în enorma casă, luând ceaiul la umbra copacilor, jucând tenis sau înotând și dând petreceri fastuoase. Fusese o dată la un bal de binefacere ținut acolo, aproape o sută de cupluri dansaseră în marele salon. Acum casa era destul de neîngrijtă, văzuse că straturile de flori erau năpădite de buruieni. Oricum, asta nu conta – banii și puterea tatălui ei păreau nelimitate. Va fi minunat să părăsească mica și ridicola comunitate din Crescent, cu bârfele și valorile lor ciudate. Cărora nu le pasă decât cine are cea mai nouă mașină de spălat sau cine are televizorul cu cel mai mare ecran… Mintea ei, la fel de ascuțită ca a tatălui ei, trecu repede în revistă toate posibilitățile. Trebuie, pentru început, să aibă un soț, care să-i ofere trei sau patru copii, dar, până la urmă, era singurul preț pe care tatăl ei îl cerea. Oricum, Tim Napier era destul de bun: bine crescut, arătos, cu succes în afaceri.

Da. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că e o idee mai bună. Nu fusese niciodată îndrăgostită cu adevărat, cele câteva relații pe care le avusese fuseseră doar distracții de moment. Era cucerită de ideea de a trăi în imensa casă. Ar fi vrut să plece chiar acum și să arunce o privire la ea. Doar să se uite.

Tim Napier nu va fi o problemă. Se va căsători cu el, va avea un copil cât se poate de repede și când va fi doamna unei case atât de frumoase va

putea să invite la ea lumea bună din Londra, printre care să-l găsească și pe bărbatul cu care să vrea într-adevăr să se căsătorească. Nimănui nu-i mai păsa că o femeie a mai fost căsătorită…

Doamna Stilwell privea de la soțul ei zâmbitor la fiica la fel de zâmbitoare.

– Nu înțeleg de ce rânjiți, spuse ea. De unde știți că toate acestea sunt posibile?

Soțul ei stinse trabucul în scrumiera de pe măsuță.

– Când a mai dat greș ceva pus la cale de mine?

– Nu e același lucru. Această poveste îi privește pe Iris și pe Tim. Nu poți să conduci viața altora după propriile planuri, ca și cum ar fi cu toții copii de grădiniță.

– E o idee destul de bună, interveni Iris, dar imediat se întrebă dacă n-ar fi o prostie să cedeze atât de repede. Va trebui să mă mai gândesc.

– Bine, draga mea, te rog s-o faci. Du-te să te uiți la casă. Imaginează-ți-o mobilată cu cea mai bună mobilă, cu grădina îngrijită și mașini frumoase în garaj. În grajdul de lângă, doi trei armăsari pursânge. Cred că merită să te gândești la asta.

Cu aceste cuvinte, bărbatul ieși din cameră, lăsându-le pe Iris și pe mama ei singure.

– Nu te grăbi, draga mea, îi spuse doamna Stilwell fiicei ei. Alege bărbatul pe care ți-l dorești. Nu că Tim Napier n-ar fi un bărbat minunat. Dar nu-l lăsa pe tatăl tău să te oblige să faci ceva.

– Nu-l voi lăsa.

– Tim nu ți-a spus nimic? șopti femeia. Nu ți-a dat nimic de înțeles?

Iris începu să râdă.

– Nu-ți mai face atâtea probleme, mamă! Nu, n-a spus nimic, dar cred că problema e dacă vreau eu, nu dacă vrea el. N-am nici o problemă cu bărbații, dacă vrei să știi.

– Sunt sigură că n-ai, se grăbi mama ei să-i răspundă. Oh, Iris, draga mea, sper că totul va fi bine.

– Oh, mamă, ți-am spus să nu te mai îngrijorezi! Desigur că va fi bine, dacă eu vreau să fie așa. Sunt la fel ca tata; întotdeauna obțin ce-mi doresc.

Mama ei suspină. La urma urmei, cine știa mai bine decât ea cât de hotărâtă putea Iris să fie?

Capitolul 4

Tânărul secretar privi în sus spre ea.

– Bună ziua, domnișoară Langham, nu v-am mai văzut de mult timp!

Christina zâmbi.

– Da, așa e. Am avut piciorul în ghips o eternitate. În sfârșit, am scăpat de el, așa că pot să mă plimb din nou. Domnul Grieson mă așteaptă. Am vorbit la telefon.

Tânărul își încreți fruntea palidă deasupra ramelor ochelarilor. Nu-i plăcea când ceva intervenea în programul lui Alec Grieson. Avea fiecare oră planificată cu grijă în agenda lui de piele, iar acum apărea Christina Langham, frumoasă, atractivă, gata să spulbere orice plan, oricât de bine făcut.

Desigur că o admira pe Christina; nici un bărbat, numai dacă nu era unul extraordinar, nu putea să fie orb la farmecele ei. De fapt, el prefera roșcatele, dar frumusețea blondă a tinerei femei îl trimisese pe șeful lui în slăvile cerului. Întotdeauna i-o lăuda secretarului lui: „Cea mai frumoasă fată din Londra, Thompson, fără îndoială; pielea ei n-are nici un defect, iar acel păr, care e natural, să știi, e ca o mătase aurie, nu-i așa?" Când Alec Grieson începea s-o laude pe Christina, Thompson voia întotdeauna să râdă. Șeful lui era foarte dur în afaceri și părea atât de nefiresc pentru el să vorbească de parcă ar fi un licean îndrăgostit. Era foarte hazliu!

Tânăra se îndrepta cu pași siguri spre ușa biroului lui Alec.

– O să vă anunț, încercă tânărul să păstreze controlul asupra situației.

– Nu vă deranjați, domnule Thompson. Sunt sigură că sunteți foarte ocupat.

Deschise ușa înainte ca el să se poată ridica, iar singurul lucru pe care-l auzi înainte de închiderea ușii fu salutul ei drăgăstos: „Bună, dragule!". Rămase privind ușa închisă și întrebându-se ce se întâmplă acum înăuntru.

Alec se ridică. Traversă repede camera și o luă pe Christina în brațe. O sărută cu multă afecțiune.

– Te simți bine? întrebă el.

– Da.

Îl strânse în brațe, punându-și obrazul pe haina lui. Era minunat să fie din nou cu el, să-i simtă brațele în jurul ei. Se simțea atât de în siguranță…Se retrase un pas și-l privi în ochi.

– E minunat să te văd din nou, Alec.

– Ce-ți mai face piciorul? Te-a durut când ți-au dat jos ghipsul?

– Nu, oricum, nu foarte tare. Oh, mă simt grozav acum că nu mai sunt nevoită să-l trag după mine! M-am simțit prea mult timp ca un pui de elefant!

– Draga de tine! zâmbi el, sărutând-o din nou. Și acum, ce vei face?

– Oh, va trebui să mă duc la fizioterapie de două ori pe săptămână pentru ceva timp. Ce chin să vin de fiecare dată tocmai de la Chilbrook…

El o mângâie pe obraz cu afecțiune.

– Stai jos, draga mea, ar trebui să te odihnești după atâta chin. Trebuie să fie vreun fizioterapeut și la Chilbrook – o să-l pun pe Thompson să se intereseze.

– Dar ar costa teribil de mult, Alec. Pot să mă descurc așa, cu un spital la care am asigurare de sănătate. De fiecare dată, pot să vin pe la tine să te văd.

El zâmbi.

– Ai dreptate, dar vom vedea ce poate să găsească Thompson. Nu vreau să te las să-ți pierzi timpul prin holurile spitalului, spuse el hotărât, uitându-se la ceas. E douăsprezece și jumătate, vom merge la masă și vom sta de vorbă. Vreau să aflu tot ce s-a întâmplat în ultimul timp.

Ea dădu din cap. Era minunat să fie din nou în biroul lui Alec, să-i simtă hotărârea, să-l vadă aranjând diverse lucruri pentru ea. O perioadă lungă din viața ei se ocupase de foarte multe probleme ale familiei. Acum, Alec prelua orice problemă pe care putea s-o rezolve; rezolva totul pentru ea. N-o întreba decât rareori dacă vrea să facă ceva anume sau să meargă undeva, știa mult prea bine ce-i place și ce nu.

Alec vorbea cu Thompson la telefon.

– Anulează-mi toate întâlnirile din după-amiaza asta.

De la celălalt capăt la firului, vocea tânărului încerca să explice de ce unele întâlniri nu pot fi anulate.

– Spune-le că e o chestiune de viață și de moarte, zâmbi Alec, iar ea simți că se îmbujorează.

Pentru câteva clipe, se simți la fel de timidă ca prima oară când ieșiseră împreună.

În urmă cu doi ani, „Cei doi Chris" fuseseră angajați de doamna Hackbridge să apară la petrecerea de ziua fiicei ei, care împlinea douăzeci și doi de ani. Se duseseră, iar pentru cele trei numere fuseseră foarte aplaudați. Christina văzuse că ochii Irainei Hackbridge nu-l părăsiseră pe Christo. Îl urmărea cu aceeași privire a unei pisici care pândește un șoricel. După ce numărul luase sfârșit, un servitor venise și-i dăduse lui Christo un bilet în care era invitat să li se alăture celor care petreceau. Tânărul fusese amuzat: era obișnuit cu femeile care-l vânau.

– Se pare că ne alegem și cu o masă gratis! spusese el. Hai să mergem!

– Eu nu sunt invitată.

– Nu fi nesuferită. Suntem o echipă, nu-i așa? Dacă îl vrea cineva pe Christo, trebuie s-o ia și pe Christina!

– Parcă suntem niște medicamente!

Li se alăturaseră invitaților. Christina văzuse că privirea Irainei se întunecase la vederea ei, așa că se lăsase prezentată bărbatului de lângă ea. Acesta era Alec Grieson.

Christina era amuzată când se gândea ce-ar spune Irain dacă ar ști cât de importantă fusese această întâlnire. Pentru că fusese foarte importantă. Până atunci, nu mai întâlnise pe nimeni ca Alec. Familia lui

era una dintre cele mai vechi din Anglia. Absolvise una dintre cele mai bune școli din Anglia, apoi își continuase studiile la Oxford, acum fiind unul dintre cei mai vestiți bancheri ai lumii.

După petrecere, o invitase la masă. Așteptase ca, după această invitație, să urmeze lucrul obișnuit, adică sărutul pasionat și propunerea de a-i vizita camera. Dar nu se întâmplase așa. În timpul cinei vorbiseră mult despre subiecte foarte diverse, iar ea ajunsese să-i povestească viața ei. După masă, o condusese la hotel și, după ce-i sărutase mâna, îi mulțumise pentru momentele petrecute împreună.

A doua zi, primise un buchet de trandafiri, iar ziua următoare, ciocolată urmată de o cină într-un restaurant pe malul apei. Când se odihnea între diversele contracte, mergeau împreună la teatru sau la concerte.

Încetul cu încetul, Alec Grieson devenise cea mai importantă persoană din viața ei. Pur și simplu îi făcea viața mai ușoară; sfaturile lui privind viața profesională erau foarte bine gândite și nu se plictisea niciodată. Nu încercase niciodată să facă dragoste cu ea. O săruta când se despărțeau, iar sărutul lui era cald și iubitor. Îi spunea „draga mea". Îi dădea de înțeles că e foarte importantă pentru el.

Desigur, Alec era căsătorit; ar fi fost de necrezut să nu fie. Avea o soție care era un model de eleganță, o fiică minunată și doi băieți – unul care se pregătea să devină medic la spitalul St. Thomas, iar celălalt era la școală la Eton. Avea două case: una în Sussex, iar cealaltă pe strada Hill Street, în Mayfair.

Christina fusese o dată sau de două ori la el acasă, când familia lui fusese plecată; cina îi fusese servită de o menajeră foarte politicoasă. Admirase picturile și mobila și fusese condusă acasă de șoferul lui după un sărut prietenesc de noapte bună.

La început, nu înțelegea. I se părea că e doar isteț – abținându-se– așteptând momentul potrivit. Dar nu era așa. Părinții ei nu înțelegeau, iar ea nu reușise să-l înțeleagă decât după ce trecuseră mai multe luni. Prietenii ei o priveau ciudat de fiecare dată când mașina lui sosea pentru ea. Christo îi spunea „bătrânul" ca o insultă și insistase s-o facă mult timp, până când se plictisise și aproape îl acceptase.

Christina descoperise că se baza pe Alec pentru orice. Dorea să fie cu el, avea nevoie de siguranța prezenței lui. Era adevărat că, dacă ar fi fost liber s-o ceară în căsătorie, nu știa ce-ar răspunde. Ținea foarte mult la el, dar nu era îndrăgostită de el. Avea mâini frumoase și când, așa cum obișnuia s-o facă, punea o mână pe brațul ei, se întreba cum ar fi să facă dragoste cu el. Într-un fel, nu-și putea imagina. Imaginația nu putea s-o ajute, nu avea prea multă experiență în relațiile cu bărbații, mai ales cu bărbați atât de sofisticați ca Alec.

Acum, așteptându-l s-o ia la masă, se simțea atât de apropiată de el, încât își imagina că e chiar îndrăgostită de el. Voia să rămână cu el toată viața, să-l știe că are grijă de ea, că-i aparține. Rareori se gândea la soția lui, Marissa; acum simțea c-o urăște. Ar fi vrut ca aceasta să-i acorde divorțul lui Alec, să-l lase s-o ia pe ea de soție, să-i lase să fie fericiți.

– Pari gânditoare, draga mea. Cred că doctorul te-a cam chinuit. O să avem cea mai plăcută masă, o să luăm și o sticlă de șampanie– cum ți se pare?

– Dumnezeiește! spuse ea, strângându-l în brațe. Oh, Alec, mi-a fost atât de dor de tine!

El zâmbi, foarte încântat.

***

La masă, începu s-o întrebe despre noua casă.

– O să te simți bine acolo?

– Oh, nu știu, Alec. E o casă frumoasă. N-am trăit niciodată într-un astfel de loc; dar nimic nu se potrivește, nici măcar noi. Mama o adoră, se tot învârtește în toate părțile, nemaisăturându-se de lărgimea ei. Dar mobila noastră e atât de nepotrivită, iar jumătate din ferestre n-au perdele. Când tata va ajunge acasă, o să fie uluit. Nu ne putem permite prea multe.

Alec dădu din cap, înțelegător.

– E cu atât mai greu, cu cât n-ai mai câștigat nimic de săptămâni întregi. Uite, draga mea, sunt o mulțime de lucruri pe care nu le mai vreau în casa din Sussex. Podul e plin de mobilă și de covoare și perdele. O să mă duc acolo duminică. O să aleg câteva și o să ți le trimit.

– Dar ce-o să spună soția ta?

– Marissa e în Grecia. Și, la urma urmei, de ce-ar deranja-o? Nici nu cred că știe despre aceste lucruri. Nu-l lăsa pe tatăl tău să se scufunde în datorii, până nu vedem ce mai poate fi folosit.

– Oh, Alec, exclamă ea, chiar ești o comoară!

– Acum, propun să mergem să ne uităm la picturile din galeria Muratti. Cred că au un Matisse.

Când ajunse acasă, obosită și fericită, își găsi mama în bucătărie, citind un număr din revista „Scena".

– Bună, mamă. De ce stai în bucătărie când ai două camere de zi?

– Puterea obișnuinței, draga mea. Cum a fost? Te-au făcut să suferi la spital? întrebă Dolly, ridicându-se și punând ceinicul pe aragaz. Bei un ceai, nu? Stai jos și odihnește-ți piciorul. Mai trebuie să te duci la spital?

– Da, ar trebui să mă duc pentru fizioterapie, dar Alec vrea să-mi aranjeze consultații la un cabinet particular.

– Alec, repetă Dolly, atât de uluită că se stropi cu apă pe picior. Așadar, v-ați văzut… Și ce drept are să contrazică indicațiile medicului?

– Nu vrea să facă asta; nu vrea decât să nu mă mai obosesc cu drumurile.

Dolly rămase tăcută, ocupându-se cu prepararea ceaiului. Christina crezu că e mai bine să-i vorbească despre oferta bărbatului.

– Mamă, Alec mă întreba cum îmi place casa.

– Sunt sigură că e foarte frumos din partea lui.

– I-am spus că mobila e destul de puțină pentru casă, iar el s-a oferit să ne trimită niște mobilă pe care n-o mai folosește.

– Nu vreau mila lui! rosti mama ei răspicat, îmbujorându-se.

– Nu e vorba despre milă, mamă. Sunt doar niște lucruri pe care le are în pod.

– Atunci, n-am nevoie de vechiturile lui. Am destule aici, așa că poate să le păstreze!

Femeia încercă să se liniștească, turnând ceaiul în cești.

– Oh, mamă! suspină Christina, luând ceașca.

– Nu sunt de acord, Chris, și nici tatăl tău nu va fi. Dumnezeu știe c-am văzut destule lucruri de genul ăsta. De fapt, tu nu vrei decât un bărbat tânăr și frumos, cu o slujbă bună și cu care să te căsătorești și să duci o viață liniștită.

– După tine, e atât de ușor! răspunse tânăra, ale cărei degete se încleștaseră pe mânerul ceștii. Nu pare mai greu decât să te pregătești pentru o călătorie mai lungă, sau pentru un contract de mai multe luni.

Dolly își aprinse o țigară.

– Nu voiam să spun una ca asta, draga mea și știi foarte bine. Ești foarte frumoasă; dar ce vei face când părul tău va trebui vopsit în fiecare lună, picioarele nu-ți mai sunt atât de flexibile și mai pui și câteva kilograme? Vulturii vor vâna slujba ta, iar Alec va căuta o altă fată mai tânără. Vei descoperi atunci c-ai pierdut cele mai frumoase zile din viața ta.

– Bine, mamă. Ai spus ce aveai de spus. Acum ascultă-mă pe mine și-ți voi spune aceste lucruri pentru ultima oară. Nu sunt iubita lui Alec. Nu mi-a cerut niciodată acest lucru. Nu-i decât un prieten foarte bun și foarte drag. Da, țin foarte mult la el, iar el ține foarte mult la mine, dar numai atât. Dacă voi întâlni un bărbat cu care să vreau să mă căsătoresc, Alec nu-mi va sta în cale. Înțelegi?

– Nu, nu înțeleg! răspunse Dolly. Și sunt sigură că nimeni n-ar înțelege! E o gogoașă prea mare ca să pot s-o înghit!

– Oh, s-o lăsăm baltă, mamă! Sunt obosită. Să mă duc devreme la culcare și să citesc ceva până adorm?

– Cum vrei. Eu una, îmi doresc foarte mult o pisică. Am rămas aici singură, toată ziua. Am văzut-o pe femeia în vârstă de lângă noi, când am ieșit să întind niște haine la uscat. Are o adevărată figură de zgripțuroiacă. Am spus „bună dimineața”, iar ea arăta de parcă ar fi mușcat-o ceva.

– Ți-a răspuns?

– Da, a mormăit ceva care putea să fie un salut, sau poate era doar vântul. Nu prea o văd schimbându-și atitudinea față de noi.

– Fiul ei e foarte drăguț, spuse Christina. E chiar prietenos.

– Da, așa să fie? Bine, dar mama lui nu pare prea prietenoasă. Nu contează. Tatăl tău va veni acasă duminică, iar eu voi fi foarte bucuroasă să-i văd fața urâtă din nou!

Femeia zâmbi, iar Christina o privi, întrebându-se dacă și ea își va petrece viața așteptând întoarcerea unui bărbat. Să fie oare Alec?

***

Câteva zile mai târziu, Christina se duse în grădină să culeagă niște flori. Tatăl ei sosea în această seară și Dolly planificase o petrecere de bunvenit. Christopher promisese că va veni și el, iar ideea unei reuniuni de familie o făcea pe Dolly să se învârtească toată ziua prin casă, măturând, scuturând și gândindu-se la feluri de mâncare. Numele lui Alec fusese ținut cu mare grijă departe de orice conversație și nu se mai discutase nimic despre oferta lui.

Christina era plictisită. Agitația mutării trecuse. Nu lucrau decât în casă, cu toate că grădina ar fi avut nevoie de câteva îmbunătățiri. Nu simțea nici o nevoie să se apuce de grădinărit, nu prea știa mare lucru despre asta și nici nu avea uneltele necesare. Își dorea să fie din nou în Londra; îi lipseau străzile din West End unde se putea întâlni oricând cu cineva cunoscut, clubul în care se adunau actorii, agitația permanentă a lumii spectacolului. Aici, în Chilbrook, micul oraș părea înăbușitor. Nu înțelegea viața de aici; totul părea atât de diferit.

Culese un buchet mare de flori și se întoarse din grădină mirosindu-le. O voce care venea de la una dintre ferestrele casei vecine o făcu să ridice privirea. Tim Napier o privea de la fereastra de la etaj.

– Bună! Văd că ai scăpat de ghips – felicitări!

– Mulțumesc. Da, e minunat fără el. Acum aștept cu nerăbdare să încep din nou repetițiile. Sunt teribil de înțepenită.

– Ce părere ai, luăm masa împreună?

Tânăra era surprinsă. Nu se mai gândise la el de la ultima întâlnire.

– Da, mulțumesc pentru invitație.

Orice era binevenit dacă o făcea să scape de plictiseală.

– Acum? Nu-i decât ora unsprezece…propuse el, aplecându-se peste pervazul ferestrei.

– Nu te duci la birou? întrebă Chris.

Nu știa prea multe despre munca de birou, dar era sigură că bărbații tineri ca Tim nu trebuia să fie la ora aceasta acasă.

– Nu, azi e sâmbătă și, de câte ori pot, fac o săptămână cu cinci zile lucrătoare.

– Oh, da, uitasem.

Toate zilele păreau să se topească într-un tot lipsit de sens pentru ea și de aceea nu mai știa nici ce zi a săptămânii e.

– Ce spui, dacă aduc mașina în față la ora douăsprezece, e bine pentru tine? Ai timp să te pregătești?

– Da, sigur, zâmbi ea. Mă duc să mă schimb, ne vedem mai târziu!

În bucătărie, Dolly pregătea masa.

– Sunt foarte drăguțe, draga mea, spuse ea, când fiica ei puse florile în vază. Nu ți se pare ciudat că nu mai trebuie să cumpărăm flori? Nici nu-mi mai aduc aminte când am cules ultima oară flori dintr-o grădină; cred că eram doar o copilă.

– Ce pregătești?

– Friptură, știi că e mâncarea favorită a tatălui tău. O să avem un prânz grozav mâine, draga mea. Pentru că vine atât de târziu deseară, mă gândeam să-i fierb un ou și să-i dau niște șuncă. Oare ce să pregătesc pentru azi, ce vrei să mănânci?

– De fapt, mamă, vecinul de alături m-a invitat la masă.

Figura lui Dolly se lumină.

– Oh, e un tânăr foarte drăguț și arată atât de bine… Fugi și pregătește-te. Ce vrei să porți – costumul albastru?

– Nu, răspunse Christina. A venit costumul cel galben de la curățătorie, o să-l îmbrac pe el. Ești sigură că n-ai nevoie de ajutor?

Femeia făcu o grimasă.

– Draga mea, m-am descurcat ani întregi, așa că nu cred că, dacă sunt lăsată singură acasă trei, patru ore, o să pățesc ceva foarte grav! Vino să te văd când ești gata.

***

În casa vecină, invitația la masă nu fu primită cu același entuziasm. Tim intră în salonul în care mama lui și Sheila o invitaseră la o cafea pe doamna Potter de la numărul trei.

– Oh, mamă, scuză-mă pentru deranj, spuse el, dar voiam să-ți spun că iau masa în oraș.

Sheila zâmbi ironic.

– Cu Iris?

– Nu, răspunse el. De fapt, am invitat-o pe Christina Langham, vecina de lângă noi; și-a dat jos ghipsul, așa că e un fel de sărbătorire pentru ea. La revedere.

Tânărul închise ușa, lăsându-le pe cele trei femei să-și bea cafeaua. Dacă ar fi spus că a invitat-o la masă pe prințesa Margareta, n-ar fi stârnit o agitație mai mare.

Mama lui puse pe masă ceașca de cafea, care tremura pe farfurioară. Ochii Sheilei, întunecați și îngustați, se plimbau de la mama ei la invitata lor.

Doamna Potter adora scandalul. Pentru soțul ei și pentru ea, scandalul era o parte din viață. Ochii îi sclipeau, figura îi era însuflețită.

– Ei, draga mea, nu știam că fiul tău s-a împrietenit cu fata misterioasă care s-a mutat aici. Ce surpriză! Hubby va fi încântat când îi voi povesti. Spunea că e o persoană care îți atrage atenția.

– Sunt o familie foarte ciudată, spuse Sheila, turnându-și o nouă ceașcă de cafea.

– Așa spunea și Hubby; că e ciudat pentru Crescent, mai ales pentru că noi avem anumite standarde. Dar sunt sigură că dacă Tim a invitat-o la masă, trebuie să fie foarte drăguță. Cred că e actriță. O, n-am nimic împotriva actorilor – dimpotrivă, cred că sunt niște oameni remarcabili dar cred că sunt puțin… diferiți.

– Așa spuneam și eu, șopti Sheila.

Doamna Potter zâmbi, încântată.

– Da, iar tu ai experiență, dacă pot să spun asta. Desigur că, pe vremea mea, și aș putea să spun că și a mamei tale, scena era ceva deosebit.

– Din câte știu, actrițele s-au căsătorit întotdeauna cu oameni suspuși, spuse doamna Napier, cu un aer îngrijorat.

– Tim o să se însoare și el, mai devreme sau mai târziu, nu-i așa? întrebă doamna Potter, luând un biscuit.

– Nu neapărat, răspunse repede doamna Napier. Am avut destul de mulți burlaci în familie. De exemplu, unchiul Harry sau fratele meu Rupert.

– Oh, Tim se va căsători, interveni Sheila. Și nu cred că trebuie să ne întrebăm prea mult cu cine.

Foarte interesată, doamna Potter se întoarse spre tânără.

– Te referi la Iris? Ar fi bine, eu și Hubby ne-am spus întotdeauna c-ar face o pereche foarte potrivită, ea e atât de frumoasă și drăguță… e și bogată.

Degetele doamnei Napier se încleștară de mânerul ceștii.

– Tim n-are nevoie de o soție bogată. Se descurcă foarte bine în afacerile lui, chiar foarte bine… tatăl lui ar fi mândru de el.

– Oh, desigur, draga mea, spuse doamna Potter. Nu m-am gândit nici o clipă să spun că s-ar căsători cu ea pentru bani. Ce gând îngrozitor! Voiam să spun că e foarte bine să ai pe cineva cu bani; cel puțin va ști că nu se mărită cu el pentru ceea ce i-ar putea oferi…

Cuvintele îi muriră pe buze.

Destul de repede, se ridică, spunând că trebuie să plece. Somonul pe care voia să-l pregătească pentru masă era o mâncare prea sofisticată să-l poată încredința femeii care o ajuta cu treburile casei. Fu condusă spre ieșire cu multă ceremonie, iar cele două femei rămaseră din politețe în fața ușii, dând din cap și zâmbind până când ajunse la poartă.

Din nefericire, tocmai în acea clipă Dolly ieșise la ușă, cu intenția de a lustrui cu multă grijă clanța. Era obosită și nearanjată și n-arăta prea bine. Oricum, zâmbi în direcția celor două vecine, salutându-le. Doamna Napier înțepeni și clătină puțin din cap în direcția ei, intrând repede în casă. Sheila nici măcar nu se obosi să observe prezența femeii.

– Ce pereche de femei nesuferite! își spuse Dolly pentru sine, frecând clanța cu atâta forță, încât reuși să-și ia și pielea de pe degete.

Ajunsă în holul propriei lor locuințe, doamna Napier îi spuse Sheilei:

– Cum poate Tim să-mi facă una ca asta? Nu înțeleg cum poate!

– Haide, mamă, răspunse tânăra femeie, luându-i mâna, cu toate că orice efort de a face ceva pentru altcineva îi era extrem de neplăcut. Haide să stai jos, o să-ți torn ceva de băut.

– Dar tocmai am băut o cafea.

– Și ce dacă!

Sheila traversă camera, spre dulapul unde se țineau băuturile și scoase o sticlă de whisky. Mama ei se așeză pe scaun, cu figura înghețată de mânie.

– Uite, bea asta! zâmbi Sheila, punându-i în pahar o cantitate generoasă de whisky și turnându-și în paharul ei chiar mai mult. Noroc!

– Cum a putut! repetă doamna Napier, gustând din pahar. Și, ca și cum n-ar fi fost de-ajuns că a ieșit cu acea tânără nefericită, a trebuit să ne spună tocmai când era doamna Potter la noi! O să aibă despre ce să

vorbească tot Crescentul! Ardea de nerăbdare să ajungă la dragul ei „Hubby" și să-i povestească, iar tu știi destul de bine cum e el. Are mai mulți ascultători decât B.B.C.-ul.

– Cine știe cum a reușit să-l păcălească fata aceea… presupun că vrea și el să aibă câteva aventuri exotice înainte de căsătorie, dar mă îndoiesc de faptul că Iris va fi prea mulțumită…

– Cum a putut! se lamentă din nou mama ei, a cărei față se făcuse roșie ca focul, pe de o parte datorită efectelor băuturii, pe de altă parte din cauza presupunerilor despre ce se putea întâmpla. Sunt atât de simple, de comune… Ai văzut și tu, femeia care curăța clanța ușii nu părea în nici un fel superioară doamnei Martin, sau oricăreia dintre servitoarele angajate în zonă. Când Tim se întoarce acasă, va trebui să am o discuție serioasă cu el.

– N-o să servească la nimic, mamă, răspunse Sheila, înghițindu-și băutura. E adult; nu poți să-i spui unui bărbat de vârsta lui Tim ce poate și ce nu poate să facă. Trebuie să folosești metode mai subtile.

– Ce metode?

– Va trebui să mă gândesc. Nu putem să stăm cu brațele încrucișate, nu-i așa? spuse ea gânditoare, îndreptându-se spre sticla de whisky.

Capitolul 5

În timp ce se desfășurau aceste discuții, Christina și Tim se plimbau liniștiți, admirând copacii atinși de prima suflare a toamnei, recoltele care începuseră să fie adunate de pe câmp, cerul albastru pe care se adunau nori albi și pufoși. Totul era scufundat într-o strălucire aparte, ca o lumină caldă.

– E o zi minunată, spuse Christina. Chiar cred ce spun, nu vreau doar să fac conversație.

– Începe să-ți placă la țară, zâmbi Tim, cu ochii strălucind și dându-și capul pe spate ca să se poată bucura din plin de mângâierea soarelui.

– Probabil că-mi place, nu știu ce să-ți spun, clătină tânăra femeie din cap, privind în jur. Desigur că e frumos, dar nu mai frumos decât la Londra. Când vine toamna și copacii din parcuri sunt aurii, iar frunzele ruginii se așternîntr-un covor, florile de toamnă acoperă aleile, când cerul e albastru și în aer plutește un parfum de toamnă, în vitrinele magazinelor apar articolele de sezon… nu cred că există un loc mai frumos în toată lumea.

– Nu știu prea multe despre Londra, mărturisi el.

– Ai pierdut ceva important! Poate să fie și un loc foarte liniștit, cu toate că lumea nu se gândește, când e vorba despre Londra, decât la străzile aglomerate din centru. Cu toate acestea, sunt străzi foarte

liniștite, mult mai liniștite decât la Chilbrook, iar în serile de toamnă obișnuiam să mă plimb pe acele străzi, ascultând păsările. Deși pare ciudat, la apus, chiar în Trafalgar Square, unde traficul este de obicei infernal, se liniștește spre seară și poți auzi zgomotele produse de păsări.

– Am auzit atâtea glume despre privighetorile din Berkeley Square.

– Dar nu e o glumă. Seara e atât de liniște, iar primăvara se întind adevărate covoare de lalele și copacii bătrâni, de o sută de ani, sunt încărcați de păsări.

– Chiar ții la acest oraș, observă Tim. Nu-i așa?

– Da, așa e.

– Nu te vei simți niciodată acasă aici.

Ochii tinerei femei se măriră brusc.

– Dar trebuie să mă adaptez, de dragul mamei și al tatălui meu; cel puțin până când…

– Până când te vei căsători, o completă el.

Obrajii albi ca laptele se înroșiră dintr-o dată, iar Tim o privi, spunându-și în gând că n-a mai văzut o tânără atât de drăguță.

– Nu mă gândesc la acest lucru.

El zâmbi, fixând drumul din fața lui; mașina părea să înghită panglica de asfalt.

– Dar te vei căsători, desigur. Sunt surprins că, în aceste zile în care femeile se căsătoresc foarte tinere, ești încă necăsătorită. Nu ești nici măcar logodită?

– Domnule Napier, în profesia noastră nu prea obișnuim să ne luăm genul acesta de angajamente!

– O, Dumnezeule, spuse el repede, nu-mi mai spune „domnul Napier", mă faci să mă simt ca un bătrân unchi care stă de vorbă cu nepoțica lui. Numele meu este Timothy; prietenii îmi spun Tim.

– Tim, repetă ea, privindu-l fără să clipească. Da, ți se potrivește, continuă ea gândindu-se la ce spusese despre căsătorie, apoi adăugând încet, mai mult pentru sine. Nu. Nu pot să-mi închipui că eu sau Christo ne-am putea căsători vreodată.

– Vrei să facem un pariu? întrebă el.

Ea clătină din cap. Deodată, frumoasa zi plină de albastru, de auriu și de argintiu, nu mai avea nici un farmec. Nu mai voia să fie aici cu acest

tânăr drăguț, să meargă împreună cu el la masă undeva pe malul apei – nu voia decât să fie cu Alec. Voia să-și petreacă toată ziua cu el, să fie departe de părinții ei, de noua casă, de noii prieteni. Voia să-i simtă brațele în jurul ei, să-i simtă săruturile, să-și umple nările de parfumul lui bărbătesc. Să se simtă cu adevărat în siguranță, prețuită și îngrijită. Cu Alec nu-i era niciodată teamă. Oare dacă Marissa ar muri, se întrebă ea, Alec m-ar lua de soție? Oare m-aș potrivi în lumea lui? Renunță să se mai gândească, așa cum făcea de fiecare data când o copleșea îndoiala. Marissa era tânără, foarte sănătoasă și foarte stăpână pe lumea lui Alec.

– Ești foarte tăcută, observă Tim. Te doare cumva piciorul?

Christina încercă să-și revină, îi adresă un zâmbet exersat de atâtea ori pe scenă, care-i copleșea întotdeauna pe cei care o priveau. Tim nu făcea excepție, iar zâmbetul ei îl făcu să amețească.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Sper că aștepți cu nerăbdare. Eu trebuie să mărturisesc: sunt mort de foame. Mi-ar plăcea să beau ceva înainte… ce părere ai despre un cocteil de fructe?

– A, da, îmi place foarte mult. Alec spune că e o băutură pentru copii, dar eu o ador.

– Alec?

Tânăra femeie se îmbujoră din nou; numele îi scăpase de pe buze cu naturalețe, nu se gândise la acest lucru; foarte multe din lucrurile pe care le făcea sau le spunea, erau măsurate în funcție de preferințele lui Alec.

– Un prieten.

– Înțeleg, murmură Tim, iar vocea lui suna ca și cum ziua se întunecase și pentru el.

Merseră mai departe în tăcere, apoi pătrunseră pe o poartă mare din metal într-o curte înconjurată de copaci și arbuști. Hotelul le apăru în fața ochilor, o clădire joasă, acoperită de plante agățătoare, iar de fiecare parte a aleii care ducea spre intrare erau flori multicolore. În spatele clădirii, râul curgea liniștit, susurând.

– Ce frumos este! exclamă ea. Imaginează-ți cum ar fi să trăiești într-un astfel de loc!

– Dar nu e la fel de frumos ca la Londra, nu? zâmbi el, ajutând-o să coboare din mașină.

Piciorul îi înțepenise în timpul drumului și se simțea neîndemânatică, un lucru pe care-l ura. Toată viața fusese ușoară și agilă ca o pisică, iar acum se simțea ca și cum fiecare pas era o povară mult prea grea.

– Hai să mergem, spuse el. Te mai doare piciorul?

– N-aș putea spune că mă doare, încercă ea să zâmbească. Mă simt ca și cum aș avea un lanț și o ghiulea prinse de el.

Bărbatul îi oferi un braț de care să se sprijine și urcară împreună scările spre intrare.

– Mai întâi vom merge la bar să bem ceva. Apoi mergem la masă, e deja comandat.

Cu toate că, stând pe scaunele înalte de la bar și bând excelentele băuturi, vorbiră relaxați, râzând, ceva părea să fi dispărut din atmosfera plăcută a dimineții. Figura lui Tim era aproape gravă, își pierduse expresia de licean fără griji.

Nu sunt corectă cu el, își spuse Chris. Stau aici cu el, bând băutura lui scumpă, urmând să mănânc mâncarea și mai scumpă, și mă port ca o școlăriță bolnavă de dragoste pentru starul ei preferat.

Încercă să găsească un subiect despre care să vorbească.

– Tata vine acasă în această seară, spuse repede.

– A fost plecat?

– Tata e întotdeauna plecat. Acesta e destinul actorilor. Din nefericire, e tot timpul pe drumuri.

– Credeam că nu joacă decât la Londra.

– Nu prea sunt multe localuri pentru genul de roluri pe care le joacă tata, râse ea. Specialitatea lui sunt comediile muzicale.

– Se poate duce la Palladium.

Tânăra femeie râse mai tare, iar râsul ei vesel îi făcu pe doi bărbați care beau whisky în partea cealaltă a barului să se întoarcă spre ea și s-o privească admirativ.

– Acolo nu ajung decât starurile, îi explică ea. Tata și partenerul lui nu sunt dintre marii actori ai momentului, dar e foarte amuzant. Dac-ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, ar fi apărut la televizor și sunt sigură c-ar fi devenit o adevărată vedetă. Acum nu joacă decât în cluburi.

– În cluburi de noapte? întrebă Tim, surprins.

– Nu, în cluburi pentru muncitori. Sunt mai generoși cu bugetul decât te-ai aștepta, angajează actori buni, iar ei stau cu soțiile, beau bere și, cu cât sunt mai deocheate glumele, cu atât sunt mai mari bacșișurile. Cu toate acestea, sunt niște oameni de treabă, deși trebuie să muncești serios să-i faci să râdă.

– Și tatăl tău își ia un mic concediu în acest week-end?

– În meseria noastră se numește „perioadă de odihnă", dar de fapt înseamnă că n-ai un contract semnat pentru acea perioadă.

– Înțeleg, zâmbi Tim. Se pare că am destul de multe de învățat, nu-i așa? Sper că mă vei învăța… Mi-ar plăcea să-ți cunosc părinții.

Christina îl privi cu ochi mari, ca și cum l-ar fi crezut incapabil că repete ce spusese.

– Da, chiar mi-ar face plăcere să-i cunosc, repetă el. Haide să mergem la masă. Sunt mort de foame și sper că și tu ești la fel; aici, mâncarea e excelentă.

Nu exagerase; mâncarea putea să satisfacă orice gurmand. Christina se bucură de delicatesele servite; Alec o învățase să aprecieze mâncărurile fine.

– Ai dreptate, spuse ea. Mâncarea e divină… Ce bine c-ai descoperit un asemenea restaurant!

– Vin aici destul de des, răspunse Tim. Îmi place mâncarea bună.

– Și mie.

– Să iei masa cu o femeie care nu ține cură de slăbire, iată o adevărată ușurare, zâmbi el.

– Toate prietenele tale țin cură de slăbire?

De fapt, nu era foarte interesată, nu se gândea la Tim sau la ciudățeniile prietenelor lui.

– Presupun că dansul te păstrează tot timpul în formă.

Vorbeau din inerție, ca două personaje dintr-un scenariu prost scris. Christina nu se simțea bine, știa că nu e o companie plăcută… nu pentru o masă atât de scumpă. Încercă să se adune și începu să povestească istorioare amuzante despre un prieten al mamei ei care se îngășase și voia să slăbească. Era un lucru pe care-l făcea foarte bine, transformând o povestire obișnuită în ceva cu adevărat hazliu..

Tim râdea; râdea ca un bărbat căruia îi place să râdă, ochii i se umpluseră de lacrimi, iar expresia lui era a unui copil. Christina își dădu seama că stratagema ei dădea rezultate. Continuă să povestească mai departe. Când ea și fratele ei nu aveau un contract și căutau ceva de lucru, talentul ei de povestitor le făcuse rost de destule mese gratuite.

Tim scoase din buzunar o batistă mare, cu care își șterse lacrimile.

– Chiar știi să spui o poveste. N-am mai râs așa de foarte mult timp.

– La noi acasă se râde tot timpul, zâmbi ea. Din fericire, suntem o familie cu un foarte dezvoltat simț al umorului.

– Cred că e minunat!

– Cred că pentru meseria noastră e vital!

Continuară se discute, apoi comandară cafeaua, iar Christina își dădu seama că se simte din ce în ce mai bine cu vecinul ei. Îi părea însoțitorul ideal: bun ascultător, care răspunde repede, foarte sensibil. Alec l-ar plăcea, își spuse ea, da, l-ar plăcea chiar foarte mult. Pentru ea, acesta era cel mai mare compliment.

Într-un târziu, privirea îi căzu pe ceasul de la mână.

– Dumnezeule, e aproape trei! Trebuie să plecăm.

– Oh, ce păcat, suspină el, ridicându-se de pe scaun, dorindu-și ca sentimentul de apropiere să nu dispară.

– Trebuie să ieșim din nou, cât mai curând. Ce părere ai?

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea, fără să mintă.

Drumul spre casă fu prea scurt; Christinei i se păru că de la ieșirea din restaurant și intrarea în Chilbrook nu trecuseră decât două, trei secunde. În curând, mașina opri în fața casei ei.

În fața casei, coborî din mașină, apoi se întoarse spre el, după ce aruncase o privire spre panglica argintie a râului.

– A fost o zi minunată, spuse ea, privindu-l în ochi.

Bărbatul îi luă mâna, reținând-o în palma lui mare. Lângă ea părea foarte înalt, trebuia să privească în jos, spre fața îmbujorată, înconjurată de păr auriu.

– Și mie mi-a plăcut foarte mult, răspunse el… aproape la fel de mult ca poveștile despre cura de slăbire.

Începură să râdă amândoi.

– Chiar îl văd pe prietenul mamei tale cu plăcinta de lămâie!

Amintirea glumei le stîrni din nou hohote de râs.

Din spatele perdelelor caselor vecine, se iviră fețe neprietenoase și, chiar în acea clipă, ca și cum ar fi simțit privirile, veselia Christinei se topi, alungată de un fior.

Domnul Potter își șterse ochelarii care se aburiseră în graba de a ajunge la fereastră. Soția lui, trezită de chemarea lui din somnul de după-amiază, intră încet, bombănind.

– Dragă, ți-am mai spus să nu mă trezești; știi foarte bine că medicul mi-a recomandat cel puțin două ore de somn.

Domnul Potter își șterse bărbia aproape invizibilă.

– Taci, dragă, vino și privește repede, tânărul Tim Napier și acea actriță stau de vorbă și râd; cred că s-au dat jos din mașina lui!

– Nu se poate!

Doamna Potter aproape căzu peste pisica tigrată întinsă pe covor în graba ei de a ajunge la fereastră.

– E bine, zâmbi domnul Potter, încântat că veghea lui dăduse rezultat, că mă uitam pe fereastră, altfel n-am fi văzut una ca asta.

Rămaseră împreună lângă fereastră, clătinând neîncrezători din cap, apropiindu-se atât de tare de perdele încât doamna Potter se împiedică de un vas cu crizanteme care se răsturnă, împroșcând apa în toate direcțiile, dar nimeni nu observă.

La fereastra dormitorului de la numărul opt, doamna Stilwell se străduia să intre în noua rochie. Era numărul șaisprezece, cu toate că i-ar fi trebuit numărul optsprezece. Vânzătoarea încercase s-o convingă, chiar spunându-i o minciună, că numerele de la rochii erau greșite, pentru că doamna Stilwell era cea mai bună clientă a ei. Respirând greu, roșie la față, reuși până la urmă să-și tragă rochia pe ea. Acum urma calvarul fermoarului.

Soțul ei ieșea de la baie.

– Vino și ajută-mă cu fermoarul, dragule, strigă ea, încercând să-și ascundă respirația grea.

– Ei, haide, fata mea, glumi domnul Stilwell, încheindu-și nasturii vestonului. Dacă vrei să ajungem la timp la ceaiul de la familia Marvise, trebuie să te grăbești.

Se apropie de ea și începu să tragă de fermoar, de parcă era o frânghie. Peste umărul ei, se uită afară, văzându-i pe Tim și pe Christina, care stăteau de vorbă în stradă, râzând.

– Vezi asta, draga mea? întrebă el, reușind să închidă fermoarul cu un ultim efort. Ce drăguț, n-am ce spune!

– Ce s-a întâmplat?

– Nu mai vezi? Ar fi cazul să-ți mai iei o pereche de ochelari, dacă nu vezi ce se întâmplă afară!

– A, vorbeai despre Tim!

– Desigur că vorbeam despre Tim! Vezi cu cine e?

– Da, răspunse ea, apropiindu-se de fereastră. Nu e tânăra aceea drăguță de la numărul cinci? Se pare că și-a scos piciorul din ghips.

– Nu-mi pasă de ea, sau de ghipsul ei! se răsti el. Ce Dumnezeu se întâmplă? Doar i-am spus lui Iris să facă ceva în privința lui! Dacă nu face ceva, o să-l piardă prostește din cauza blondei. Mi se pare că se simt foarte bine, da, chiar foarte bine.

Doamna Stilwell își strânse degetele, până când inelul cu diamante o tăie. Întotdeauna când soțul ei se enerva, simțea că începe să tremure.

– Nu cred că înseamnă ceva, dragule. Cred că a dus-o cu mașina, poate că n-a reușit să urce dealul. La urma urmei, sunt vecini.

El se aplecă în față, trăgând draperia.

– Te vor vedea, dragule!

– Și de ce mi-ar păsa că mă văd? Poate c-o să-și dea seama cât sunt de nerușinați! Îți spun, Milly, n-o să suport una ca asta! Vreau acest bărbat pentru Iris. Mi-am făcut deja planurile. Nimeni și nimic nu-mi va sta în cale, oricum, nu o blondă adunată de pe străzile Londrei. Dacă Iris nu reușește să pună mâna pe el, atunci nu e bună de nimic!

Femeia începu să tremure mai tare. Gura i se uscă, iar când o deschise nu ieși nici un sunet. Încercă din nou.

– Dragul meu, te rog, nu face o scenă.

– Oh, taci din gură.

– Te rog– sunt sigură că Iris va face ce vrei tu. E o fată bună, sensibilă și vrea să-i facă plăcere tatălui ei. Sunt sigură că va face ce trebuie. Și e frumoasă, mai frumoasă decât ea. Va fi bine.

– Sper că va face ce trebuie, dacă nu…

Mânios, bărbatul dădu drumul draperiei și ieși din cameră.

Capitolul 6

Christina ieși pe ușile albe ale spitalului în răcoarea dimineții de octombrie. După tratament, starea piciorului se îmbunătățise vizibil. Avea nevoie să facă mai multe exerciții, dar ce putea să fie mai bun decât o plimbare? Nu voia de fapt decât să ajungă la club și să stea ce vorbă cu prietenele și colegele ei. Simțea lipsa discuțiilor lor.

După un week-end petrecut acasă, când luase prânzul cu Tim în frumosul hotel de pe malul râului, să meargă acasă și să asculte nesfârșitele glume ale tatălui ei despre „băiatul de alături" și „tăticuțul", cum le spunea el lui Tim și lui Alec, părea destul de deprimant – și mai era și mama ei.

Mama ei era, cu toate că tânăra o adora, o persoană destul de greu de suportat. Pentru ea, totul era alb și negru. Era o femeie foarte puternică, reușise să crească doi copii cu foarte puțini bani, fusese și la serviciu și mai punea și câțiva bani deoparte, astfel încât fiecare perioadă când soțul ei era acasă se transforma într-o sărbătoare.

Acum se bucura de o casă modernă și elegantă, de o fată frumoasă și deșteaptă. Prezența vecinului, înalt, frumos, cu o afacere de succes, părea răspunsul la toate rugăciunile ei. Nu vorbea decât despre asta, atât de des încât Christinei îi venea să țipe, numai că nu putea face așa ceva, pentru ca tata și mama îi erau foarte dragi.

Nu poți să te plângi de doi oameni care te iubesc atât de mult; tot ce poți să faci e să mai evadezi din când în când, să respiri puțin aer curat.

Se plimba încet de-a lungul străzii, oprindu-se să admire ceasul de la intersecție sau rondurile de flori. Ajunsă la capătul străzii, se îndreptă spre străduța pe care se găsea clubul.

Clubul dansatorilor era format doar din femei, fiind condus cu o mână de fier. Secretara clubului era în vârstă, dar toată lumea o iubea. Avea un nume destul de ciudat, Imaginey Sugar Sweet, iar toată lumea o striga „Sugar".

Când Christina intră pe ușa clubului, Sugar tocmai ieșea din biroul ei.

– Oh, Christina, draga mea, ce mai faci? Ce-ți face piciorul? O să mai poți să dansezi?

– Nu știu, Sugar, ridică tânăra din umeri. Se pare că dacă nu mă grăbesc și-mi las timp destul să-mi revin, o să fie în regulă. Ar cam fi timpul, acum încep audițiile. Piciorul este ceva mai bine și continui tratamentul. Doctorul îmi spune să nu mă grăbesc prea tare.

– El știe cel mai bine, draga mea. Vrei să bei o cafea? Mai sunt niște colege de-ale tale la bar.

Femeia se îndepărtă, ocupată cu cele o sută și una de sarcini pe care le avea întotdeauna.

Christina coborî scara îngustă spre subsolul unde era situat barul. Clubul avea și un restaurant, în care mâncarea era diversă și foarte bună, dar de obicei membrii clubului, care economiseau fiecare bănuț, mâncau câte ceva în bar.

Aici, cu toate că era destul de aglomerat, cafeaua și gustările erau ieftine și gustoase.

Două fete stăteau la bar, bând cafea, adâncite într-o discuție. Când se apropie, cele două fete ridicară privirea.

– Bună, Chris, nu te-am mai văzut de mult timp, spuse una dintre ele. Cum te simți?

– Nu prea rău, răspunse Christina, așezându-se lângă ele. Tocmai am fost la fizioterapeut, unde fac exerciții pentru picior.

– Ai fost tocmai la spital?

– Nu, fac tratament la una dintre clinicile de pe Welbeck Street.

Cele două fete se priviră, iar una dintre ele făcu un semn cu ochiul celeilalte.

– Ei, doar nu credeai că spitalul este destul de bun pentru dansatoarele drăguțe și cu prieteni sus-puși?

Christina se îmbujoră, dându-și seama că făcuse o gafă și că va fi de acum ținta unor glume destul de răutăcioase.

Se prefăcu neatentă și ridică vocea, comandând o cafea.

– Unde locuiești acum? o întrebă una dintre fete.

– La Chilbrook, undeva pe malul râului.

– A, da, acum înțeleg de ce spitalul nu mai e bun pentru tine…

– Tatăl meu a moștenit casa de la unul dintre unchii lui.

– Chiar așa? râseră fetele. Ai auzit că Shirley a primit slujba aceea la Palace? Geoff Moore va da o audiție pentru un rol pe Brewer Street. Tu vrei să ajungi la vreo audiție?

– Nu, răspunse Christina. Piciorul meu nu e în stare destul de bună. O să mai aștept o săptămână să văd ce se mai întâmplă, sper să apară ceva.

– Dacă o să ai noroc… Unde e jumătatea ta de pe scenă?

– E în turneu în America.

– Cu familia Stooge?

– Da.

– Mai bine el decât mine, spuse cea roșcată dintre ele. Îmi amintesc turneul pe care l-am avut la „aliații noștri tradiționali". A fost îngrozitor! Și ce condiții! Mai bine câștig lire decât dolari, dar îmi păstrez sănătatea. Ce facem, Sharon, mergem?

Fetele se ridicară în picioare.

– Dick Peterson va avea nevoie de niște fete pentru spectacolul lui. Dacă poți să țopăi într-un picior, să fii sigură că te ia, Chris, este înnebunit după blondele naturale. Jură că poate să le miroasă pe cele vopsite de la o milă. Sper să ne mai vedem. Mult succes!

Christina rămase singură, urmărind mișcările linguriței în ceașca de cafea. Știa foarte bine că audițiile pentru spectacolele din timpul iernii vor lua sfârșit în curând. Avea un agent, dar de când ajunsese pe lista celor bolnavi, de fiecare dată când dădea telefon, era, în mod surprinzător, plecat. Dacă nu, nu spunea nimic clar.

– Draga mea, n-are rost să vii să mă vezi înainte să te recuperezi în întregime. Sunt sigur că vrei o slujbă bună. Foarte bine, și eu vreau același

lucru. Nu sunt eu cel care ți-a găsit toate contractele până acum? Sincer, draga mea, nu prea se caută dansatoarele cu un singur picior. Cred că e ceva în neregulă cu modul de gândire al oamenilor, dar asta e. Îmi pare rău, draga mea. Imediat cum îți revii, când ești din nou dansatoarea minunată pe care o cunoaștem cu toții, o să-ți găsesc ceva foarte bun. Nu-mi mai da telefon. O să-ți dau eu.

Își privi ceasul. Dacă va pleca acum și va merge încet pe strada paralelă, va ajunge la timp să-l prindă pe Alec înainte de a pleca la masă. Nu stabiliseră o întâlnire, dar ajunsese de la sine înțeles că în zilele de luni și miercuri, când trebuia să meargă la clinică, urma să meargă împreună la masă.

Urcă pe strada Brewer, apoi trecu pe lângă magazinele de vinuri, pe lângă cele cu haine bărbătești, admirând mărfurile expuse în vitrină. Încercă să nu se uite la teatrele pe lângă care trecea și să nu citească afișele.

Pentru că era încă devreme, făcu stânga, ajungând într-un parc plin de flori și păsări. Era atât de frumos, încât rămase mult timp la soare, pe o bancă. Când se uită din nou la ceas, era destul de târziu, așa că grăbi pasul, îndreptându-se spre biroul lui Alec, la care ajunse cu răsuflarea tăiată.

Thompson, secretarul lui Alec, ridică privirea spre ea și se încruntă. Venise din nou. Era deja sătul de aparițiile ei, de două ori pe săptămână. I-ar fi plăcut să-i spună șefului că nu poate să aranjeze mutarea ședințelor de fizioterapie la Londra, sau să găsească o clinică mai aproape de Chilbrook. Ce păcat că domnul Grieson nu poate s-o ia cu el la Brighton pentru câteva săptămâni, până la urmă s-ar plictisi de ea.

Chiar dacă nu-i făcea plăcere s-o vadă, era destul de bine educat. Zâmbi, privind-o peste ochelarii lui cu rame groase.

– Ce mai faceți, domnișoară Langham?

– Destul de bine, răspunse ea, dar în timp ce vorbea își dădu seama că nu se simțea bine deloc. Piciorul o durea și începuse s-o doară și capul.

El zâmbi din nou.

– N-arătați prea bine. Vreți să vă chem un taxi care să vă ducă acasă?

– Nu, desigur că nu, răspunse ea. De ce, domnul Grieson nu este aici?

– O, ba da, este, domnișoară Langham. Cufundat în muncă până la gât, ca de obicei!

Nemulțumit, ridică receptorul intercomului.

– Domnișoara Langham este aici, domnule.

– Roag-o să intre.

Alec era la ușă, primind-o cu plăcere vizibilă.

– Draga mea, dar arăți foarte obosită! Tratamentul ăsta de doi lei n-are nici un efect?

– Am mers prea mult pe jos.

– Da? întrebă el, luând-o în brațe. Ești o neastâmpărată! De ce-ai mers pe jos? Ce s-a întâmplat cu taxiurile din Londra? Sunt toate în grevă?

– Nu, răspunse ea, zâmbind. Îmi place să merg pe jos, după atâta timp în care am avut ghipsul.

– Bine, bine, stai jos. Dacă ai puțină răbdare să semnez actele de pe birou, mergem în localul acela mic, unde ne place atât de mult.

– Thompson spunea că ești ocupat până la gât.

Alec Grieson se încruntă.

– Thompson nu știe nimic. Crede că dacă nu ne plângem că avem munți de acte de rezolvat, nu creăm imaginea potrivită, cum spune el. Cât de obosit sunt de toate astea! El și secretarele din biroul alăturat sunt atât de copleșiți de propria importanță; vocabularul lor e plin de fraze pe care le aud la radio sau le citesc în ziare. Mă gândesc să le dau tuturor câte un dicționar de Crăciun!

– Vei deveni foarte popular, râse Christina.

Se simțea deja mai bine, ca și cum atingerea lui Alec, sunetul vocii lui, ar fi fost cel mai bun medicament. Stătu liniștită până când el termină ce avea de făcut, așezată lângă fereastră și admirând arhitectura unei biserici din apropiere, ca și cerul acoperit de nori.

În taxi, Alec îi luă mâna și o trase aproape de el.

– Acum, draga mea, spune-mi care e problema? Spune-i bătrânului tău Alec ce te deranjează.

Când îi vorbea așa, Christina se simțea ca un copil, nu ca o iubită. Își lipi obrazul de umărul lui.

– Sunt îngrijorată, Alec. Nu cred că voi reuși să-mi iau ceva de lucru în această iarnă; starea piciorului meu e mai bună, dar nu va rezista la efortul dansului. Nu pot să stau în poante. Am încercat ieri și mi-am pierdut echilibrul, iar durerea m-a făcut să țip.

El se aplecă și o sărută ușor pe buze.

– Draga mea, te rog să nu mai vorbești așa. E de la sine înțeles că te doare piciorul, după cât de rău a fost fracturat. Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i timp să se vindece cum trebuie. Ce importanță are dacă nu găsești ceva de lucru până în primăvară? Când se întoarce fratele tău?

– În februarie.

– Foarte bine, așteaptă până atunci și sunt sigur că, după ce se întoarce, veți putea să lucrați din nou împreună. Ce spune agentul tău?

– Spune același lucru. Că, pentru moment, nu există nimic de lucru pentru o dansatoare cu un singur picior.

– Așadar, poți să stai liniștită. Nu-ți mai face probleme. Nu mai sunt decât câteva luni. Odihna îți va face bine.

– O să înnebunesc!

O sărută din nou cu tandrețe, iar mașina opri în fața localului.

Chelnerul îi conduse la masa pe care o alegeau de obicei, retrasă, izolată de restul restaurantului. Se simțeau foarte bine aici, în siguranță. Nu mai conta altceva, decât că erau împreună. Fu imediat copleșită de mulțumire. Ce mai conta că nu avea nimic de lucru și că n-avea nici o șansă să găsească? Acum era cu Alec, era în siguranță.

Gândurile îi zburară spre părinții ei. Îi lăsase împreună, citind ziarul, delectându-se cu bârfele din lumea teatrului.

Își aminti că tatăl ei o întrebase, cu o zi în urmă:

– Ai vreo problemă, Chris?

Venise acasă pentru week-end, obosit, cu fața cenușie și ridată și vocea răgușită.

– Nu, tată, ce problemă să am? răspunsese ea repede. Ei, cum îți place casa?

El stătea într-unul dintre fotoliile vechi ale bunicii. Dolly, cu picioarele sub ea, era ghemuită în celălalt; camera, încărcată de flori, arăta sărbătorește. Cu toate acestea, părea destul de goală.

– E drăguță, răspunsese el, poate un pic prea modernă, mă face să mă simt neîngrijit.

– O, nu, e minunată, spusese Dolly, pur și simplu minunată. Elegantă, încăpătoare, fără proprietari care vin după chirie sau vecini gălăgioși!

– Da, dar uiți impozitele, draga mea. Și trebuie să-ți spun că nu sunt deloc mici!

– O să vă ajut și eu, intervenise Christina.

– Crezi c-o să-ți găsești curând ceva de lucru, Chris?

– Sper, tată. Fac tratament; chiar dacă acum un mă simt prea bine, în curând piciorul va fi la fel de bun ca nou.

– Faci tratament la spital?

– Nu tocmai, la o clinică din Londra.

Nu le spusese părinților că făcea tratament la o clinică foarte scumpă, iar nota de plată era plătită de Alec. Nu puteau să dezaprobe ceva ce nu știau. Își amintise cât de supărată fusese mama ei când îi vorbise despre propunerea lui Alec.

– Oh, o să fie bine, spusese Dolly. Întotdeauna era hotărâtă să găsească partea bună a lucrurilor.

– E o casă frumoasă, nu-i așa? continuase femeia. Avem și vecini foarte drăguți. Chris și tânărul din casa vecină au ieșit împreună și au luat prânzul într-un restaurant de pe malul râului.

– Interesant, zâmbise tatăl ei. Se pare că n-ai pierdut timpul. Face parte din tagma noastră? E actor?

– Oh, tată, începuse Christina să râdă. Nu există nimeni „din tagma noastră" în Chilbrook– și cu atât mai puțin în Crescent! Acest loc este un fel de drum spre rai– totul aici e perfect, după părerea lor și toți au profesii foarte respectabile.

– Și tânărul?

– Are o firmă de contabilitate, una de mare succes în zonă. Te rog, tată, nu începe să tragi concluzii, n-a fost decât un gest politicos.

– E un tânăr grozav, intervenise Dolly, atât de arătos…

Chris se ridicase, sărutându-l pe tatăl ei pe obraz. Îi observase părul care începuse să se rărească și realizase că îmbătrânea.

– Îmi pare bine că ești aici, tată. E minunat să fim din nou împreună.

– Ești foarte gânditoare, draga mea, observă Alec. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți mai face atâtea probleme. Ai probleme cu banii?

– Nu, minți ea, pentru că nu voia să primească bani de la el. Nu, am destui bani.

Știa foarte bine că în contul ei de la bancă nu mai erau decât douăzeci de lire, dar nu voia să-i spună.

– Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi spui. A, mi-am adus aminte, o să trimit joi niște mobilă la noua voastră casă.

***

În fiecare a doua joi a lunii, domnul și doamna Potter invitau pe toată lumea la o cafea. Hotărâseră de mult timp că era cea mai ieftină formă de divertisment. Nu se consumă alcool, care costă foarte mult, nu se mănâncă fripturi sau somon afumat sau orice alte delicatese îngrozitor de scumpe care se pot găsi la petrecerile date de familia Stilwell. Nu se găsea decât cafea proaspăt făcută, biscuiți de casă pregătiți de doamna Potter și niște frișcă proaspătă, pe care o găseau întotdeauna la lăptărie.

Familia Potter avea argintărie pe care o păstrau cu grijă și o curățau în fiecare an: o amintire a serviciului în India; mai aveau și cești foarte mici din porțelan, care aparținuseră mamei doamnei Potter. Totul era pus în valoare la aceste întâlniri de la ora unsprezece.

Oaspeții erau cu toții locuitori din Crescent: doamna Stilwell și Iris, doamna Napier și Sheila, doamna Knill de la numărul unu, precum și domnul Barnett, un burlac de șaizeci de ani și care trăia dintr-un venit mic, așa că nu refuza nici o invitație la masă. Mai veneau și cele două domnișoare Keen de la numărul patru, profesoare ieșite la pensie, precum și doamna Dean de la numărul șapte, care era a doua soție a domnului Dean: tânără și plină de energie, purta haine de tweed fabricate în casă și încălțări comode. Doamna Dean dăduse de două ori interviuri pentru B.B.C., și era considerată cea mai instruită femeie din zonă.

Era un grup prietenos, format din persoane care știau totul unele despre altele, sau cel puțin așa le plăcea să creadă.

Familia Potter era pregătită să-și primească oaspeții, în joia de după întâlnirea lui Chris cu Alec Grieson. Cafeaua era gata făcută, laptele era ținut într-un vas special ca să nu se răcească, zahărul fusese pus într-un bol de argint.

Domnișoarele Keen sosiră primele, dornice să aducă noi informații: în fața casei numărul cinci era un camion din care se descărcau niște piese de mobilier foarte drăguțe. Oare îngrozitoarea familie Langham închiriase o parte din casă cuiva?

– Oh, nu! exclamă doamna Potter, ducându-și o mână la gât într-un gest dramatic. Nu, nu se poate!

Doamna Napier și Sheila sosiră în acea clipă, aducând un coșuleț mic, încărcat cu dulciuri. În Crescent se considera că e frumos să aduci un cadou când ești invitat undeva.

Doamna Potter acceptă cu recunoștință; dulciurile primite pot fi împachetate în altceva și date cadou uneia dintre familii, economisind astfel câțiva bani.

– Văd, spuse doamna Napier, că cei de la numărul cinci au mai adus niște mobilă. Nu mă miră, ce-au adus mai înainte nu cred că era de ajuns nici pentru jumătate din casă.

Cea mai în vârstă dintre domnișoarele Keen dădu din cap.

– Da. Mă întrebam dacă nu cumva au închiriat o parte din casă; aceste piese de mobilier par de o calitate diferită de vechiturile pe care le-au adus mai de mult.

– N-ar îndrăzni! exclamă doamna Napier, așezându-se mai aproape de șemineu. Întotdeauna i se părea foarte frig în casa aceasta; era ceva de mirare pentru un cuplu care trăise la tropice cea mai mare parte din viață.

– Nu, continuă ea, nu e mobilă pentru întreaga casă, sunt doar niște piese disparate: un birou foarte drăguț, câteva fotolii, dar nu era nici un pat sau ustensile de bucătărie.

– Nu știu cum credeau că vor mobila o astfel de casă, interveni și cealaltă domnișoară Keen. Oh, uite că sosesc și domnul Barnett și doamna Knill; pare atât de slabă. Cred că-și face probleme pentru David, acum că a intrat la facultate; se aud tot felul de zvonuri neliniștitoare.

Restul poveștii rămase pe altă dată, pentru că oaspeții erau deja înăuntru.

– Draga mea, ce mai faci? Domnule Barnett, cum vă mai simțiți?

Oaspeții era întâmpinați de parcă n-ar fi sosit de la o aruncătură de băț, ci de undeva foarte departe.

Așteptară, fără să se neliniștească. Cu toții știau că nu vor fi serviți cu obișnuita cafea cu biscuiți de casă înainte de apariția familiei cu adevărat importante: Stilwell. Discuțiile se încinseră, încercând să facă timpul să treacă mai repede. Într-un târziu, apărură și doamna Stilwell și Iris. Fură întâmpinate cu multă căldură, îmbrățișate, sărutate, întrebate de sănătate. Ca printr-o vrajă, apăru imediat și cafeaua.

Doamna Dean, care sosise aproape neobservată – ceea ce era o mare jignire pentru ea – stătea mohorâtă într-un fotoliu, bându-și cafeaua și încruntându-se la tabloul din fața ei.

– Te distrezi? o întrebă Iris Stilwell.

– Tu te distrezi? se încruntă din nou doamna Dean, ale cărei sprâncene se uniră într-o linie întunecată.

Iris zâmbi.

– Nu prea. Nu-i tocmai ideea mea de dimineață plăcută, dar trebuie să particip la tot ce se întâmplă în Crescent. Toată lumea se așteaptă să fac asta.

– Eu nu, spuse doamna Dean, ridicând o mână cu unghii roșii ca focul și cu inele de mărimea unor ouă. Eu încerc tot ce mi se oferă, apoi aleg ce-mi convine. Cred că-ți dai seama că un artist face tot ce dorește.

Iris, cu siguranța unei persoane care știa că petrecerile organizate acasă la ea erau cele mai căutate, se îndepărtă. Se întrebă oare ce-ar spune toată această adunătură dac-ar afla în ce casă va urma să locuiască, după căsătoria cu Tim; dac-ar ști că va fi cea mai importantă persoană din Chilbrook– nu numai din Crescent, ci din întreg orașul. Zâmbea, dar ochii ei erau reci, ca pietrele măturate de apa mării.

– Am văzut, începu cea mai în vârstă dintre surorile Keen, că persoanele îngrozitoare care locuiesc lângă noi au mai adus mobilă. Ce mi se pare ciudat e că, dacă primele lucruri pe care le-au adus arătau jerpelite, ca și cum ar fi fost luate la a zecea mână, ce au adus astăzi arăta chiar foarte bine. Te face să-ți pui întrebări, nu-i așa?

– Chiar te face? întrebă Iris cu dispreț.

– Ați văzut fata, nu? Foarte blondă.

Doamna Stilwell se apropia tocmai atunci.

– Da, e foarte blondă, nu-i așa? Și pare să fie culoarea ei naturală. O fată foarte frumoasă. Cred că și mama ei este o femeie drăguță.

– Drăguță! exclamă domnișoara Keen, aproape șocată, în mișcarea ei de surpriză vărsând cafeaua pe covorul indian al doamnei Potter. Mi se pare că arată pur și simplu îngrozitor!

– Zâmbește tot timpul, continuă doamna Stilwell. În această parte a lumii, chiar îmi place un chip zâmbitor.

Amintindu-și cine e soțul ei, fu conștientă de ce loc ocupă în această lume, așa că tăcu.

Sheila, plictisită, arătând de parcă mersul ar fi un efort mult prea mare, se îndreptă încet spre Iris. Fiind cele două tinere necăsătorite din Crescent, trebuia să fie prietene.

– Ce mai faci? întrebă Sheila. Ce se mai întâmplă interesant pentru tine în această lume plictisitoare?

Pe buzele frumoase ale lui Iris apăru un zâmbet disprețuitor.

– Oh, ca de obicei… tu?

– Îngrozitor! Nu-mi dau seama de ce trebuie să stau în locul ăsta…

– Eu pot, răspunse Iris, ești prea leneșă să faci ceva. Îți convine să trăiești cu banii pe care ți-i dă fratele tău. Ar trebui să existe o lege - pentru îndepărtarea leneșilor din societate!

– Ia te uită cine vorbește! exclamă Sheila, fără să se supere. La tine nu te uiți? Ești la fel de leneșă ca mine.

– O, nu, draga mea Sheila, te înșeli. Chiar dacă îți pare că nu fac nimic, e vorba doar de corpul meu. Spiritul meu e mereu neliniștit. Chiar acum pun la punct un plan care mă privește pe mine și pe încă altcineva.

– Nu înțeleg.

– Nici nu trebuie. Dacă îți ții mintea mititică ocupată cu prietenele mamei tale și nasul în altă parte decât în treburile mele, ne vom înțelege foarte bine. Înțelegi?

Sheila luă încă un biscuit.

– Desigur că înțeleg, de ce n-aș face-o?

Potter îl luase pe Barnett deoparte; cei doi bărbați stăteau lângă fereastră.

– Uite ce piese frumoase de mobilă sunt cărate la numărul cinci, nu ca vechiturile pe care le-au adus până acum, spuse Barnett. Ce crezi că se întâmplă?

– Nu pot să-ți spun, bătrâne.

– Te face să-ți pui întrebări, nu crezi? De mult timp n-am mai avut ceva atât de uluitor aici, în Crescent. A fost foarte bună cafeaua, Potter.

– Să-ți mai aduc o ceașcă?

– Da, mulțumesc… poate mai aduci și niște biscuiți, sunt delicioși.

Pe drumul spre casă, Iris îi spuse mamei ei:

– Dumnezeule, nu cred că mai pot suporta încă una dintre întâlnirile astea îngrozitoare. Te rog să nu-mi mai ceri să te însoțesc!

– Știi că nici mie nu-mi place să mă duc, draga mea, dar tatăl tău insistă. Vrea să fim prietenoase cu vecinii – știi că are și niște afaceri cu domnul Potter.

– Oh, știu, mamă, dar sunt sigură că micul comision pe care-l primește de la el nu merită osteneala. El nu trebuie să le suporte pe toate aceste ființe plictisitoare, sau conversația fără nici un sens. Când voi avea propria mea casă, nu voi face decât ce vreau.

Doamna Stilwell intră în casă, urmată de fiica ei.

– N-ai ajuns încă acolo, Iris. Tatăl tău începe să se îngrijoreze. Tim nu ți-a spus nimic?

– Oh, doamne, mamă, e ca și cum aș trăi într-un roman victorian. Tim n-o să spună nimic; va face ce vreau eu să facă, iar eu voi face tot ce-mi stă în putință să-l conving!

***

Dolly se dădu un pas înapoi, privind la biroul din hol. Soțul ei, cu mâinile în buzunare, privea și el, fluierând încet printre dinți.

– E frumos, nu-i așa? E o piesă foarte elegantă, dar nu cred că se potrivește foarte bine cu fotoliul de la bunica. Poate mai primim ceva potrivit, așa din senin.

– Asta nu se va întâmpla! spuse Dolly. Avem destule pe cap, trebuie să plătim gazele, electricitatea.. Iar mâncarea aici e incredibil de scumpă! Cred că toți vânzătorii își închipuie că, dacă locuim în Crescent, ne dau banii afară din casă!

Soțul ei o privi, zâmbind.

– Dar asta se întâmplă, draga mea. Nu e ciudat că noi doi locuim într-o astfel de casă? Mai mult, că suntem proprietarii ei? Parcă ar fi Crăciunul în fiecare zi! Dacă piciorul fetei noastre se vindecă bine, iar eu mai semnez câteva contracte, totul va fi bine.

Dolly își trecu degetele peste suprafața lustruită a biroului.

– Nu prea sunt mulțumită de aceste lucruri care vin de la domnul Grieson. Nu-mi închipui c-ar putea să i le dea cineva pe gratis. Tu ce crezi?

El clătină din cap; în ultimul timp, se simțea obosit și bătrân.

– Nu cred nici eu că așa ceva e posibil, răspunse el. Dar noi doi, Doll, am trăit viața noastră, așa cum a fost ea. Cei doi Chris trebuie să-și trăiască

viețile lor. Dacă bărbatul acela din Londra o iubește pe fiica noastră, nu prea văd cum am putea să facem ceva. Știi foarte bine că e majoră.

– Oh, o să mă îmbolnăvești! Nu putem să stăm cu mâinile în sân; nu prea cred că va fi bine.

– Bine, bine, Doll! Nu te supăra! Îți place mobila, nu-i așa? Chris pare fericită. De ce ne-am face atâtea griji?

Dolly se îndepărtă; buzele îi tremurau. Se îndreptă spre bucătărie, hotărâtă să-și facă o ceașcă de ceai. Într-un fel, întotdeauna gândea mai bine cu o ceașcă de ceai în mână.

Soțul ei o urmă în bucătărie.

– Crezi că e ceva cu tânărul vecin?

Dolly clătină din cap.

– Nu atâta vreme cât domnul Alec e prin preajmă. Se pare că e lipită de el; a mai avut și alți pretendenți. Aș vrea să-l văd pe Cristopher acasă; el înțelege mai bine decât noi anumite lucruri, noi am rămas în urma vremurilor!

– Vorbește pentru tine, frumoasa mea! strigă el, sărutând-o cu atâta forță, încât aproape o făcu să cadă.

– Pleacă, nebunule! începu ea să râdă, trecându-și brațele în jurul gâtului lui.

***

În casa vecină, domnișoarele Keen, abia întoarse de la întâlnirea de la doamna Potter, începură să-i bârfească pe invitați.

– Ai văzut ce față a făcut doamna Napier când am început să vorbim despre noii vecini? Părea că nu se simte deloc bine. Pentru o clipă, am crezut că va ieși din cameră.

– A, nu ea! răspunse sora mai în vârstă. I-ar fi fost teamă să nu piardă ceva! Cred că nu e prea mulțumită de fiul ei. Ar fi timpul să se însoare, dar cu cine?

– Cu Iris, desigur; e clar ca lumina zilei de unde bate vântul în această problemă.

– Oh, nu prea știu.

– Tu nu știi niciodată, Margery, asta e atât de ciudat la tine. Tata spunea întotdeauna: „Margery nu va ajunge nicăieri, pentru că nu vede ce e în fața nasului ei."

– Spui asta din gelozie, Sybil; e foarte urât din partea ta, o trăsătură foarte urâtă a caracterului tău. De aceea n-ai devenit niciodată directoare.

– Margery! Cum îndrăznești să spui una ca asta? Aș fi putut să fiu directoare, știi la fel de bine ca și mine. Dar, cu tot felul de profesori, cine mai vrea o astfel de responsabilitate? E un lucru foarte urât din partea unei surori să spună una ca asta!

Se ridică brusc și se îndreptă spre fereastră.

– Uite, bărbatul tocmai a ieșit. E un bărbat foarte simplu.

– E actor, așa se pare; se pare că toți actorii arată la fel.

– Asta e o prostie! Uită-te la dragul Terry-Thomas… și mai sunt atâția.

– Margery, îmi miroase a ars! Iar ai lăsat cartofii pe foc și l-ai lăsat prea tare!

***

Acasă la familia Napier, doamna Napier lua prânzul de una singură. Tim ieșise la o masă în oraș cu niște prieteni din Chilbrook. Sheila își amintise brusc că trebuia să întâlnească o colegă de școală la Londra la două și jumătate și fugise să prindă trenul.

Femeia învârtea fără poftă furculița în omleta cu brânză. Copiii, își spuse ea, sunt o binecuvântare amestecată; câteodată se întreba dacă două dintre prietenele ei mai vechi, care conduceau niște orfelinate, cu bani destui și fără responsabilități, nu erau mai fericite.

Sheila era o leneșă; cum se va descurca după ce mama ei va muri iar fratele ei se va căsători, era o întrebare pe care doamna Napier și-o punea foarte des, dar la care nu găsea nici un răspuns.

Mai era Tim, un băiat minunat; nici nu puteai să-ți dorești un fiu mai bun, dar nu voia să-l vadă burlac toată viața. Trebuie să se însoare, să facă și copii… dar cu cine? Cea mai evidentă alegere părea Iris, singura fiică a unui tată foarte bogat. Dar era oare cea mai bună alegere pentru Tim? Mama lui nu și-o putea închipui pe Iris ca soție iubitoare sau mamă devotată. În ciuda groazei de vecinii de alături, îi privea din când în când din spatele draperiilor. Îl văzuse pe Tim discutând cu tânăra femeie. Era atât de drăguță: caldă, plină de voioșie, naturală.

Încercă să nu se mai gândească. Nu-l vedea pe Tim simțindu-se bine cu acești oameni– mama simplă, tatăl imposibil; desigur, trebuie să-l țină departe de ea cu orice preț. Viața ei și cea a Sheilei depind de căsătoria lui Tim, de poziția socială și banii soției. Înfipse hotărâtă furculița în omletă. Știa că toată lumea se aștepta ca Tim s-o ia de soție pe Iris, ar fi bine pentru oraș, banii domnului Stilwell ar rămâne aici. Ar fi bine pentru Crescent. Furculița îi scăpă din mână și se adânci într-un somn bântuit de vise.

Capitolul 7

Christina îmbrăcă noua rochie; era cadou de la Alec.

– Îmi dai prea multe, spusese ea.

El zâmbise.

– Prostii, draga mea. Am văzut rochia în vitrină; scria Christina pe ea!

– E minunată, suspinase ea. Pur și simplu minunată.

Într-adevăr, așa era; avea o culoare galben pal spre verde; materialul era străbătut de fire aurii, care o făceau să strălucească. Croiala era simplă, iar Alec o învățase că această croială o făcea să arate superb.

În această seară ieșeau împreună în oraș. Marissa era plecată, așa că planificaseră să meargă la teatru și apoi la masă. Alec făcuse deja rezervare la Berkeley.

Coborî la parter în rochia aurie. Freddie, tatăl ei, stătea pe canapea, citind anunțurile din „Scena". Ridică privirea, fluierând ușor la vederea ei.

Chris începu să râdă.

– Pari să fi făcut prea multă practică în fluieratul fetelor, ca să consider asta un compliment! spuse ea. Oare de ce insiști să lucrezi în acele cluburi?

– Ai fi foarte surprinsă să vezi cum e acolo. Ce rochie grozavă ai, Chris! Cum ai făcut rost de ea?

– A fost un cadou de ziua mea de la Alec.

El o privi, iar figura lui părea îngrijorată.

– Chris, pare să facă foarte multe pentru tine. Poate chiar mai mult decât e necesar.

– Ce vrei să spui?

– Mama ta e îngrijorată.

– N-are nici un motiv să fie. I-am mai spus, relația mea cu Alec este de… se întrerupse, fără să știe ce să mai spună.

– Sunteți doar buni prieteni, nu-i așa? Mi se pare c-am mai auzit asta! Bine, ești destul de mare ca să știi ce faci, Chris. Tot ce vreau să-ți spun este să ai grijă. Mama ta și cu mine ținem foarte mult la tine.

– Și eu vă iubesc, spuse ea, sărutându-l pe obraz. Ne vedem mâine.

Era plecată de mai mult de o oră, când se auzi o bătaie la ușă. Freddie și Dolly se priviră, mirați.

– Cine să fie, draga mea?

– Nu știu, răspunse Dolly. Oricum, nu cred să fi făcut ceva în neregulă. Mai bine du-te să vezi.

Freddie se îndreptă spre ușă, papucii lui scoțând câte un plescăit la fiecare pas. În pragul ușii stătea Tim, imaculat în costumul lui elegant.

– Scuzați-mă, spuse el, mă întrebam dacă pot s-o văd pe domnișoara Langham?

Mintea agilă a lui Freddie îi spuse imediat despre cine e vorba.

– Îmi pare rău, dar nu este acasă. Dar vă rog să intrați, adăugă el, deschizând ușa mai larg.

Pentru o clipă, Tim rămase nedumerit, apoi spuse:

– Sunt vecinul dumneavoastră, Tim Napier. Sunt sigur că dumneavostră sunteți domnul Langham.

– În persoană, zâmbi Freddie. Haide, intrați.

Dolly era în pragul ușii de la bucătărie.

– Cine este, dragule?

– Domnul Napier, vecinul nostru.

Femeia tresări, apoi își strânse părul cu o mână, întrebându-se dacă sufrageria era într-o stare suficient de bună pentru un astfel de oaspete.

– Intrați, domnule Napier. Christinei îi va părea rău că n-a putut să vă vadă.

Tim intră. Nici o cameră nu putea să fie mai diferită decât cea a casei lui. Covorul era mic în această camera imensă, dar Dolly lustruise podeaua până când începuse să strălucească.

Canapeaua de la bunica și două fotolii erau așezate pe o latură a camerei, iar cealaltă era acoperită de alte trei fotolii, diferite ca model. Lângă ușă stătea un birou franțuzesc, mic, perfect, dar care părea un obiect bizar pe lângă celelalte. Pe pereți erau câteva afișe de teatru înrămate, fotografia cu autograf a unui actor și o fotografie aproape în mărime naturală a celor doi Chris, îmbrăcați în costume de balet. Tim o privi pe aceasta din urmă cu mare atenție. Dolly observă direcția privirii lui.

– Da, aceasta este perechea minune. Grozavi, nu?

El traversă camera, oprindu-se în fața fotografiei.

– Da, răspunse bărbatul, Christina arată minunat. Încă nu l-am cunoscut pe fiul dumneavoastră. Ce vârstă aveau?

– Șaisprezece, spuse Freddie. Tocmai terminaseră școala.

Bărbatul își întoarse privirea spre fotografie. Într-un sfârșit, spuse:

– Arăta foarte bine.

– Întotdeauna a fost o fată frumoasă, observă Dolly. Și bună. Pot spune despre ea că e o dansatoare frumoasă și o fiică foarte bună.

Freddie începu să râdă.

– Frumoasă laudă! Luați loc, domnule Napier. Vă pot servi cu ceva de băut? Dolly, a mai rămas ceva whisky?

– Da, răspunse ea, ridicându-se.

– Aș prefera un pahar de bere, domnule Langham, dacă vreți să bem împreună. Sunt încântat să vă cunosc pe amândoi. Am auzit atât de multe despre dumneavoastră.

Se așezară pe canapea, iar Dolly se grăbi să aducă berea.

– Îmi pare rău că n-ați întâlnit-o pe fiica noastră, spuse Freddie. A plecat la Londra și nu se va întoarce decât mâine.

– Se duce la o petrecere? întrebă Tim.

– Probabil… În profesia noastră, trebuie să fii văzut, altfel nu-și mai aduce nimeni aminte de tine.

– Da, îmi închipui că așa stau lucrurile.

– E păcat că s-a accidentat la picior, începu tatăl fetei. Nu cred că se va putea angaja nicăieri. E o profesie destul de riscantă, nu poți să știi niciodată că ești în siguranță. Dac-am înțeles bine, faceți parte din lumea afacerilor, nu-i așa?

– Sunt expert contabil, răspunse Tim. Am fost norocos, moștenind afacerea tatălui meu.

Dolly apăru cu trei pahare de bere pe o tavă și cu o farfuriuță cu sărățele.

– Serviți-vă, domnule Napier. Suntem încântați c-ați venit în vizită!

– Cum vă place în Crescent? întrebă el, bând din pahar.

– E frumos, răspunse femeia.

Profitase de scurta absență și își pieptănase părul, se rujase, își schimbase pantofii și cerceii. Acum se simțea mult mai sigură pe ea.

– E foarte frumos, foarte aerisit și luminos, iar casa este spațioasă, continuă ea. Desigur îmi lipsesc prietenii mei, mai ales când Freddie e plecat, iar Chris e la Londra. Cu atât mai mult acum, când și Christo e plecat în America. Mă simt destul de singură, dar îmi voi face prieteni și aici.

– Doll își face întotdeauna prieteni, așa e ea, interveni soțul ei. Trăiți cu familia, domnule Napier?

– Da, cu mama și cu sora mea.

– Le-am văzut, zâmbi Dolly. Mama dumneavoastră e o femeie foarte frumoasă, una din adevăratele doamne!

– Da, răspunse Tim, neștiind ce să spună, apoi duse paharul la buze. Sunteți acasă pentru multă vreme, domnule Langham?

– Doar pentru o săptămână, mormăi Freddie. După aceea voi merge pentru două săptămâni în nord, înainte să încep să repet la Accringhton pentru un număr de pantomimă.

– Chiar așa? întrebă Tim, cu ochii strălucind. Iubesc pantomima! Ce număr?

– „Fecioarele din pădure", zâmbi Freddie. Nu se schimbă niciodată numerele, după acesta se va juca Aladdin, apoi Cenușăreasa.

– Și ce rol aveți?

Cum acesta era unul dintre subiectele preferate ale domnului Langham, discuția se prelungi, timp în care acesta îi dezvălui tânărului partener de conversație toate secretele roului pe care urma să-l joace.

– Lucrați de mult în spectacole de varietăți? întrebă Tim la un moment dat.

– Da, dintotdeauna, răspunse bărbatul, zâmbindu-i soției lui. Tatăl meu făcea și el același lucru. Îmi spunea că, în acele timpuri, avea foarte mult de lucru, lucrând în cinci sau șase teatre diferite. Acum a apărut televiziunea, iar publicul așteaptă un alt gen de spectacol.

Dolly zâmbi și ea, dând din cap.

– Este unul dintre subiectele lui preferate. Nu trebuie să-l plictisești pe domnul Napier, dragul meu.

– Nu mă plictisesc deloc, dimpotrivă, sunt fascinat. Dar uite cât e ceasul! Pot să mai trec pe aici să ne continuăm discuția?

– Oricând, răspunse Freddie. Veți fi primit cu mare plăcere.

Când îl conduse spre ieșire, Dolly întrebă:

– Aveți vreun mesaj pentru Chris?

– Spuneți-i, răspunse Tim, c-o să vin din nou să stabilim o dată pentru cină. Mi-a promis că vom ieși împreună într-o seară, adăugă el, de parcă i-ar fi fost teamă că femeia nu-l crede.

– O să-i spun, zâmbi Dolly. Noapte bună. Îmi pare foarte bine c-ați trecut pe la noi.

Rămaseră o clipă în pragul ușii, luminați din interior, strângându-și mâinile și zâmbind, iar din mașina lui, care urca încet dealul, domnul Stilwell îi putu vedea foarte bine.

***

– Draga mea, exclamă Alec, arăți minunat! Rochia asta este o adevărată descoperire!

Christina zâmbi.

– Vrei să spui că am nevoie de o rochie drăguță ca să arăt minunat?

– Știi foarte bine că n-am vrut să spun așa ceva. Ești cea mai frumoasă fată din Londra, dar de când te-ai accidentat la picior, erai destul de mohorâtă. Acum ți-ai revenit. Astă seară ești Miss World, Miss Univers, iar Elena din Troia ar arăta ca o țărăncuță pe lângă tine!

– Acum pot să spun c-am auzit un compliment adevărat! E o rochie fermecătoare, Alec, ești prea bun cu mine. Eu nu fac nimic pentru tine.

– Nimic? o privi el mirat. Îmi dai atât de mult, Christina! Înainte de apariția ta, viața mea era atât de goală…

– Cu o soție și doi fii?

– Da, cu o soție și doi fii. Marissa e o femeie încântătoare, arată bine, este o gazdă minunată. Cred că pot spune că e o mamă bună. Dar e la fel de îndepărtată ca Steaua Polară, n-are nici un pic de căldură. Nu intrăm decât foarte rar în contact. Doar trecem unul pe lângă celălalt pe hol. Câteodată mai stăm de vorbă. Dacă este o cină de afaceri, ne așezăm față în față. La Crăciun sau la diverse sărbătoriri ne adunăm în jurul mesei și zâmbim, ne dăm cadouri. Dacă vede ceva care-i place, un bibelou sau altceva, i-l cumpăr. N-am nimic împotriva ei; de fapt, chiar o admir.

– Dar, interveni Christina, n-o iubești.

– Nu știu, Christina, chiar nu știu. Nu sunt îndrăgostit de ea, dar este mama copiilor mei, am fost împreună atât de mulți ani. Am o foarte adâncă afecțiune pentru ea, un fel de dragoste. Nu vreau să fie bolnavă sau nefericită sau să-i lipsească ceva.

– Înțeleg, spuse tânăra femeie încet.

– Dar tu ești bucuria mea. Ochii mei se bucură la vederea ta. Îți ascult vocea cu plăcere. Dacă nu te văd, aștept cu nerăbdare să fim împreună. Mă gândesc tot timpul la tine. Dac-aș fi fost tânăr, liber, totul ar fi fost altfel; așa cum stau lucrurile, e plăcerea mea să încerc să-ți fac viața mai ușoară, să am grijă de tine cum pot mai bine.

– Ești minunat!

– Christina, tu ești minunată; să nu uiți asta, orice s-a întâmpla. Să-ți aduci aminte, draga mea, că mi-ai dăruit foarte multe– aproape toate momentele frumoase din viața mea. Întotdeauna, draga mea, orice s-ar întâmpla, să-ți aduci aminte de aceste lucruri.

Îl privi uimită; ceva era în neregulă cu Alec. Vorbea ca și cum ar fi vrut să plece într-o călătorie foarte lungă.

– Nu te înțeleg, Alec. De ce vorbești așa? N-ai mai făcut-o niciodată.

– Nu? Sunt sigur că nu e prima oară; câteodată în viață trebuie să fii și serios, să arăți tot ce contează. E vital.

– Și acum, crezi că e cel mai potrivit moment?

– Da, așa cred, că era timpul. Acum am spus-o. Bea-ți șampania, draga mea, acum vom fi veseli și ne vom gândi la toate lucrurile frumoase care ne așteaptă în această seară.

Ea zâmbi, luându-și paharul de șampanie; n-avea ce să facă. Din punct de vedere emoțional, va trebui să trăiască tot timpul la marginea abisului. Se simțea afectată de cuvintele lui Alec, el care de obicei vorbea atât de puțin despre astfel de lucruri. Tremura ușor, ca și cum ceva rece i-ar fi atins ceafa. Își strânse degetele în jurul paharului, ca și cum ar fi vrut să se sprijine de ceva, neliniștită. Chiar atunci, în sala aglomerată răsunară acordurile unei melodii, care părea să-i răspundă la întrebări. Nu știa titlul melodiei, dar cuvintele „La fel de minunat cum arăți în această seară" îi răsunară în minte.

– Hai să dansăm, propuse Alec, luând-o în brațe.

Pașii lor se potriveau. El era mare și puternic, conducând-o cu siguranță, iar Christina se relaxă, aproape plutind pe un val de muzică și fericire. În jurul ei, alte cupluri bine îmbrăcate alunecau pe ritmul aceleiași melodii. Pereții restaurantului erau de culoare roz pal, iar tavanul era argintiu; florile așezate peste tot răspândeau un parfum amețitor.

Muzica se stinse ușor, într-un ecou care pluti încet peste capetele dansatorilor. Într-un fel de vis parfumat și muzical, Christina îl urmă pe Alec spre masă. Chelnerul păru să apară din pământ, servind ultimele feluri de mâncare.

Mai târziu, privind în urmă, toată seara părea să fi fost ireală, ca un vis pe care nu ți-l amintești în întregime. Toată atmosfera părea o parte din acele povești pe care ți le spui noaptea, când nu poți să adormi.

Restaurantul; drumul cu taxiul spre teatru; piesa, a cărei acțiune se petrecea în secolul trecut, nostalgică, plină de parfumul lucrurilor de mult apuse; muzica, culorile, rochiile …

Acum stătea întinsă în pat, iar ferestrele duble țineau afară zgomotele traficului, lăsând să treacă doar luminile străzilor. Acestea se alungau unele pe altele pe tavan, iar ea le urmărea jocul.

Nu era obosită. Lipsa de realitate a serii părea să fi trecut. Era ca și cum și-ar fi revenit din efectele unui drog; încetul cu încetul, simțurile ei reveneau la normal, iar creierul părea capabil din nou de gândire. Încercă să-și amintească toate momentele serii trecute, dar nu era prea ușor: de fiecare dată când încerca să aibă o viziune clară asupra lucrurilor, totul părea diferit, iar cuvintele spuse de Alec căpătau sensuri diferite. Încercă

să vadă mai bine cum se purtase el toată seara. Fusese o gazdă minunată, încântător, sincer, ghicindu-i fiecare dorință; fusese un iubit minunat – tandru, atent – dar, într-un fel, ceva fusese în neregulă.

Rămase întinsă, privind la umbre, încercând să-și amintească despre ce era vorba. Deodată, își dădu seama: era figura lui Alec. Era cenușie, iar de obicei, chiar dacă era foarte obosit, devenea pur și simpul palid. Ochii lui erau tulburi, plini de durere, de parcă ar fi fost ultima lor întâlnire, ca și cum încerca să se agațe de ceva care-i scăpa printre degete.

Se ridică în pat, complet trează, cu mintea limpede. Trebuia să-i vorbească lui Alec. Oare se simțea bine? Marissa era plecată. Simțea că nu mai poate aștepta, voia să-l vadă. Își privi ceasul – era patru dimineața. Nu putea să se îmbrace, să plece de la hotel și să apară la el acasă la această oră. Va trebui să aștepte până la șase.

Stătea în pat, cu mâinile în jurul genunchilor, gândindu-se. Nu mai putea să doarmă. Se gândea la ultimele luni din viața ei și la ce însemnase Alec.

Se ridică din pat și deschise fereastra. În parcul de lângă hotel, păsările se trezeau, începând să ciripească. Privi neatentă în zare. Trebuia să-l vadă pe Alec, era sigură că era ceva în neregulă. Ideea i se învârtise prin cap toată noaptea, iar acum o lovise cu toată forța. Era ceva grav, era sigură de asta. Alec avea fața cenușie, plină de dungi adânci, iar mâinile îi tremurau. Deodată, devenise bătrân, ceea ce era absurd. Nimeni nu e bătrân la vârsta lui. Era grav… Se simți copleșită de panică, dorind să poată țâșni din cameră, să alerge în stradă și să oprească un taxi, să ajungă la el și să i se arunce în brațe. Să-i spună:

– Alec, dragul meu, te iubesc. Însemni foarte mult pentru mine. Îmi faci viața frumoasă– mă faci pe mine frumoasă. Îmi arăți o lume diferită. Te ador. Nu-mi pasă că ești legat de Marissa. Seamănă atât de mult cu tine. N-aș fi niciodată o soție la fel de bună ca ea.

Rămase privind pe fereastră, până când se lumină complet. Trebuia să plece, dar știa că nu poate. Oare ce vor crede cei de la Berkeley dacă va pleca acum? Cum ar putea să-și plătească singură camera? Toate lucrurile minore ale vieții păreau s-o țină în loc. Nu putea pleca din unul dintre cele mai bune hoteluri ale Londrei la ora cinci dimineața, să ia un taxi și să ajungă la Alec înainte ca toți ai casei să se fi trezit, chiar dacă Marissa era plecată. Pur și simplu nu putea să facă toate acestea.

Se așeză pe marginea patului. Tremura. Toată viața îi trecea prin fața ochilor. Avea oare ceva cu adevărat? Nimic nu părea să conteze pentru ea în afară de Alec. Era obsedată de el. Viitorul părea gol fără el. Nu știa ce va face, dar nici nu-i păsa. Se simțea ca anesteziată.

Mâinile și picioarele îi erau reci, iar inima îi bătea ca înnebunită. Se urcă în pat, acoperindu-se. Căldura o cuprinse și, fără să-și dea seama, alunecă într-un somn agitat. Când se trezi, lângă patul ei stătea o angajată a hotelului, care adusese o tavă cu ceai. Îi zâmbi.

– Bună dimineața, domnișoară. E o zi frumoasă.

Puse tava pe măsuța de lângă patul Christinei, fără să facă nici un zgomot, apoi dispăru.

Tânăra femeie se ridică, ștergându-și ochii cu dosul mâinii, ca un copil. Visase. Toată lumea fusese cenușie și fără sens, dar acum totul era bine. Soarele strălucea, iar lângă ea, ceașca de ceai răspândea o aromă îmbietoare. Luă ceașca, gustând din ea, apoi bând cu încredere. Simțea că revine la viață.

Nu, nu fusese un vis. Petrecuse seara și noaptea trecută cu Alec. Figura lui îi apăru în fața ochilor. Își aminti paloarea cenușie, liniile adânci din colțul ochilor. Trebuia să-l vadă, să se asigure că nu era decât obosit, că n-avea nici un motiv să se neliniștească.

După ce bău ceaiul, făcu un duș și se îmbrăcă. Nu era decât nouă fără un sfert când se prezentă la recepție să plătească nota. Perfect antrenat, recepționerul completă actele necesare, o invită să mai revină și o întrebă dacă n-are nevoie de un taxi.

Christina luă un taxi, cu toate că mai târziu își dori să n-o fi făcut, pentru că ajunse la biroul lui Alec înainte de ora nouă. Alese să se plimbe în parcul din față încă un sfert de oră. Când intră, domnul Thompson, impecabil ca de obicei, o salută:

– Bună dimineața, domnișoară Langham. Ați venit foarte devreme.

– La ce oră trebuie să sosească domnul Grieson?

– Pe la zece; are o întâlnire la zece și jumătate. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră? întrebă el, privind-o prin lentilele rotunde ale ochelarilor, ca o bufniță. Privirea lui era întrebătoare, acuzatoare. Cu toate că o întreba dacă nu poate s-o ajute, nu era nici un pic de amabilitate în ochii lui cenușii.

– Înțeleg.

– Mai aveți de așteptat trei sferturi de oră, spuse el. Vreți să dau drumul la șemineu și să vă aduc ziarele de dimineață? întrebă bărbatul, de parcă ar fi provocat-o să accepte.

– Nu, răspunse ea. O să mă duc să beau o cafea.

Ar fi putut, desigur, să se ducă acasă la Alec, dar n-o făcu. Nici nu voia să-și închipuie cât de prost s-ar fi simțit. O să-l aștepte.

Se îndepărtă, plimbându-se încet de-a lungul străzilor, până când ajunse la o ceainărie. Intră și comandă o cafea și o gogoașă, pe care o mâncă încet, cu ochii fixați pe ceas. Lângă ea, unul dintre clienți încercă să-i atragă atenția, dar ea nu-l privi. În fața ochilor ei stăruia imaginea lui Alec, obosită și îmbătrânită. Nu știa de ce era atât de neliniștită. Oare arătase așa întotdeauna, iar ea nu realizase? Fusese atât de copleșită de propriile probleme, încât ale lui n-o interesaseră?

Se simțea de parcă un văl îi fusese luat de pe față, iar acum putea să vadă lucrurile în adevărata lumină. Cât de egoistă fusese! Primise atât de mult și dăruise atât de puțin.

Își termină cafeaua, cu privirea împăienjenită de lipsa de somn. Se ridică apoi și se îndepărtă de micul magazin. Începuse să plouă, o ploaie rece de toamnă. Oamenii care se grăbeau pe lângă ea își scoseseră umbrelele, pregătindu-se pentru o dimineață umedă. Christina se întrebă de ce cu câteva clipe mai devreme, când soarele încă strălucea, nimeni nu părea să se gândească la ploaie, dar acum aveau cu toții umbrele și pelerine de ploaie.

Când ajunse în fața biroului lui Alec, mașina lui opri în față. Pentru o clipă, el n-o văzu, iar tânăra femeie își dădu seama că temerile ei nu erau neîntemeiate. Arăta ca un bărbat bolnav, bolnav și bătrân.

Curând, o zări.

– Draga mea! Ce Dumnezeu cauți în ploaie fără umbrelă și la o astfel de oră? Credeam că ești încă în pat, la Berkeley! Voiam să-ți dau un telefon să-ți spun bună dimineața.

Îl prinse de braț; știa, cu toate acestea, că șoferul lui o privea, chiar dacă părea neatent. De la fereastra biroului lui Alec de la primul etaj, Thompson privea atent scena.

– Te simți bine, Alec? Eram îngrijorată din cauza ta.

– Îngrijorată? Draga mea, dar de ce? Mă simt foarte bine. Hai să intrăm. Trebuie să bei ceva cald, apoi o să te trimit la gară cu o mașină.

– Ai o întâlnire la zece și jumătate.

– Ți-am spus eu?

Preferă să nu răspundă la întrebarea lui.

– Hai, draga mea. Bei ceva și apoi fugi repede acasă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai îngrijora pentru mine! Nu înțeleg de ce ai avea vreun motiv s-o faci?

Îi zâmbi cu afecțiune, strângând-o în brațe. Ajunși în birou, Christina privi îngrijorată ceasul, care arăta zece și un sfert.

– Pune-i domnișoarei Langham ceva de băut, spuse Alec și spune-i lui Chapman s-o ducă la gară sau oriunde vrea să meargă. Mi-ai pregătit rapoartele?

– Nu vreau nimic de băut, încercă ea să protesteze. Mă simt bine și n-am nevoie de Chapman. N-am decât ceva de cumpărat de la magazinul din colț. Dă-mi un telefon cât de curând, Alec.

– O să-ți dau, zâmbi el. Deseară.

Ieși din birou cu genunchii tremurând. Când trecu pe lângă Chapman care o salută cu un semn din cap, i se păru că vede un zâmbet pe buzele lui subțiri. Se grăbi spre colțul străzii, spunându-și în gând că va avea timp să prindă următorul tren spre casă. Brusc, simți că vrea să fie lângă mama ei, cu nelipsita ceașcă de ceai, în căldura și siguranța familiei.

Capitolul 8

– Draga mea, nu crezi c-a fost foarte frumos din partea domnului Napier să ne facă o vizită? întrebă Dolly. Am stat de vorbă foarte mult și s-a înțeles minunat cu tatăl tău. Tu cum te-ai simțit? A fost frumoasă piesa?

– A fost foarte frumoasă, ți-ar fi plăcut și ție.

Dolly Langham își privi fiica. Era mai palidă decât de obicei; oasele obrazului păreau mai evidente, iar sub ochii îi apăruseră cearcăne închise la culoare. Mama ei știa prea bine despre ce e vorba.

– Ești obosită, draga mea?

– Da, sunt un pic obosită, mamă. N-am dormit prea bine.

Mai târziu, Dolly îi povesti soțului ei; stăteau împreună de fiecare parte a măsuței de la bucătărie, ținând în mâini câte o ceașcă plină cu ceai.

– E ceva în neregulă, Fred. E foarte neliniștită.

– Draga mea, nu putem să facem nimic, doar să așteptăm să vedem ce se întâmplă. Știi foarte bine că nu e treaba noastră.

– Da, cred că ai dreptate; dar sunt îngrijorată. Mă voi liniști puțin când va veni Christo; e de vârsta ei, sunt aceeași generație, cred c-o înțelege, noi nu cred că putem s-o facem, Fred. Ne-a depășit de mult și se îndepărtează din ce în ce mai mult.

O lacrimă se prelinse pe obrazul femeii, căzând pe masă.

– Dolly, draga mea, n-ai de ce să plângi. Christina e mare acum; va trebui să facă propriile greșeli, cum am făcut cu toții.

– Cred că ai dreptate…

– Haide, înveselește-te.

Toată seara, Christina așteptă: refuză să mănânce, pierdu toate programele preferate la televizor. Stătu pe marginea patului, așteptând telefonul de la Alec. Când auzi sunetul soneriei, coborî repede, ținându-se de balustradă. Își simțea picioarele moi, ca de vată.

Vocea lui Alec veni de la celălalt capăt al firului, fermă și clară.

– Bună, draga mea. Ai ajuns cu bine acasă?

– Da, mulțumesc. A fost o seară minunată, Alec.

– Și eu cred la fel.

– Alec…

– Da.

– Te simți bine? Sper că nu ești bolnav, nu?

Pentru o clipă, el ezită, apoi spuse repede:

– Draga mea, desigur că nu. Parcă ești mama! Sunt bine, nu te îngrijora. O să luăm masa împreună data viitoare când vii în oraș pentru tratament.

– Abia aștept.

– Mi-am adus aminte, draga mea, e un fotoliu în plus în dormitorul meu; ocupă prea mult spațiu. Să-i spun lui Chapman să-l aducă acasă la tine?

– Oh, Alec! suspină ea. Dar mi-ai dat deja destul!

– Prostii, draga mea; o să-mi faci un bine, scăpându-mă de el. Eu sunt ocupat mâine dimineață. Chapman poate să-l aducă și să se întoarcă la timp să mă ducă unde am nevoie. Vei fi acasă?

– Da, da, o să fiu acasă.

– Ne vedem peste câteva zile, draga mea. Noapte bună. Dumnezeu să te binecuvânteze!

– Și pe tine! răspunse ea încet, apoi puse receptorul în furcă. Se simțea de parcă ar fi pierdut orice contact cu Alec, de parcă ar fi singură în lume. Ce prostie din partea ei! Era înconjurată de dragoste: mama și tatăl ei erau aici. Christo se va întoarce și el în curând; n-avea de ce să se simtă atât de singură.

Părinții ei nu se culcaseră încă; așa că intră în sufrageria în care stăteau aceștia.

– Nu vrei un ceai, draga mea? Trebuie să mănânci ceva, nu e bine să te culci cu stomacul gol; o să te doară toată noaptea.

– Și o să facă zgomot, adăugă Fred. Haide, draga mea, stai jos cu mama ta, iar eu voi face un ceai. Sunt foarte priceput.

Christina se așeză.

– Era Alec, spuse ea încet.

– Îmi închipuiam că e el, răspunse Dolly.

– Are un fotoliu de care vrea să scape; o să-l trimită mâine dimineață cu șoferul lui.

– Ce? Încă ceva? se supără mama ei. Cred că în curând o să ne aducă toată casa lui!

– Mi-ar prinde bine în camera mea.

– Ce anume? întrebă Freddie, intrând cu tava cu ceai.

– Un fotoliu; Alec are unul în plus.

– Nu-ți trebuie un fotoliu în camera ta, Chris, va ocupa prea mult spațiu, observă Dolly. Eu aș refuza dac-aș fi în locul tău. Ah, Fred, ce neîndemânatic ești! Lasă-mă pe mine să torn!

– N-o să-l refuz, spuse tânăra femeie cu hotărâre. Camera mea e pe jumătate goală și oricum Chapman îl va aduce mâine dimineață, iar eu nu mai am ce să fac, adăugă ea, văzându-i pe cei doi că se uită unul la celălalt. Nu trebuie să pari atât de îngrozită, mamă, nu te prinde deloc această expresie.

Cu aceste cuvinte, se ridică de pe scaun și ieși din cameră.

***

La numărul opt, domnul Stilwell abia intrase. Avusese o zi ocupată, frustrantă, nimic nu ieșise bine, iar de pe toate piețele internaționale primiseră numai vești proaste.

Luase masa la clubul lui și băuse prea mult. Mâncarea îi căzuse greu la stomac, iar mașina nu mai pornise. Fusese nevoit să vină acasă cu trenul și apoi cu un taxi. Se simțea foarte prost dispus.

Doamna Stilwell îl așteptase. Întotdeauna o făcea. Simplul fapt că stătea acolo, în sufrageria imensă, cu o cutie de bomboane de ciocolată pe masă și cu munți de reviste pentru femei împrăștiate peste tot, îl înfurie și mai tare. Întotdeauna făcea așa. De obicei își scotea pantofii și-și punea cerceii pe marginea șemineului. Când ajungea el, era întodeauna

ciufulită, cu ochii tulburi, iar în cameră era dezordine. Era trează, oricât era ceasul. Se ridică repede, încercând să-și aranjeze părul și spuse:

– Bună, dragul meu. Vrei o ceșcă de cacao?

Gândul unei cești de cacao îl făcea să vomite. Nu reuși să spună nimic și se îndreptă spre ușa dormitorului.

În acea clipă, se auzi ușa de la intrare; după o pauză, apăru Iris. Avea o haină de blană peste o rochie de un verde strălucitor. Părea imaculată, de parcă abia ieșise. Pe lângă ea, mama ei părea un sac de cârpe.

– Bună seara amândurora. Nu v-ați culcat?

Remarca ei îl înfurie și mai tare pe tatăl ei, care fusese pe punctul să ia foc în ultimele două ore.

– Nu vezi că nu ne-am culcat? Ți se pare că suntem în pat?

– Nu, zâmbi ea. Dacă stau să mă gândesc, nu mi se pare!

– Ai avut o seară plăcută, draga mea? Vrei o ceșcă de cacao? întrebă doamna Stilwell, acoperind cutia de bomboane, punându-și cerceii și înfundându-și picioarele umflate în papuci.

– Poftim? Cacao? Ce gând îngrozitor, mamă! Nu, mulțumesc!

– Te-ai simțit bine, draga mea?

– Da, foarte bine.

– Ai fost cu tânărul Napier? întrebă tatăl ei cu voce plină de răutate.

– Nu, răspunse Iris, luând de pe măsuță o sticlă de apă tonică. Dumnezeule, ce sete mi-e!

— E prea mult din partea noastră să ne așteptăm să ne spui unde ai fost?

Ochii tatălui ei străluceau, iar gâtul lui, care se îngroșase foarte mult în ultimul timp, căpătase o culoare amenințător de roșie.

– Deloc, răspunse ea. Am fost în oraș cu Lew Marsden, la o petrecere dată de fratele lui.

– Și ce crezi că vei câștiga din asta?

– Am avut o seară foarte plăcută.

– Da, cu toți Marsdenii… Lew îmi datorează cinci sute de lire, iar fratele lui are datorii în toată Londra. Cred c-au dat petrecerea ca să facă rost de ceva bani…

– Poate…

Vocea ei era rece, iar tatăl ei dori s-o lovească.

– Speră să pună mâna pe tine, ființă stupidă ce ești! Nu sunt decât cu ochii pe banii mei!

– Dragule!

Vocea lui Milly Stilwell se ridică; când soțul ei se răstea la iubita și răsfățata lor fiică, orice se putea întâmpla.

– Oh, taci din gură! se răsti el, întorcându-se spre Iris. Ți-am spus să pui mâna pe Napier. Știi foarte bine ce planuri am!

– O să pun mâna pe el.

– N-o s-o faci, pierzându-ți timpul cu Marsden. Mâine, poimâine vei vrea să te măriți cu el!

– Fii serios, tată! făcu ea o grimasă în direcția tatălui ei, turnându-și restul de apă din sticlă în pahar. Nu m-aș mărita cu Lew Marsden nici dacă s-ar târî pe burta lui grasă de aici până la Londra. Am avut o seară plăcută. Și ce dacă îți datorează bani. Pur și simplu mă amuză.

Stilwell începu să se calmeze. Iris vorbea la fel cum ar fi făcut-o el.

– Bine, fiica mea. Dar nu-l uita pe Napier. Devine foarte prietenos cu oamenii aceia îngrozitori de la numărul cinci. L-am văzut aseară ieșind de la ei.

Milly își dădu la o parte părul de pe față.

– Oh, nu știu, dragul meu. De fapt, cred că-mi pare rău de femeia aceea; nimeni nu pare să vrea s-o cunoască. Cred că e foarte greu pentru ea.

– Greu? întrebă Iris, întorcându-se spre mama ei. Mamă, vorbești de parcă n-ai fi plecat de la țară. Când o să mă căsătoresc, va fi nevoie să te aduni puțin.

Pe moment, Milly Stilwell fu prea uluită să răspundă. Făcuse totul pentru fiica și soțul ei: trăise printre oameni pe care nu-i cunoștea și care o acceptaseră doar pentru că soțul ei avea bani. Cu toate acestea, la cel mai mic semn de probleme, se întorceau împotriva ei. Câteodată își dorea să aibă curajul necesar să-i părăsească, să-și vândă bijuteriile și haina de blană, acțiunile la firma soțului ei și să plece fără să se uite înapoi. Avea o veche prietenă, Gwen Williams, care locuia în Cardiff; putea să se ducă la ea.

Se întoarse spre fiica ei, îmbujorată.

– Foarte bine, domnișoară. N-o să fiu aici întotdeauna, ca tu să-ți ștergi picioarele de mine, tu și tatăl tău. Trebuie să-ți amintesc: nu ești încă soția lui Tim Napier. Nu ești, chiar dacă ți-ar plăcea să crezi asta, singurul pește din mare!

Ridicându-se de pe canapea, cât de demnă era în stare, cu picioarele dureroase în pantofii prea mici, ieși din cameră.

– Ca să vezi! zâmbi Iris. Ce crezi că voia să spună?

– Nu știu, răspunse tatăl ei, dar o să aflu! murmură el și porni după soția lui, trântind ușa.

***

Dolly își aranjă părul în oglinda din hol, își aruncă halatul și își îndreptă rochia, apoi se îndreptă spre ușa de la intrare, să vadă cine este. Era ora prânzului; tocmai îi pusese masa lui Freddie în bucătărie.

Deschise ușa cu precauțiune; putea să fie una dintre femeile care pun întrebări pentru cercetări de piață; fusese prinsă de ele de câteva ori. În prag stătea Tim Napier, cu două pachete pătrate învelite în hârtie maro în brațe.

– Oh, domnule Napier, ce surpriză!

El zâmbi, iar inima lui Dolly se strânse: era exact genul de bărbat pe care-l dorea pentru fiica ei.

– Îmi pare rău că vă deranjez tocmai la ora prânzului, sper că mă veți ierta. Fiica dumneavoastră este acasă?

– Oh, îmi pare rău! răspunse femeia, sincer întristată. Nu s-a întors încă, e plecată la cumpărături. Vă rog să intrați, dacă vreți s-o așteptați.

Îl conduse în sufragerie, încercând să-și imagineze cum să împartă plăcinta în patru și nu în trei.

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră, spuse el, lăsându-se condus înăuntru.

– N-o să dureze foarte mult, începu Dolly, încercând să lămurească în gând problema mesei, dar știind foarte bine ce dictează regulile de politețe. Vreți să rămâneți la masă?

Pentru o clipă, se temu că va accepta, dar el, după o mică ezitare, spuse:

– E foarte frumos din partea dumneavoastră, doamnă Langham, dar trebuie să iau masa cu niște prieteni.

– Luați loc. Vreți ceva de băut?

Freddie, care avea auzul foarte fin, urcase repede în camera lor și își schimbase hainele, iar acum apăruse zâmbind.

– Ah, domnule Napier, ați sosit la timp să beți ceva cu mine. Ce să fie?

– O bere, vă rog, spuse Tim, iar Dolly și Fred se bucurară, știind foarte bine ce aveau de oferit.

– Desigur, mă întorc imediat.

Tim îi întinse unul dintre pachete femeii.

– Câteva ciocolate pentru dumneavoastră, doamnă Langham.

– Dumnezeule! exclamă ea, luând pachetul. Ce frumos… dar n-ar trebui să fie pentru Chris?

El zâmbi, iar Dolly ar fi vrut să-l îmbrățișeze.

– Am și pentru ea!

Freddie se întoarse cu berea; doar începuseră să bea, când ușa de la intrare se trânti cu zgomot, iar vocea Christinei răsună, nerăbdătoare:

– Unde ești, mamă?

Tânăra femeie intră în cameră grăbită; întârziase și își făcea griji pentru starea mâncării pregătite de mama ei. Văzându-l pe Tim, rămase încremenită.

El se ridică.

– În sfârșit, reușesc să te prind; ești foarte greu de găsit!

– Îmi pare bine că te văd.

Vocea ei nu era prea entuziastă, dar, cu coada ochiului, văzu privirea dezaprobatoare a mamei ei. Imediat, își puse masca de scenă.

– Stai la masă?

– Mulțumesc pentru invitație, dar nu pot. Trebuie să mă văd cu niște prieteni. Voiam să te întreb dacă vrei să iei masa cu mine în această seară sau mâine?

– Mi-ar face plăcere, mulțumesc. Putem să mergem mâine?

Poate că în această seară Alec îi va da din nou telefon; întreaga ei existență părea acum condusă de telefoanele lui.

– Foarte bine! zâmbi el, întinzându-i pachetul pe care-l ținea încă în mână. Sunt niște dulciuri.

După ce-i mulțumi, tânăra femeie puse pachetul pe masă. Cu toții așteptau să-l vadă plecând; masa de prânz se răcea deja. Christina era mulțumită că nimic nu luase încă foc.

Numai că Tim nu simțea nici un îndemn să plece.

– La ce oră vrei să fiu gata mâine?

Fără tragere de inimă, bărbatul se îndreptă spre ușă.

– Pe la șase și jumătate ți se pare prea devreme?

– Nu, e foarte bine, spuse ea, deschizându-i ușa.

După plecarea lui, Dolly alergă în bucătărie, iar Freddie se întoarse spre fiica lui.

– Dar ce rece poți să fii, Chris, mă întreb dacă nu cumva a răcit.

– Nu cred că mama are mâncare în plus; nu suntem tocmai un hotel de lux.

Culoarea urcă în obrajii tatălui ei.

– Fata mea, aceasta este casa noastră și este o casă grozavă. Mama ta face minuni cu banii pe care-i primește. Nu cred că se ridică la înălțimea gusturilor prietenului tău din Londra, dar sunt sigur că tânărul de alături ar fi mulțumit. Este un bărbat de treabă și asta ți-o spune cineva care a întâlnit destui la viața lui.

– Îmi pare rău, tată! șopti ea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Și eu cred că mama e minunată. Nu voiam să spun nimic rău.

Pe figura tatălui ei se citi obișnuitul zâmbet.

– Bine, bine, haide să uităm de asta! Să mergem să vedem ce s-a ales din prânzul mamei!

***

În seara următoare când Tim veni s-o ia, era gata. Își pusese rochia cea nouă, nu pentru că voia să-i facă plăcere lui, ci pentru că-i aducea aminte de Alec. Îl va vedea peste două zile, își spuse ea, iar între timp va trăi din amintiri.

– Dumnezeule! exclamă el. Arăți de un milion de dolari, cum spun americanii!

Pregătirea Christinei în domeniul teatral își arăta roadele.

– Zâmbește! îi spunea agentul ei. Zâmbește, pentru numele lui Dumnezeu! Nu contează că pantalonii cad de pe tine, că mama ta are treizeci de rude care mor de ciumă. Zâmbește!

Așa că la venirea lui Tim, cu toate că simțea că se petrece ceva îngrozitor, zâmbea. În rochia ei cea nouă, cu părul periat cu grijă astfel încât strălucea ca aurul, era visul oricărui bărbat.

– Da, poate că arăt cum spui tu, dar nu cost absolut nimic.

– Arăți minunat, Christina. Mergem?

Plecară împreună. Destul de repede ajunseră la hotelul de la malul apei pe care Christina și-l amintea foarte bine. Seara era rece, iar copacii, de pe ramurile cărora se desprindeau ultimele frunze, stăteau golași și sobri în lumina amurgului. În Londra, cu Alec, fusese o seară deosebită, pe care să ți-o amintești întreaga viață. Se simțea rușinată. Era aici, cu un bărbat fermecător, care dorea să-i fie pe plac, iar toate reacțiile ei erau negative. Doar pregătirea ei teatrală îi permitea să-l convingă că se simte bine.

– E o seară splendidă! spuse ea. Cât de frumos arată copacii, parcă sunt din gravurile japoneze.

El zâmbi. Christina putea să vadă că era conștient de neliniștea ei, poate și pentru că și el părea destul de agitat.

– Da, răspunse el, e o perioadă foarte frumoasă din an.

Replica lui suna nefiresc, de parcă ar fi recitat dintr-un scenariu pe care-l citise, dar pe care nu-l înțelesese.

Intrară în hotel. Într-un fel, își spuse ea, era diferit de prima oară. Își pierduse farmecul lipsit de griji. Totul părea acum în așteptare, de parcă ceva important urma să se întâmple.

Masa fu delicioasă. Christina se străduí să fie încântătoare; chiar și agentul ei ar fi fost mândru de această performanță. Ochii ei străluceau, zâmbea… era pur și simplu fermecătoare. Lăuda mâncarea și vinul servit, vorbea fără întrerupere; numai că Tim părea tăcut, tensionat, copleșit de emoție. Ceva e în neregulă, își spuse Chris. Doamne, măcar de s-ar termina masa și am ajunge acasă înainte să explodeze.

În mașină, pe drumul spre casă, Tim sparse în sfârșit tăcerea.

– Christina!

Opri mașina la marginea drumului. Nu era cel mai romantic loc pe lângă care trecuseră, nu erau sălcii plângătoare, nici câmpii verzi. Doar un

drum pustiu, iar la ceva distanță, două case moderne și un garaj. Până și luna îl lăsase singur: se ascunsese în nori. Noaptea era întunecată, părea că în curând va ploua, iar luminile străzii erau palide, în ceața care se lăsa încet.

– Chris!

– Da?

Tânăra femeie stătea dreaptă în scaun, cu rochia trasă cu grijă peste genunchi.

– Pot să-ți spun ceva?

– Desigur.

– M-am îndrăgostit de tine. Mi-ar plăcea foarte mult să fii soția mea.

Rămase nemișcată. Prin minte îi treceau sute de întrebări, la care ar fi putut să răspundă. În aceste cazuri, trebuie să încerce o abordare mai pozitivă, de genul: „E atât de brusc" sau să spună vreunul dintre lucrurile stupide și dulcege pe care le auzea în fiecare zi la televizor. În loc de asta, rămase nemișcată, cu privirea fixată pe drumul din față, unde o pisică neagră apăruse pe un gard, căutându-și prada.

– Christina!

– Da?

– Ai auzit ce-am spus?

Era o prostie, se gândi ea; întrebarea, răspunsul, toate parcă făceau parte din acel scenariu prost scris. Mai bine să mergem acasă.

– Da, răspunse ea, da… Tim, am auzit. Îmi pare rău. N-aș mai fi venit la cină dacă aș fi știut. Mă simt de parcă te-aș fi înșelat. Nu sunt îndrăgostită de tine, Tim… Îmi pare rău că te-ai îndrăgostit de mine. N-ar fi trebuit. Nu sunt genul de fată cu care să te căsătorești.

– Ce anume vrei să spui cu asta?

Era supărat. Pasiunea cu care vorbise dispăruse, iar acum era din nou omul de afaceri care a pierdut ceva, a văzut cum ce-și dorea îi scapă printre degete.

– Păi, nu sunt genul tău, nu sunt genul de fată care să se potrivească în clasa ta socială.

– Vorbești ca într-o piesă de teatru! Ce mă interesează pe mine clasa socială? Te-am iubit de a doua oară când te-am văzut, cu piciorul în ghips, cu părul într-o coadă de cal și o pată de murdărie pe fața ta drăguță. Nu vreau pe cineva dintr-o anume clasă socială. Vreau o soție reală. Te vreau pe tine, Chris.

Clătină din cap, hotărâtă.

– Îmi pare rău, Tim. Nu se poate întâmpla.

– Vrei să spui că te vei căsători cu altcineva? Cu acel Alec despre care vorbeai?

– Nu, nu voi fi soția lui Alec; nici măcar nu se pune problema. Nu pot fi soția ta pentru că nu te iubesc. E simplu, nu-i așa?

– Da, răspunse el. Într-un fel, e simplu. Dacă doar asta ne desparte, nu mai rămâne decât să te fac să mă iubești, n-am dreptate? Se spune că nimic nu-i imposibil. Nu văd nici un motiv pentru care la anul, pe timpul ăsta, să ne facem planuri pentru căsătorie.

Trebuia să râdă, doar nu era degeaba fiica lui Freddie Langham, actorul de comedie.

– N-ai nici o șansă, Tim! râse ea. Dar îmi place foarte mult cum gândești. Într-un fel, pot să spun că-mi semeni!

– Ei, bine, poate să fie un bun început. Oricum, acum știm cum stăm. Eu te iubesc foarte mult, vreau să fii soția mea și n-am nici cea mai mică intenție să te las să-mi scapi. Ție pur și simplu nu-ți pasă, dar din fericire ai un foarte dezvoltat simț al umorului. Cred că voi reuși, Chris!

– Chiar crezi? întrebă ea. Mă mir.

Era o remarcă neutră, ca și cum ar fi vorbit despre cineva necunoscut, pentru care avea doar o mică urmă de interes.

Tim porni mașina, conducând cu atenție, în ceața care se lăsase.

Nici el și nici Christina nu scoaseră nici o vorbă. Ajunseră în curând la strada principală. Singurul cinematograf din zonă se golea de oameni, care ieșeau încet, acoperindu-și ochii și privind nedumeriți în sus, constatând că începuse să plouă.

– O să se ude, spuse Chris. Bieții de ei! Nu e frumos să se întâmple una asta după o ieșire în oraș!

Tim nu răspunse. Conduse în continuare, trecând pe lângă magazinele închise și în sus spre cunoscutul Crescent. Ajunși în deal, trecură pe lânga casa familiei Stilwell, care avea toate ferestrele luminate și se îndreptară spre numărul cinci.

Mașina se opri destul de brusc. În scaunul ei, se aplecă puțin în față. El se întoarse spre ea.

– Tim.

– Da.

O privea cu atenție. Îi întinse o mână tremurătoare; el o luă, mângâindu-i încet degetele.

– Îmi pare rău. Să nu crezi că nu te plac. Dacă lucrurile ar fi stat altfel…

O trase spre el, iar buzele lor se atinseră într-un sărut fierbinte. Christina simți cum sângele îi fuge în obraji. Într-un fel, nu voia să se retragă. Se simțea ca și cum ar mai fi fost în aceste brațe puternice și ocrotitoare, de parcă era cel mai firesc loc de refugiu. Nu voia să se oprească, nu voia să se retragă. Îi întoarse sărutul, apropiindu-se mai mult de el, cuprinzâdu-l cu brațele.

Deodată, în minte îi veni chipul lui Alec, modul în care o săruta. Se retrase din îmbrățișare.

Ochii lui Tim străluceau, iar pe buzele lui plutea un zâmbet. Văzu că pe buzele lui și pe gulerul cămășii erau urme de ruj. Puse mâna pe mânerul ușii. Imediat, bărbatul ieși din mașină și i-o deschise. Coborî încet pe caldarâm.

– Mulțumesc, Tim. M-am simțit minunat.

O conduse spre ușa de la intrare, așteptând răbdător până când își scoase cheia din poșetă. Nu-l invită să intre, dar nu păru foarte dezamăgit.

– Mulțumesc, spuse din nou. Pentru tot.

El zâmbi.

– O noapte pe care mi-o voi aminti.

Intră încet în casă; părinții ei erau în pat, desigur. Urcă scările spre camera ei, se dezbrăcă repede, se spălă pe față și pe dinți și se vârî în pat. Se simțea ca într-un vis, sau într-un film pe care-l vezi la cinematograf.

Stând întinsă în pat, simți din nou brațele lui Tim în jurul ei, buzele lui atingându-i gura. Se lăsă pradă emoției și extazului amintirii. Orice altceva era uitat: Alec, lipsa unei slujbe, lipsa banilor… totul dispăruse, iar ea nu mai era decât o copilă care visa la un bărbat care o sărutase.

Capitolul 9

Iris petrecuse foarte mult timp cu pregătirea pentru această seară. Părul ei strălucea ca mătasea, iar genele, acoperite cu straturi duble de rimel, păreau de două ori mai lungi și mai dese. Când va primi nota de plată pentru rochia cea nouă, probabil că tatăl ei va face o criză.

Ridică receptorul telefonului de lângă pat, apoi formă numărul lui Tim. Chiar el răspunse la telefon.

– Bună!

– Bună și ție!

Vocea lui Tim era precaută.

– Iris la telefon; te rog să nu te prefaci că nu-mi recunoști vocea.

Parcă îl vedea devenind atent.

– Desigur că te recunosc. Ce pot să fac pentru tine?

– Nu de mult ai propus să ne întâlnim pentru o cină, spuse ea, cu voce ezitantă. Îți aduci aminte?

– Da, îmi amintesc.

– Acum stau aici, pregătită să fiu luată la plimbare, dar persoana cu care trebuia să ies a telefonat să anunțe că a trebuit să plece la Newcastle să-și vadă mama, care e bolnavă.

– Ce ghinion!

– Tim Napier – vocea ei se schimbase brusc– sper că n-ai să mă lași să petrec această seară minunată uitându-mă la televizor, cu rochia mea cea nouă pusă la loc pe umeraș? De ce n-am ieși astăzi la acea cină pe care ai propus-o?

După o pauză, bărbatul spuse:

– Aș fi încântat. Dacă îmi dai timp să mă schimb, voi fi la tine peste o jumătate de oră.

Admirându-și reflecția din oglindă, tânăra femeie adăugă:

– Vino să mă iei din camera mea!

Tim fu punctual, ajungând la timp, impecabil ca de obicei.

– La ordinele dumnevoastră, domnișoară, zâmbi el.

– Ce părere ai despre rochia mea?

– Foarte drăguță. Unde vrei să mergem?

Din fericire, ea nu alese hotelul în care fusese de curând cu Christina, ci unul mai mare, mai elegant, care era situat mai departe, tot pe malul râului. Nu-i plăcea deloc acest hotel și era sigur că va urma o seară foarte neplăcută.

Pe drumul spre hotel, Iris vorbi fără încetare, bârfindu-și cunoștințele, iar el se refugie într-o tăcere încăpățânată.

– Ești foarte tăcut, Tim.

– Te ascultam.

Tânăra femeie începu să râdă.

– Nu sunt foarte mulți bărbații care le ascultă pe femei. Majoritatea preferă să vorbească ei.

– Eu sunt o excepție, răspunse el, cel mai ciudat bărbat în viață.

– Chiar ești o excepție pentru mine, Tim.

Preferă să se prefacă neatent și preocupat de manevrele de parcare.

Ajunși în hotel, o conduse la bar; cu Iris, părea întotdeauna cea mai bună alegere.

Barul hotelului era spațios, cu prea multe decorațiuni și plin de londonezi eleganți. Tim se întreba de ce preferau aceștia hotelul acesta; dacă nu voiau să scape de zgomote și agitație, puteau foarte bine să rămână la Londra. Tot ce-și dorea el era un loc liniștit, odihnitor, mai ales în această seară frumoasă, cu lună plină.

Comandă băuturile și ceru o masă.

– Nu ne-am prea văzut în ultimul timp, nu-i așa? întrebă Iris, acoperindu-i mâna cu palma ei.

– Știi că sunt foarte ocupat…

– Nu-i o scuză bună. Tim, e inutil să ne purtăm ca o pereche de luptători, când știm foarte bine că până la urmă, tot vom fi împreună.

– Așa crezi? întrebă el, uluit.

– Desigur. Cred că și tu poți vedea că suntem o pereche. Să nu ne mai ascundem după degete; pierdem timp prețios.

– Dacă n-aș ști mai bine, Iris, aș crede că mă ceri în căsătorie!

– Exact asta fac. Aștept de câteva luni s-o faci tu.

O privea uluit, neștiind ce să creadă.

– Nu fi atât de speriat, dragul meu, zâmbi ea. Nu sunt o domniță din povești, să te aștept la nesfârșit să faci primul pas. Am făcut-o eu în locul tău, nu ești încântat?

– Nu, răspunse el.

Terminând de băut, puse paharul pe masă.

– Nu, Iris, continuă el, pentru că e imposibil.

– Vrei să spui că mă refuzi? întrebă ea nedumerită, privindu-l peste marginea paharului pe care-l ținea în mână.

– Da, ca să fiu sincer. Trebuie să-ți spun că sunt un bărbat de modă veche: nu cred în căsătoria fără dragoste.

– Și nu mă iubești?

– Îmi placi. Te admir.

– După cum ne spun marii creatori de romane, observă ea, dragostea crește. Hai să ne căsătorim; ne înțelegem bine și ne e bine împreună. Eu dispun de mijloacele necesare unui cămin mai mult decât îndestulat.

– Îmi pare rău, Iris, dar e imposibil.

– Dragul meu Tim, nimic nu e imposibil. Hai să încercăm. Dacă am făcut o greșeală, putem să ne despărțim, fără nici un regret. Ce părere ai?

El clătină din cap.

– Nu e pentru mine, Iris. Mi-e teamă că te-ai înșelat. Sunt flatat și onorat, dar… Ei bine…

Se întrerupse, incapabil să continue.

– Vrei să spui, întrebă Iris, că este vorba despre o altă fată?

– Da, așa e. E vorba despre o fată pe care o iubesc foarte mult.

– Ești logodit?

– Nu încă, dar sper că voi fi în curând.

Iris începu să râdă.

– Ah, dragul meu Tim, dar e cu totul altceva. Știi ce se spune despre vrabia de pe gard. Oricum, oferta mea se menține. Haide să luăm masa!

Masa fu delicioasă, iar Iris se strădui să fie fermecătoare. Își puse la bătaie toate armele ei, cum nu mai făcuse cu nici un bărbat.

Oare era posibil ca fata despre care vorbește Tim să fie dansatoarea de la numărul cinci? Sau e vorba despre altcineva, poate întâlnită la o cină de afaceri? Cum de nu știa nimic Sheila?

Pe ringul de dans, perechile se mișcau în ritmul lin al unei melodii melancolice.

– Hai să dansăm, propuse ea.

În brațele lui, se apropie mai tare, atingându-l sugestiv. El nu reacționă în nici un fel. După privirile celor din jur, știa că arăta minunat, dar Tim părea orb; la fel de bine ar fi putut să danseze cu mama ei.

– Nu ești tocmai un bărbat pasional, spuse ea când se întoarseră la masă. Dacă m-ar fi întrebat cineva, eu aș fi spus că ești.

El clătină din cap.

– Nu vrei să înțelegi, Iris? Sunt poate chiar mai pasional decât crezi tu, numai că…

Se opri, nevrând s-o jignească.

– Da, înțeleg. Nu vrei să împarți favoruri mai multor femei, nu?

Iris scoase din poșetă o tabacheră de aur și o brichetă, apoi își aprinse o țigară. Privi norul de fum care se ondula în fața ochilor ei. Era una dintre ocupațiile ei preferate. O văzuse de foarte multe ori fumând, dar acum îl irita atât de mult, încât ar fi vrut să-i smulgă țigara dintre degetele cu unghii lungi și s-o arunce.

– Fumezi prea mult, spuse el, încercând să reziste iritării. O să te îmbolnăvești.

– Dragule, excesul este ocupația mea.

După masă, propunerea ei de a pleca îi păru de-a dreptul minunată.

– Vrei, te rog, să mergi pe strada Barningham? E minunat în această lumină…îl rugă ea.

Nu putea s-o refuze. Îi dădu o pătură pe care o avea în spatele mașinii să și-o pună pe genunchi și porni mașina, conducând pe drumul propus. Era mult mai lung, dar se hotărî să conducă mai repede, astfel încât drumul de întoarcere fu mai scurt decât cel de la plecare. Peisajul era într-adevăr minunat, dar Tim își păstră privirea pe drum.

Când ajunseră lângă casa familiei Stilwell, draperiile de la sufragerie erau trase, descoperind încăperea luminată. Înăuntru, James Stilwell putea fi văzut citindu-și ziarul, cu un pahar de băutură în mână. Pe canapea, era vizibil spatele lui Milly, care adormise.

– Imaginea căsniciei fericite, spuse Iris cu dispreț. Vrei să intri?

– Mai bine nu.

– O, nu, trebuie. Tata se așteaptă ca toate „victimele" să fie aduse acasă, nu poate trăi fără să știe ce fac!

Tatăl ei îi văzuse când opriseră în fața casei. Era în pragul ușii înainte ca Tim să poată refuza a doua oară.

– Bună seara, dragilor! V-ați distrat bine? Intră, Tim, tocmai voiam să beau ceva înainte de culcare!

Tim îl urmă înăuntru. Milly, trezită din somn, părea jenată. Când văzu că era Tim, zâmbi ușurată: acum lucrurile vor merge bine și toată lumea va fi fericită. Chiar și soțul ei.

– Ei, cum a fost? întrebă ea. Unde ați mers?

Iris îi povesti unde luaseră masa.

– Da, și ne-am întors pe strada Barningham, adăugă tânăra, privindu-și tatăl. Era atât de romantic!

Tatăl ei îi întinse lui Tim paharul, dând aprobator din cap.

– A fost o alegere foarte bună să plecați de acolo mai devreme; este gălăgios și aglomerat, iar o plimbare romantică sunt sigur că e mai pe placul tău, dragă Tim.

– Da, spuse Iris. Când Tim mi-a făcut această propunere, am fost imediat de acord.

Îl privi pe sub genele lungi, încărcate de rimel, provocându-l să spună ceva.

El roși de mânie, bând repede ce mai avea în pahar. Cei doi părinți ai lui Iris, interpretând roșeața lui într-un cu totul alt sens, se priviră mulțumiți.

***

A doua zi dimineață, singură în casă, cu Christina plecată în căutarea unei slujbe și cu micul concediu al lui Freddie încheiat, Dolly privi pe geam. Era o dimineață minunată, iar soarele strălucea vesel, de parcă ar fi fost primăvară.

Nu-i plăceau prea mult plimbările, dacă nu erau magazine de-a lungul străzii, dar ziua era irezistibilă, cu soarele strălucitor, copacii aurii și strălucirea râului. Era o prostie să trăiești într-un astfel de loc și să nu-l cunoști.

Se spălă, se îmbrăcă și, punându-și haina cea mai bună, ieși din casă. În același timp, doamna Stilwell se simțea copleșită de încordarea ultimelor săptămâni. James era tot timpul atât de ocupat, iar Iris, cu mândria ei, nu era deloc o bună însoțitoare. Simțea lipsa unei persoane cu care să discute cu adevărat. Cu toții păreau s-o evite și vecinele erau prea preocupate de propriile probleme. Poate că se va simți mai bine dacă va ieși să bea o cafea. Se îmbrăcă și ieși, pornind pe același drum ca vecina ei.

La colțul străzii, cele două femei se întâlniră față în față.

Dolly zâmbi. Milly zâmbi și ea.

Dolly întrebă:

– Nu sunteți doamna din casa aceea cu mulți copaci?

Milly întrebă și ea:

– Nu sunteți doamna care tocmai s-a mutat la numărul cinci?

– Ba da. Voiam să merg pe această stradă și să văd unde duce. Totul pare ca la țară, aici.

– Așa și e. Vrei să te conduc eu?

Se îndepărtară împreună. Drumul era destul de accidentat, iar frunzele căzute din copaci formaseră un covor gros. Cu toate acestea, cele două doamne din Crescent își continuară plimbarea. Dolly se împiedică de o rădăcină, dar însoțitoarea ei îi întinse mâna, ajutând-o. Peste câteva clipe, cele două femei mergeau braț la braț.

Zona din jur era frumoasă. Cei câțiva fermieri bogați care dețineau terenurile își doriseră să păstreze totul neatins. Drumul înainta spre o zonă împădurită, cu tufișuri de mure, aluni și stejari falnici.

– Privește! exclamă Dolly. Acolo sunt niște copaci minunați… Și cât vâsc! În decembrie, o să vin să-mi fac o coroniță foarte bogată de vâsc. Ce n-aș fi dat pentru o astfel de creangă în Hill Gate.

– Da, e uimitor ce primești gratis de la natură. Ești din Notting Hill Gate?

– Da, pot să spun asta, răspunse Dolly. De fapt, m-am născut în Kensal Rise.

– Eu sunt din Clapham, mărturisi Milly. Stăteam la numărul șaisprezece, pe strada Railway Cottages.

– Dumnezeule! Am avut o prietenă, Maidie Soper, care stătea pe aceeași stradă. Tatăl ei era băcan.

– Da, îi cunosc.

Imediat, între cele două femei se stabili o legătură puternică.

Își continuară plimbarea braț la braț, două femei de vârstă medie, provenind din același mediu.

– Nu știu ce părere ai, spuse doamna Stilwell, dar mie mi s-a cam făcut foame. N-ai vrea o gustare?

– O, ba da. Am o idee. Sunt singură acasă, de ce n-am merge la mine? Pot să pregătesc o omletă.

– Grozav!

***

Când Iris ajunse acasă la trei, mama ei era plecată. Nu știa unde putea să fie, în afară de cazul în care s-a dus la frizer. În această seară, James Stilwell avea doi parteneri de afaceri invitați la masă.

În bucătăria lui Dolly, cele două femei stăteau de vorbă la o ceașcă de ceai. În chiuvetă zăceau o mulțime de farfurii murdare.

– Dumnezeule, Dolly! exclamă Milly, ești o gură de aer proaspăt în acest loc. Trebuie să ne vedem mai des.

– Nu cred că soțul tău va fi prea încântat. Cu toate acestea, ce nu vede, nu poate să-l deranjeze…

Milly făcu un semn cu ochiul.

– Doll dragă, asta trebuie să rămână între noi. N-am mai avut o zi atât de plăcută de când am plecat din Clapham.

– Ne vedem în curând, zâmbi Dolly, sărutând-o pe obraji.

– Poți să fii sigură de asta! răspunse Milly, strecurându-se afară și îndepărtându-se cât de repede putea.

***

Data următoare când Christina îl văzu pe Alec, acesta păru, ca de obicei, încântător, plin de grijă și preocupat de starea ei. Din nefericire, întâlnirea nu dură decât foarte puțin, pentru că tratamentul ei fusese mutat de dimineața seara, din cauza îmbolnăvirii unuia dintre fizioterapeuți. Luară prânzul la „Cocoșul de argint", iar Alec o întrebă dacă își făcuse vreun prieten în Chilbrook.

– Nu tocmai, răspunse ea. Nu părem să ne potrivim în acel mediu, cu toate că mama se înțelege bine cu o femeie care a crescut în aceleași condiții ca ea, dar care a ajuns acum în înalta societate.

– Se pare că ai o problemă cu clasele sociale, draga mea, zâmbi el. Trebuie să uiți aceste idei. Nimănui nu-i mai pasă, în societatea noastră, din ce mediu provii. Educația ne dă tuturor șanse egale; poate că mai sunt oameni care țin la aceste idei, dar peste două generații totul va fi uitat.

– Și asta crezi tu că se va întâmpla, Alec?

– Da. Dacă vrei să știi, foarte multe persoane din lumea afacerilor nu sunt tocmai de sânge albastru.

– Și Marissa crede același lucru? Sau băieții tăi?

El ridică paharul la buze.

– Draga mea, de unde să știu ce gândesc toți membrii familiei mele?

După o privire scurtă aruncată ceasului de la mână, adăugă:

– Hai, te rog, mănâncă mai repede, alfel o să întârzii la tratament.

În tren, în drum spre casă, se întrebă de ce nu-i vorbise despre Tim Napier. Își simți obrajii roșind, când își aminti ultima lor întâlnire. E un tânăr atât de drăguț, cu siguranță lui Alec i-ar plăcea. Oare ce-ar spune dacă ar afla că Tim e îndrăgostit de ea? Nu știa prea bine ce să creadă. Ar fi gelos? Într-un fel, nu prea i se părea posibil. Mai degrabă s-a bucura pentru ea. Și ea se bucura… Tim e un drăguț, dar…

Trenul intră în Chilbrook, așa că trebui să coboare. Printre cei care coborau se afla și Iris Stilwell, care arăta ca și cum ar fi coborât de pe coperta revistei „Vogue". Christina o văzuse de multe ori, dar renunțase să-i zâmbească, pentru că, de fiecare dată, Iris trecuse pe lângă ea fără s-o privească.

Cu toate acestea, astăzi se opri.

– Bună, domnișoară Langham! Ai făcut o plimbare prin Londra?

– Nu, răspunse Christina. N-am fost decât la fizioterapeutul meu, unde îmi tratez piciorul fracturat. Trebuie să mă duc de două ori pe săptămână.

– Chiar așa? Într-un spital? E unul și în Chilbrook, să știi.

Christina simți cum începe să se enerveze.

– Nu mă duc la spital. Fac tratamentul la o clinică particulară de pe strada Welbeck.

– A, da? Nu e prea scump?

– E destul de scump, dar vreau să mă întorc mai repede la munca mea.

– Desigur, spuse Iris, privind-o fără să zâmbească. Ești un fel de dansatoare, nu-i așa?

Iritată, Christina răspunse:

– Dansez în tot felul de spectacole, domnișoară Stilwell, de la balet la cabaret.

– Chiar așa? Faci și strip-tease?

– În nici un caz!

– Glumeam, zâmbi Iris. Haide, am mașina în parcarea de lângă gară. O să te conduc acasă.

– Nu, mulțumesc. Pot să iau un taxi.

– Așa crezi tu! Serviciile de taxi din Chilbrook sunt mai degrabă vis decât realitate. Am ajuns, spuse ea, deschizând portiera de la mașină. Urcă. Trebuie să trec pe la farmacie înainte de ora închiderii.

Christina rămase dreaptă pe scaun, înfuriată că fusese practic forțată să accepte. Oare să-i fi făcut propunerea pentru că mamele lor începuseră să fie prietene? Respinse imediat această idee; doamna Stilwell aproape o pusese pe Dolly să jure că nu va spune nimănui.

– Soțului meu nu-i place să-mi fac prieteni fără ca el să știe, spusese femeia. Așa că, draga mea, dacă nu te deranjează, mai bine să păstrăm secretul acestor vizite; putem să ne întâlnim undeva unde nu ne vede nimeni.

Dolly spusese c-o înțelege, iar dacă soțul ei nu știe încă, e mai bine să păstreze secretul. Atunci, Milly izbucnise în plâns și-i povestise viața ei mizerabilă cu James; cum s-a luptat să trăiască printre oameni care o disprețuiesc, iar Dolly se revoltase auzind toate acestea și o sărutase cu afecțiune pe obraz, spunându-i că totul va fi bine.

Nu, își spuse din nou Christina, e imposibil ca acesta să fie motivul amabilității lui Iris. Se îndoia că aceasta știa ceva despre cele două femei. Trebuia să fie altceva. Probabil că era prea naivă și nu-și dădea încă seama că era vorba despre un bărbat.

– Cum îți place viața din Chilbrook? întrebă Iris. Cred că ți se pare un oraș foarte mic, după ce-ai trăit în Londra.

– E fermecător. Desigur, pentru mine și părinții mei pare destul de mic și simplu, dar ne-am împrietenit cu niște persoane foarte amabile, nu chiar lângă noi, dar destul de aproape.

Imediat, Iris își aduse aminte de foștii proprietari ai casei unde planifica să stea după căsătorie, cunoscuți iubitori de teatru, așa că o întrebă:

– Îi cunoști?

– Nu pot să spun, răspunse Christina, refuzând să-i vorbească tinerei de lângă ea despre aceștia, mai ales că era vorba despre Alec și Marissa Grieson.

Așadar, nu vrei să vorbești, își spuse Iris, încântată.

– Ai întâlnit pe cineva din Crescent? continuă ea să întrebe.

– O, da, răspunse Christina, doar pe câțiva. Iar acum, te-am întâlnit pe tine.

– Și pe vecinii voștri, familia Napier?

– O, da.

– Voiam să știi ceva foarte important: Tim Napier e proprietatea mea.

Christina să strădui să nu înceapă să râdă la această schimbare bruscă de tactică.

– Chiar așa? Nu mi-a spus… Cred că, dacă ar fi făcut-o, mi-aș fi amintit.

Mașina se opri în fața garajului casei familiei Stiwell. Fără să mai aștepte replica lui Iris, Christina ieși din mașină, spunându-i cu un zâmbet:

– Mulțumesc foarte mult pentru tot. A fost o adevărată experiență!

Intrând în casă, Iris trânti ușa cu atâta putere, încât doamna Stilwell, care citea niște reviste cu o cutie de bomboane în față, știu că seara ei plăcută a luat sfârșit.

***

În acea seară, în timp ce Chris și Dolly stăteau în sufragerie lângă focul din șemineu și privind un film vechi la televizor, se auzi soneria de la ușă.

– Mă duc eu, spuse Chris.

Era Tim.

– Bună! Pot să intru?

– Desigur, răspunse ea, conducându-l în sufragerie.

Dolly se ridică, își dădu la o parte șuvițele de păr de pe față și zâmbi.

– Bună seara, domnule Napier! Tocmai ne delectam cu un film vechi!

El râse.

– Sper că nu că nu vă stric distracția! Domnul Langham a plecat?

– Da, răspunse femeia. Eu și Chris suntem din nou de capul nostru. Cred că pentru dumneavoastră, domnule Napier, pare destul de ciudat.

– Mi-ar plăcea să-mi spuneți Tim, spuse el.

– Cu mare plăcere, dragule. Ce părere ai de un ceai? Cred că ai luat deja masa.

– Da, am cinat pe la șapte. Mama insistă să respecte ora. Ai putea crede că lumea se va sfârși dacă nu mâncăm la timp, ne trezim prea târziu sau facem orice altceva nepotrivit!

–Dumnezeule! râse Dolly. Ar trebui să trăiască vreo câteva zile cu noi!

– Oricum, e o femeie minunată, zâmbi Tim. Nu e nimeni ca ea.

– Sunt sigură că ai dreptate. Sper să-l aud și pe băiatul meu spunând asta. Nici unul dintre copiii mei nu mă respectă!

Se privi câteva secunde în oglinda din fața șemineului, apoi adăugă râzând:

– Și mă mai mir! Uite cum arăt!… Acum stai cuminte pe canapea, n-o să dureze mult.

Dispăru în direcția bucătăriei, iar Tim se așeză.

Christina se întoarse spre el.

– O prietenă de-a ta m-a adus de la gară.

– Da? Cine?

– Domnișoara Stilwell.

– Oh, Iris. Frumos din partea ei. La început pare destul de rece, dar în realitate e fată bună. De fapt, toată lumea din Crescent se dovedește a fi destul de drăguță, după ce ajungi să-i cunoști.

– Da, dacă reușești să supraviețuiești destul de mult.

Bărbatul părea jenat. După ce își drese vocea, întrebă:

– Ce ți-a spus Iris?

– Nu prea multe, dar ce-a spus a fost la obiect. M-a întrebat și câte ceva, inclusiv dacă nu sunt dansatoare de strip-tease.

– Ce anume?

– Știi foarte bine: o femeie care se dezbracă pe scenă în fața unei mulțimi de bărbați.

– Oh!

Tim începu să râdă, roșu de rușine.

– Cred că glumea; are un simț al umorului destul de ciudat. Nu voia să te jignească, desigur. Uneori spune cele mai prostești lucruri, doar ca să te facă să râzi.

– Ei, bine, n-a reușit, spuse Chris. Înțeleg că pentru tine e o prietenă mai specială.

– Ne cunoaștem de mulți ani. De fapt, îi cunosc de mulți ani pe toți din Crescent… chiar din Chilbrook. Uiți că e un oraș destul de mic.

– Da, ai dreptate.

– Chris.

Se întoarse spre ea. Christina stătea lângă șemineu, luminată de flăcări; purta o rochie neagră, iar părul și pielea ei erau foarte palide, ca de aur. Îi privi degetele lungi, apoi se întinse și-i luă mâna.

– Chris, spuse el, te iubesc foarte mult. Nu te cunosc de mult timp, dar sunt sigur că ești sufletul meu pereche. Vreau să te căsătorești cu mine. Te voi iubi și voi avea grijă de tine toată viața mea.

Tânăra femeie nu-și retrase mâna.

– Mulțumesc, Tim. Sună minunat. Mi-ai spus noaptea trecută că nu vei renunța, dar nu-ți pierde timpul cu mine. Frumoasa Iris te așteaptă.

Bărbatul se ridică, trăgând-o în brațele lui.

– Ești o pisică!

Ea clătină din cap.

– Nu, nu sunt. Îmi placi foarte mult, Tim, dar viața e foarte dificilă.

– Dacă te căsătorești cu mine, îți promit că va deveni ușoară ca un vis. Suntem amândoi maturi, tineri, sănătoși și liberi, zâmbi el, privind-o. Suntem liberi, nu-i așa, Chris?

Ea se retrase din brațele lui.

– Dar, draga mea, ce se întâmplă? Sper că nu ești logodită?

– Tim, există cineva la care țin foarte mult.

– Înțeleg. El ține la tine?

– Da, la fel de mult.

Figura lui se întunecă.

– Cred că la un moment dat vă veți căsători, nu-i așa?

– Nu, răspunse ea, foarte sigură că avea dreptate. Sunt sigură că nu voi fi soția lui Alec, dar nu mă pot împiedica să țin la el; reprezintă atât de mult pentru mine, încât nu cred că voi putea ține destul de mult la altcineva.

– Și de ce nu vă căsătoriți? întrebă el, apoi făcu o pauză, intuind răspunsul la întrebare. Înțeleg. E deja căsătorit.

– Da.

– Va divorța, ca să fiți împreună?

– Nu, nici nu se pune problema. Nu s-a pus niciodată.

– Dar, Christina, draga mea, nu poți să renunți la viața ta pentru un astfel de bărbat! Ce fel de șarlatan e?

– E un bărbat minunat, Tim, și nu mi-a cerut niciodată nimic. Îmi este devotat și eu îi sunt devotată, dar…

Se întrerupse. Îl privi în ochi pentru câteva secunde, apoi adăugă:

– Nu știu, Tim. Nu știu, iar tocmai aici e problema. Nu pot să iubesc doi bărbați în același timp.

Bărbatul se ridică și se îndreptă spre fereastră, trase draperiile și privi afară. Apoi spuse, cu voce hotărâtă:

– Mie îmi pare mai mult o dragoste de licean. O să-ți treacă, Chris, o să te maturizezi. Într-o zi, îți vei dori un bărbat și o familie, iar eu voi fi aici pentru tine. Sunt pregătit să aștept.

Capitolul 10

Nimeni nu era mai mare cititor de ziare ca Dolly; în fiecare dimineață îl citea cu aviditate de la editorialul de pe prima pagina până la ultima reclamă și știrile din sport.. Proprietarul ziarului local își instruise băieții care aduceau ziarele să meargă mai întâi în Crescent, așa că Dolly fu prima persoană care deschise ziarul proaspăt adus să citească știrile zilei.

Pe prima pagină era o fotografie a lui Alec în ținută de seară. Titlul articolului era scris cu litere mari: „Cunoscut bancher al orașului găsit mort".

Cu mâini tremurânde, trase ziarul mai aproape și-l așeză pe marginea mesei din bucătărie, încercând să citească articolul în întregime.

„Seara trecută, în casa lui din Hill Street, Mayfair, a fost descoperit corpul neînsuflețit al lui Alec Grieson, bancher la Grieson &Fii, de către fiul lui mai mare , domnul Anthony Grieson, student la medicină. S-a constatat că domnul Grieson era mort de câteva ore. Doamna Marissa Grieson, nepoata ducelui de Mapledurham, plecase în vizită la niște prieteni în Lincs. A fost chemată imediat acasă. Poliția anchetează acest caz. Domnul Alec Grieson, patruzeci și opt de ani, era foarte cunoscut și respectat în oraș. Mai avea un fiu, Adrian Grieson, care studiază la Eton. Doamna Grieson este și ea foarte cunoscută în societatea londoneză."

Dolly lăsă ziarul jos, își turnă încă o ceașcă de ceai și rămase privind fotografia.

– Care va să zică, acesta este Alec Grieson, șopti ea. O, Doamne, cine o să-i spună lui Chris?

Întrebarea era inutilă; era singura persoană din casă. Christo era în America, Freddie plecase și el; numai ea rămăsese și trebuia să-i spună această veste.

Turnându-și a treia ceașcă de ceai, privi fotografia și citi din nou știrea: „Găsit mort… era mort de mai multe ore". Suna atât de îngrozitor, atât de oribil; genul de știre pe care-l citești în ziare sau îl vezi la televizor. Și nici măcar nu era o știre completă: nu spuneau dacă fusese lovit în cap cu ceva, împușcat sau înjunghiat; doar că fusese găsit mort.

Oare cum să spui o astfel de veste cuiva care-l iubea pe acel bărbat? Nu poți să prepari o ceașcă de ceai și să spui: „Îmi pare rău, Alec al tău e mort". Ce poți să faci, pentru numele lui Dumnezeu? Rămase nemișcată, cufundată în gânduri. Când Christina coborî din camera ei, purtând un halat peste cămașa de noapte și cu părul răvășit de somn, Dolly aproape că n-o observă.

– Hei, mamă, ai adormit din nou? Mă întrebam ce ți s-a întâmplat. Trebuie să fiu la Londra pe la zece și jumătate.

Femeia ridică înspăimântată privirea spre figura fiicei ei. Se simțea ca și cum ar urma să-i dea o lovitură peste față dragei ei copile.

– Mamă, ce s-a întâmplat? Ai primit vreo veste proastă de la tata? E Christo? N-am auzit poștașul.

– Nu, n-a venit, șopti Dolly, apoi arătă spre ziar.

– Ce li s-a întâmplat? A fost vreun accident? A căzut avionul lui Christo?

Vocea ei era înspăimântată.

Dolly clătină din cap; deodată, nu-și mai regăsi vocea. Întinse spre ea ziarul împăturit, cu titlul mare care ieșea în evidență: „Cunoscut bancher al orașului găsit mort".

Ca prin vis, Christina ridică ziarul și citi știrea: o dată, de două ori, de trei ori. Nu se oprea, părea s-o citească la nesfârșit.

Mama ei își regăsi în sfârșit vocea.

– Stai jos, draga mea. O să fac un ceai.

Tânăra femeie rămase cu ziarul încleștat în mână, cu fața albă ca varul. Devenise străvezie. Dolly era speriată, îngrozită chiar. La cine să apeleze, cine s-o ajute în jungla asta plină de fețe neprietenoase? Doamna Stilwell, buna ei prietenă, era la fel de neajutorată ca un copil.

Chris tremura, iar buzele îi înviniețiseră. Mama ei alergă la ușă, uitându-se după cineva, oricine: poștașul, lăptarul… oricine. Deschise ușa cu zgomot, iar Tim Napier, care tocmai își lua ziarul, privi la ea cu uimire.

– Tim, strigă ea. Oh, Tim, slavă Domnului că ești tu! Vino repede! Lui Chris îi este foarte rău!

El scăpă ziarele, sări de pe scări și era în casa familiei Langham înainte ca Dolly să-și fi recăpătat răsuflarea.

– E în bucătărie. A avut un șoc îngrozitor!

Bărbatul alergă înăuntru. Era în halat peste cămașă și pantaloni, dar era bărbierit și pieptănat, arătând ca de obicei impecabil.

Christina privea cu ochi sticloși fotografia lui Alec. Nu mai tremura, dar era foarte rece, ca de gheață.

El îngenunche lângă ea, luându-i din mână ziarul și citindu-l repede. În acest timp, tânăra femeie, cu fața înghețată de groază, rămase privind în gol.

Tim se întoarse spre Dolly:

– Să-i dăm niște ceai fierbinte și foarte dulce, spuse el.

Luă în pumn degetele fragile ale lui Chris, încercând să le încălzească. Părea atât de neajutorată. Ea rămase în continuare nemișcată.

Dolly pregăti ceaiul, din care vărsă din greșeală pe halatul lui Tim; nici unul dintre ei nu observă. Îi puse ceașca în mână Chrisinei, iar ea bău automat.

– Încearcă să bei mai mult, draga mea, o îndemnă el. Te va încălzi.

Îl ascultă ca un copil, apoi ochii ei își pierdură privirea fixă și se uită disperată la ei doi.

– Nu poate fi adevărat, spuse ea. Nu Alec! Nu el! Cine a putut să facă una ca asta?

Sprijinind-o de amândouă părțile, o conduseră în sufragerie. Dolly puse mai multe lemne pe focul din șemineu. Tim se așeză în fotoliu cu ea în brațe, legănând-o ca pe un copil. Christina izbucni într-un plâns nestăvilit.

Mama ei, tremurând aproape la fel de tare ca ea, bea ceașcă după ceașcă de ceai, ca și cum ar fi avut vreo virtute magică, făcând să dispară îngrozitorul coșmar pe care păreau să-l trăiască. Tim era singurul care putea s-o consoleze pe Christina.

Se făcuse deja ora nouă.

În casa vecină, mama lui era în bucătărie, certându-și menajera.

– Dar unde e, doamnă Martin? Nu cred c-a dispărut din senin. Mai devreme era în hol; l-am auzit. Acum ușa de la intrare e deschisă, ziarul e pe scări, iar el nu poate fi găsit nicăieri!

Doamna Martin răspunse liniștită, văzându-și mai departe de pregătirea micului dejun.

– Nu m-ar mira să fie la vecinii de lângă noi; și ușa lor e deschisă.

– La vecinii de lângă noi? Cred că glumești! De ce-ar fi la ei?

– N-am de unde să știu!

Doamna Napier, în haina ei de casă cu verde și albastru, cu părul strâns în plasă, ieși în fața ușii. Ziarele erau pe scară. Privi peste drum spre casa familiei Langham: și ușa lor de la intrare era larg deschisă. În timp ce privea, Dolly ieși s-o închidă.

Văzând-o pe mama lui Tim că se uită mirată, o strigă:

– Oh, doamnă Napier! Cred că vă întrebați unde e fiul dumneavoastră. E înăuntru, cu Chris; sărăcuța, a avut un șoc îngrozitor.

– Îi oferă primul ajutor? întrebă doamna Napier.

– Puteți să-i spuneți și așa.

– Foarte bine, amintiți-i, vă rog, că micul dejun îl așteaptă și că riscă să întârzie.

– Bine, răspunse Dolly și închise ușa.

Tim îi vorbea Christinei.

– Draga mea, du-te să te întinzi puțin.

– Nu pot. Alec e mort. Ce-o să mă fac? Cine l-a ucis? Cine-ar vrea să facă una ca asta? Toată lumea îl plăcea. Era bun, blând și generos.

– Draga mea, spuse Tim, încercând s-o ridice, vino în dormitor să te întinzi puțin, iar eu îți promit că voi afla tot ce-mi stă în putere. Nu se spune că l-a ucis cineva. Poate a avut un atac de cord.

Ea își duce mâna la gură, ca și cum ar fi încercat să-și oprească un țipăt.

– Oh, nu!

Cu mișcări blânde, o ridică în picioare. Urmat de Dolly, o duse în brațe în camera ei și o așeză pe pat. Apoi se întoarse spre mama ei.

– O să chem un doctor. Are nevoie de îngrijire medicală.

– N-avem un doctor de familie.

– O să-l chem pe doctorul Soames; e un prieten de-al meu, un bărbat foarte de treabă. Mă întorc în câteva minute.

Se întoarse acasă la el să-i dea telefon medicului. Mama lui, cu figura plină de furie, îi ieși în întâmpinare.

– Ce înseamnă asta să te duci la ei în casă fără să-mi spui! Micul tău dejun s-a răcit! Ai întârziat la serviciu. Și ce s-a întâmplat cu halatul tău? Nu ți l-am dat decât la Crăciunul trecut! Uită-te la el, e plin de pete! Nici nu mă miră, dacă te-ai dus în maghernița aia!

– Mamă dragă, îmi dai voie? Trebuie să-l chem pe Soames.

– De ce tu? Femeia aia nu poate să dea telefon singură? Tim, n-ai nici un pic de respect de sine!

Trecu pe lângă ea, ridică receptorul telefonului și formă numărul medicului.

– Vino cât poți de repede, prietene, nu e deloc bine. Da. A băut un ceai dulce. Acum se odihnește; mama ei e cu ea. Zece minute? Bine!

Se întoarse imediat spre ieșire.

– Te întorci acolo? întrebă mama lui. Tim, îți cer o explicație!

– Mai târziu, mamă, mai târziu.

Ieși din casă în fugă, intră în casa vecină fără să bată și închise ușa. Doamna Napier, cu inima bătând tare, rămase în hol, privind la ușa închisă.

– Să vă servesc masa, doamnă? întrebă doamna Martin. Cum rămâne cu micul dejun al domnului Tim? O să vină să-l ia?

– Nu știu.

– După cum pare, s-a întâmplat ceva destul de rău la vecini. Cred c-a pățit ceva domnișoara aceea frumoasă, după cât de repede a fugit domnul Tim.

– Vezi-ți de treaba dumitale! se răsti doamna Napier. Du-i Sheilei în cameră sucul de portocale.

***

Doctorul Soames ajunsese de zece minute și, după ce o examinase pe Christina, îi dăduse un sedativ.

– Șocul e un lucru foarte periculos, îi spuse el lui Dolly. Oricum, pentru câteva ore va putea să doarmă. O să vin din nou pe la șase.

–Sunteți foarte bun, domnule doctor.

El zâmbi.

– Îmi fac doar meseria, doamnă Langham.

Tim și Dolly coborâră la parter.

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, spuse ea, cu ochii plini de lacrimi. Oh, Tim, e o încurcătură atât de mare! Tatăl ei și cu mine n-am fost prea fericiți de alegerea ei; nu pentru c-am fi avut ceva împotriva acestui bărbat. A fost foarte bun cu Chris, i-a plătit fizioterapeutul și ne-a dat și niște mobilă pe care n-o mai folosea. Dar nu asta ne doream pentru ea.

– Nu, șopti Tim, sunt sigur că nu.

– Nu e fată rea, Tim, să nu rămâi cu ideea asta.

El zâmbi și-i cuprinse umerii într-un gest ocrotitor.

– Draga mea doamnă Langham, nu trebuie să-mi spui asta. Cred că mai degrabă n-a fost precaută.

Privi în jos spre fața ei obosită și zâmbi din nou.

– Vezi, de fapt sunt îndrăgostit de ea și, indiferent ce crede acum, mai devreme sau mai târziu ne vom căsători.

– Oh, Tim, sper să se întâmple ce-ți dorești! Mi-ar plăcea atât de mult!

– Acum trebuie să mă duc la serviciu să aranjez câteva lucruri și să văd dacă pot să aflu ceva despre moartea lui Grieson. Cred că prietenii mei de la ziarul local vor ști câte ceva în plus. Când se va trezi, ar fi bine să știm ce s-a întâmplat, pentru că va dori să afle.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, Tim!

Rămase în cadrul ușii, privindu-l cum se îndepărta. Se întrebă ce s-ar fi făcut fără ajutorul lui. Fusese ca un adevărat fiu. Dacă Dumnezeu și Chris vor dori asta, va fi chiar fiul ei. Își aminti versurile unui cântec pe care-l cântase tatăl ei într-o piesă: „Amintește-ți că, orice s-ar întâmpla, vei păstra o fiică și vei câștiga un fiu".

Intră în bucătărie și începu să spele ceștile și farfuriile. Se simțea inutilă, pentru că nu știa ce-ar putea face. Christopher era plecat într-un turneu în Statele Unite care nu părea să se mai termine. Freddie era și el departe și nu știa cum să dea de el.

Nu, mai bine să aștepte trezirea lui Chris și întoarcerea lui Tim. O, nu! Aranjase cu Milly să se întâlnească la unsprezece, nu poate să se ducă.

Biata Chris! Imaginea figurii torturate a fiicei ei îi rămăsese în fața ochilor. Din ziar, Alec păruse un bărbat atât de important! Oh, Doamne, de ce trebuise s-o întâlnească tocmai pe Christina? Jumătate din fetele din Londra ar fi dat orice pentru a ieși cu el.

Privi din nou fotografia din ziar. Nu părea foarte chipeș, dar era într-adevăr mare: lat în umeri, înalt. Lui Chris i-au plăcut întotdeauna bărbații solizi. Pentru Dolly, bărbatul ideal fusese Freddie: mic de statură și firav.

Câte lucruri ciudate ți se întâmplă în viață! Întâlnești pe cineva, bei împreună câteva pahare, accepți câteva cadouri, te îndrăgostești și peste câtva timp îl găsești pe prima pagină a ziarului sub un titlu care îți spune că a murit. Dacă se va dovedi că Alec Grieson a fost ucis, fiecare clipă din viața lui petrecută cu Christina va ajunge pe prima pagină a ziarelor.

Începu din nou să tremure. Poate c-ar fi mai bine dacă ar reuși să-l găsească pe Freddie. Ce mai contează acum un contract pierdut?

Urcă la etaj și deschise ușa camerei Christinei. Tânăra dormea, cu ochii cu gene lungi închiși, cu părul în dezordine. Nici n-a avut timp să se pieptene în această dimineață, își spuse Dolly. Și ce păr frumos are: auriu, fin și mătăsos ca al unui copil. Părea de doisprezece ani. Desigur că un polițist care ar vrea s-o interogheze și-ar da imediat că e total nevinovată.

Ce respirație ușoară avea: nici o mișcare a pieptului n-o trăda. Părea la fel de fără viață ca bărbatul din ziar. Speriată, Dolly se apropie s-o privească. Mișcările ușoare ale pieptului ei o liniștiră.

– Oh, Chris! murmură femeia.

Cu mișcări automate, începu să adune cele câteva lucruri împrăștiate pe fotoliu, șterse praful, apoi îndreptă draperiile și trase scaunele lângă masă.

Când nu mai era nimic de făcut, trecu în camera ei, apoi la parter. Focul aproape se stinsese, așa că aduse lemne și-l reaprinse. Din grădină adună câteva flori târzii de toamnă. Simți că din casa de peste drum cineva îi urmărește mișcările și ridică privirea, la timp s-o vadă pe mama lui Tim retrăgându-se de la fereastră.

Ajunsă în casă, aranjă florile în vază și se așeză în fața focului. Nu se mai simțise niciodată în viața ei atât de neajutorată. Fusese întotdeauna sprijinul familiei, cea care rezolva orice problemă: „Lăsați-o pe mama, copii", spunea Freddie. „Ea va face totul bine."

Stătea de aproape o oră în aceeași poziție, când sunetul soneriei o făcu să tresară. Alergă spre intrare. În pragul ușii stătea Tim.

– Intră, dragule.

– Cum se simte?

– Doarme ca un copil.

– Bine! spuse el. Hai să stăm jos.

Intrară în sufragerie și se așezară pe canapea. Biroul pe care-l primiseră de la Alec strălucea în bătaia focului.

– Ce-ai aflat? întrebă Dolly. Ce s-a întâmplat?

– N-a fost omorât, doamnă Langham. Am un prieten care e unul dintre cei mai importanți ziariști. Am fost la el. Nu e nici un secret și va apărea în edițiile de seară ale ziarului. Alec Grieson s-a sinucis!

***

Christina se trezi încetul cu încetul; draperiile de la fereastră erau trase și afară începuse deja să se întunece. Întâi își închipui că e dimineață. Ce ciudat i se părea ca, în loc să se facă lumină, să se întunece din ce în ce mai mult. Pe cer, văzu trecând un cârd de păsări.

Se simțea amețită. Poate c-am dormit prea mult, își spuse ea; visase ceva foarte ciudat, îngrozitor: că Alec e mort! Era imposibil! Ce vis teribil;

desigur că era doar un vis, din moment ce Tim Napier era și el în vis. Într-un fel ciudat, imposibil de explicat, fusese în visul ei, în dormitorul ei, ținând-o de mână… A, da, mai fusese un bărbat, pe care nu și-l amintea foarte bine. Se ridică încet. O durea capul, iar pleoapele îi erau umflate, ca și cum ar fi plâns în somn.

Ușa se deschise și Dolly privi înăuntru; făcuse același lucru la fiecare cinci minute în ultimele două ore.

– Bună, Chris, draga mea. Te-ai trezit?

– Da, mamă. E foarte întuneric în dimineața asta, parc-ar fi iarnă.

– Draga mea, nu e dimineață, e seară.

– Seară?

Își privi mama, încercând să-și dea seama dacă e vis sau realitate.

– O să fac niște ceai, Chris. Cobori în sufragerie, nu?

Adevărul începu să se ivească în mintea tinerei femei: figura înspăimântată a lui Dolly, aerul că e ceva în neregulă.

– Da, spuse Chris. Sigur că voi coborî, mamă. E adevărat, nu? N-am visat. Alec a fost ucis!

– Vino jos, draga mea și o să-ți povestesc. Nu e chiar ce crezi.

Christina întrezări o rază de speranță.

– N-a murit?

– Mi-e teamă că da, draga mea; dar n-a fost ucis.

– Vrei să spui că a murit pur și simplu? A făcut un atac de cord?

Ajunseseră în hol. Chris o urmă pe mama ei în sufragerie și se așeză pe canapea.

– A făcut un accident vascular?

– Nu, draga mea, șopti Dolly, neștiind cum să-i dea vestea. S-a sinucis.

– O, nu, nu!

Zguduită de hohote de plâns, Christina se aruncă pe canapea cu fața în jos.

Dolly se așeză lângă ea, mângâindu-i părul cu mișcări blânde.

– Nu te necăji atât de tare, draga mea. Cred c-a avut un motiv întemeiat.

Tânăra se ridică brusc.

– Ce motiv? Avea pentru ce să trăiască; era o persoană fericită, iubea viața și toate lucrurile frumoase din ea. Era bogat și n-avea nici o grijă.

– Nu poți să știi niciodată, Chris. Nu poți să te uiți în mintea cuiva și să știi care sunt problemele lui. Era un bărbat deștept și nu cred c-a făcut așa ceva fără un motiv întemeiat.

– Dar cum a făcut-o? șopti Christina, cu vocea tremurândă.

– A luat o supradoză de ceva; cred că e vorba de niște somnifere.

Tânăra femeie privi flăcările care dansau în șemineu, apoi întrebă:

– Mamă, de unde știi toate astea? Cum ai aflat?

– Tim a aflat; a fost minunat, Chris. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el!

– Înțeleg.

După un minut de tăcere, se întoarse spre mama ei, zâmbind trist.

– Mamă, ai vrea să-mi faci un ceai? Mi se pare că am gura plină de nisip; presupun că mi-au dat un sedativ, nu?

– Ai dreptate, draga mea. Tim are un prieten doctor; va veni din nou cât de curând.

În timp ce vorbea, mașina doctorului opri în fața casei. Dolly alergă să deschidă ușa.

Doctorul intră și întinse mâna.

– Ei, domnișoară, cum vă simțiți? Mai bine?

– Da, vă mulțumesc, spuse ea. Am înțeles c-ați fost foarte drăguț cu mine…

– Șocul e ceva destul de periculos. Vă doare capul?

– Da, destul de tare. Îmi e foarte sete; mama voia să-mi facă niște ceai.

– E o idee foarte bună, aprobă el. Duceți-vă să-l faceți, doamnă Langham.

Se așeză pe canapea și, luând mâna Christinei, îi simți pulsul. O bătu ușor pe dosul palmei.

– O să vă reveniți, spuse el.

– Domnule doctor?

– Da.

– Pot să vă întreb ceva?

– Desigur.

– Și o să-mi spuneți adevărul?

– Dacă este posibil, da.

După o clipă de tăcere, ea întrebă încet, ezitând:

– Alec… am înțeles de la mama că a luat o supradoză de somnifere.

– Da, așa este; a apărut și în ziarul de seară. Ce vreți să știți?

– A avut vreo durere? Nu e ca otrava, nu – cu dureri îngrozitoare?

– Nu, în nici un caz, răspunse el. Doar a adormit și nu s-a mai trezit. A fost ca un vis.

– Oh, mulțumesc lui Dumnezeu! exclamă ea, acoperindu-și fața cu palmele. Dar dacă le-a luat din greșeală?

El clătină din cap.

– Nu cred c-ar fi bine să vă amăgiți, domnișoară Langham; e mai bine să priviți adevărul în față. Articolul din ziar spune că a luat destul de multe și că i-a lăsat soției un bilet.

– Înțeleg, șopti ea, privindu-și mâinile. E teribil: acum, cineva e lângă tine, plin de viață și demnitate, bunătate și dragoste; apoi ia câteva pastile și a dispărut pentru totdeauna.

Doctorul o bătu încet pe umăr.

– Nu te mai tortura, draga mea; moartea, mai ales când e bruscă, e întodeauna un mare șoc, dar uneori e și o îndurare. Ah, ți-a venit ceaiul!

– Beți o ceașcă împreună cu noi, domnule doctor? întrebă Dolly.

– Mulțumesc, doamnă Langham, dar e imposibil. Am o listă de pacienți de vizitat mai lungă decât brațul dumneavoastră. O să vin din nou peste câteva zile. Nu trebuie să mă conduceți, mă descurc. Noapte bună!

Băură ceaiul în tăcere, fiecare pierdută în propriile gânduri, înspăimântate de ce-ar putea aduce viitorul. Christina era incapabilă să-și imagineze viața fără Alec, iar Dolly era îngrijorată de ce va scrie ziarul de mâine despre această tragedie.

***

Peste drum, doamna Napier avea un mic atac de isterie. Lacrimi mari i se rostogoleau pe față.

– Cum poți să-i vorbești astfel mamei tale, Tim? Tu, care-ai fost întotdeauna un fiu model!

– N-a spus cineva că un model este o copie mai mică a realității? zâmbi Tim, turnându-și ceva de băut.

Mama lui ignoră replica și își șterse ochii cu batista.

– N-ai mai fost așa, Tim; dar de când ai cunoscut familia îngrozitoare de peste drum, te-ai schimbat foarte mult!

– Mamă, exagerezi!

– Nu cred. Cred că e șocant ce-ai făcut!

– Nu mi se pare c-am făcut ceva atât de grav încât să te aducă într-o astfel de stare. De ce te deranjează? N-am făcut decât să răspund cererii de ajutor a unui vecin.

– Dar de ce tu?

– Pentru că eram pe scări, luând ziarul. Ar fi putut la fel de bine să fii tu sau Sheila.

– Nici eu, nici Sheila nu i-am fi dat nici o importanță, spuse doamna Napier. Ar fi trebuit să închizi ușa de la intrare și să-ți iei micul dejun.

– Atunci, trebuie să mă bucur că eu am fost cel care a ieșit să ia ziarul. Doamna Langham chiar avea nevoie de ajutor, pentru că fiica ei era în stare de șoc, iar ea era singură.

– Nu sunt decât pretexte! Auzi, „stare de șoc"! Și de ce ar fi în stare de șoc o femeie atât de tânără?

– Mamă, ți-am mai spus: tocmai au văzut în ziar că un foarte bun prieten de familie a murit!

Nu intenționa să spună mai mult; nu voia să vorbească despre Alec Grieson, nici măcar nu voia să se gândească la el. Până acum, nu reușise să-și dea seama ce fel de om fusese. Tot ce știa era că, în mod clar, Christina îl iubea foarte mult, ceea ce-l făcea să simtă accese nebănuite de gelozie, dar bunul lui simț îi spunea că Alec dispăruse pentru totdeauna și nu mai putea să stea între el și Christina. Își dădu seama că mama lui spunea ceva.

– Cred că e unul dintre accidentele astea îngrozitoare; se întâmplă tot timpul. De câte ori întârzii cinci minute, simt că mor de îngrijorare!

– N-ar trebui să-ți faci atâtea griji, încercă el s-o liniștească. Te rog, mamă, înțelege că n-ai de ce să te temi!

– Azi m-am îngrijorat pentru că nu știam că s-a întâmplat; ai dispărut, îmbrăcat în halat, ai întârziat la serviciu… Doamna Potter a dat telefon și a spus că te-a văzut intrând la ei și păreai foarte grăbit; doctorul a mers acolo cel puțin de două ori. Tot acest mister mă înspăimântă. Nu înțeleg nici acum de ce te-ai lăsat amestecat în aceste afaceri.

– Mamă, pentru ultima oară, te rog să înțelegi: doamna Langham era singură și speriată; e o femeie foarte drăguță. Nici una dintre voi n-a făcut nimic să le facă să se simtă printre prieteni. L-am chemat pe Soames pentru că n-au încă un medic de familie.

Încruntarea disprețuitoare a doamnei Napier se transformă într-un râs răutăcios.

– Ce poveste! Să nu-mi spui că fata care avea piciorul în ghips n-avea nici un medic!

– Ba da, dar e la Londra.

– Nu-i decât o poveste măsluită să te atragă acolo! Te vânează – e simplu ca bună ziua! Și doamna Potter spune același lucru.

– Aș vrea ca doamna Potter să-și vadă de treburile ei afurisite! Dacă vrei să știi adevărul, mamă, povestea este exact invers!

Femeia rămase încremenită, cu o expresie de groază întipărită de figură.

– Tim, ce vrei să spui?

– Nu voiam să-ți spun încă, pentru că știu că nu-ți va plăcea; dar sunt foarte îndrăgostit de Christina Langham și sper să ne căsătorim!

– Oh, Dumnezeule! exclamă doamna Napier, lăsându-se să cadă într-un fotoliu.

– Te rog, mamă, nu exagera!

– Câtă viclenie din partea ei, să te atragă în capcană! Nu-i decât o blondă nebună după bărbați, cum găsești pe toate drumurile!

– Mamă, te rog să înțelegi. N-ai vorbit niciodată cu ea; e o femeie drăguță, simplă, loială. În ce privește prinsul în capcană – dacă vrei să știi, eu sunt cel care încearcă s-o prindă pe ea!

– Dar nici n-o cunoști; cred că n-ați vorbit mai mult de cinci minute!

– Timpul nu contează; pe anumite persoane le recunoști imediat; dar pentru altele ai nevoie de un milion de ani!

– Nu pot să cred! repetă ea.

– Mamă.

Se aplecă spre ea, mângâindu-i creștetul capului; știa cât de tare o șocase. Îl deranjau valorile ei absurde, dar o iubea.

– Te rog, încearcă să înțelegi!

– N-o să înțeleg niciodată. Tu ești un băiat bine crescut, iar ea…

– Nu vorbi urât despre ea.

– Ba o să vorbesc exact cum vreau. Ți-ai perdut orice decență. Nu te interesează restul familiei, prietenii tăi!

– Încă n-au nici un motiv de îngrijorare, pentru că vreau să păstrez toate acestea pentru mine. Să fie un secret al nostru!

– Să nu-i spun Sheilei?

– Nu, în nici un caz, te rog să nu-i spui Sheilei. Christina este, în acest moment, foarte bolnavă și nefericită. S-ar putea să treacă luni întregi până când s-o conving că sunt bărbatul cu care trebuie să se căsătorească. În acest timp, te rog să-mi respecți încrederea; te rog să nu spui nimănui ce știi de la mine.

După câteva clipe de tăcere, mama lui spuse:

– Dacă asta îți dorești, Tim, sigur că voi respecta încrederea pe care ai avut-o în mine. N-o să spun nimănui. Am o presimțire că această dragoste stupidă nu e ce crezi tu. Mă voi ruga să-ți treacă.

Cu un gest plin de afecțiune, o sărută pe obraz.

– Du-te să te speli pe față. Sheila va coborî curând și își va da seama că este ceva în neregulă.

– N-o să afle nimic de la mine, Tim.

Cu o expresie hotărâtă, doamna Napier se îndreptă spre baie.

Tim tocmai își punea o băutură, când Sheila intră în sufragerie cu Iris. Fuseseră împreună la o petrecere matinală. Iris era foarte frumoasă; obrajii ei păreau de piersică, asortându-se cu jacheta de mătase pe care o purta. Cerceii de diamant din urechi se potriveau de minune cu medalionul. Părul ei ca abanosul strălucea. Privind-o, bărbatul se gândea cât de diferit arăta față de biata Christina, cu părul ei auriu și fața cenușie, dar pentru el, Chris era adevărata frumusețe.

– Bună! strigă Iris, bine dispusă.

Brusc, cu toată frumusețea ei strălucitoare, Tim văzu că semăna foarte mult cu tatăl ei, cu aceeași sclipire rece în privire și aceeași expresie calculată.

– Ar fi trebuit să vii cu noi în loc să stai aici și să bei singur!

– Și unde ați fost, la Institutul Femeilor?

– Draga mea, nu cred că e foarte bine dispus, râse Iris întorcându-se spre Sheila.

– Am fost la o petrecere de casă nouă dată de Julia Repton, răspunse Sheila la întrebarea fratelui ei. A fost minunat!

– Și cine e Julia Repton?

– Oh, e o fostă colegă de școală a mea, spuse Iris. Trăiește la Londra, dar și-a cumpărat o căsuță aici, ca să dea petreceri.

– De ce-ai vrea să dai petreceri într-o căsuță? Camerele sunt atât de mici!

Sheila turnă ceva de băut pentru amândouă.

– Din câte vezi, fratele meu e destul de puțin informat cum stau lucrurile. Va trebui să te ocupi de educația lui, zâmbi ea.

– Chiar intenționez să fac asta, fu răspunsul lui Iris. Noroc, dragilor!

– Nu te-am mai văzut de dimineață, se întoarse Sheila spre fratele ei. Ce s-a întâmplat după povestea cu primul ajutor? Îi povesteam lui Iris cum ai alergat în lenjerie de corp s-o prinzi pe balerina care leșina.

– Cred că nu vei mai lua de acum ziarul!

Cele două tinere izbucniră în hohote de râs.

– Pentru informația voastră, începu Tim, eram îmbrăcat și aveam halatul peste haine, iar victima era domnișoara Langham.

Fără să ia în cosiderare sclipirea periculoasă din privirea lui Iris, continuă:

– Tot ce am făcut a fost să aduc un medic. Nu cred că merit o insignă de cercetaș pentru așa ceva.

În acea clipă, în cameră intră doamna Napier, căreia i se dădu ceva de băut, admiră hainele lui Iris, iar toate trei se dedicară discutării ultimului scandal despre Julia Repton, cu care păreau să fie la curent.

Fără să mai întârzie, Tim se scuză și ieși din cameră. Din câțiva pași, fu în fața ușii familiei Langham.

Dolly îl întâmpină cu afecțiune:

– Oh, cât mă bucur să te văd!

– Ce face? S-a trezit?

– Da, a venit și doctorul. Voiam atât de mult să-ți mulțumesc, Tim. Nu te superi că-ți spun Tim, nu?

– Dar cum să-mi spui altfel? Numai dacă nu vrei să-mi dai un alt nume…

– Nu, dragule, cred c-o să rămân la Tim. N-o să pot niciodată să-ți mulțumesc suficient pentru tot ce faci pentru noi.

– N-am făcut nimic. Haide, înveselește-te, Chris își revine și totul va fi bine.

– Sper să ai dreptate, dragule; dar sunt îngrozită de ce pot să spună ziariștii despre această poveste.

– Lasă-i în grija mea, nu-ți mai face probleme.

– Le-am trimis scrisori lui Freddie și lui Christo. Abia m-am întors de la poștă. Voiam să știe și ei.

– De ce ți-e frică?

– Nu prea știu, cred că nu vreau ca numele lui Chris să fie târât în noroi.

– Cred că-ți faci griji degeaba. Acest Grieson pare să fi fost o persoană decentă, un gentleman; nu cred c-a lăsat ceva în urmă care să-i facă probleme lui Chris.

– Să sperăm că ai dreptate. Hai să intrăm.

Christina se schimbase, făcuse baie și se pieptănase. Purta o rochie cenușie pe care n-o mai văzuse, iar părul ei era strâns într-un coc, lăsându-i gâtul fragil descoperit. Fața ei era foarte palidă, iar ochii erau tulburi de plâns; cearcăne mari îi înconjurau.

– Bună, draga mea. Cum te simți?

– Mulțumesc, Tim, mă simt bine. E frumos din partea ta că ai venit. Mama îmi spune c-ai fost minunat.

– Dumnezeule, n-am făcut nimic! Ce-ți mai face piciorul?

– Piciorul? întrebă ea, ca și cum n-ar fi știu despre ce e vorba.

– Piciorul pe care ți l-ai fracturat.

– Oh! exclamă ea. Cred că mă doare, dar nu mai contează. Trebuie să mă duc mâine la tratament.

– Sper că nu vrei să te duci, nu-i așa, Chris? întrebă mama ei, privind-o cu îngrijorare.

– Oh, ba da, trebuie. Trebuie să aflu cum rezolv problema notei de plată. Poate reușesc să mut ședințele de la Londra aici.

– Chris, lasă toate astea în grija doctorului Soames.

– Bine, acceptă ea, dar nu vreau să datorez nimic nimănui. Cred c-ar fi bine să-l văd pe domnul Thompson; el a fost cel care a făcut aranjamentele.

– Cine e domnul Thompson?

– E secretarul lui Alec.

– Mai bine mai aștepți, draga mea, cred că e foarte ocupat. Uite ce, las-o pe mama ta să meargă mâine cu tine la tratament; le spui c-ai aranjat să muți ședințele aici. Apoi ne vom ocupa de restul, mai târziu.

Tânăra ridică spre el o privire nedumerită.

– Mai târziu?

– Da; nu poți să le faci pe toate acum, nu te simți destul de bine. O să vorbesc cu Soames.

– Bine.

Vocea ei era atât de slabă, încât amândoi o priviră uluiți. Dolly știa prea bine că fiica ei nu făcea decât ce voia; în trecut, doar Alec putuse să facă diverse lucruri pentru ea. Acum, părea să le dea voie să se ocupe de viața ei, fără măcar să protesteze. Mama ei s-ar fi simțit mai bine dacă ar fi văzut-o încercând să se împotrivească.

– Totul e bine, spuse Tim. Vă duceți mâine împreună, nu?

– Desigur! exclamă Dolly. Va fi frumos să-mi văd din nou orașul, cu toate că n-aș putea să spun că Chilbrook nu e frumos; locul acela de lângă râu e chiar minunat. Pe unul dintre câmpuri am văzut un măgăruș, i-am povestit ieri lui Chris. Cât mi-ar plăcea un măgăruș!

– Nu-i un animal de casă foarte potrivit!

– Ai dreptate.

– Dar ce părere ai de o pisicuță?

– Ah! zâmbi Dolly, cu ochii strălucind. Chiar mi-ar plăcea foarte mult să am o pisică!

Capitolul 11

Aproape două săptămâni mai târziu, James Stilwell intră într-un bar din oraș, se prăbuși pe un scaun și își șterse fruntea asudată.

– Uf, ce cald e aici! Iar traficul devine din ce în ce mai greu!

Bărbatul de lângă el dădu din cap, ridicându-și paharul la buze.

– E aproape imposibil să te miști. Parcă văd că ne vom întoarce la timpurile în care oamenii de afaceri trebuia să locuiască lângă birourile lor ca să ajungă la timp.

– N-ar fi o idee rea, aprobă Stilwell.

– Poate că vor reîncepe să construiască pe lângă Podul Londrei. Chiar mi-ar plăcea o casă acolo.

Primind paharul de la chelner, James bău repede câteva înghițituri.

– Am o vedere foarte bună spre un râu și de la mine de acasă, dar îmi ia aproape nouăzeci de minute să ajung acolo!

– Chiar atât de mult? Dar unde locuiești?

– Într-un orășel numit Chilbrook.

– Ce coincidență, spuse străinul. Am observat că, dacă afli ceva despre un loc cu totul străin, peste câtva timp vei afla lucruri noi despre el. Ai observat?

– Da, recunoscu James Stilwell, care se simțea relaxat și dornic să poarte o conversație.

– Ca să fiu sincer, până acum câteva zile, nu știam nimic despre orășelul tău.

– E foarte mic.

– Dar ieri stăteam de vorbă cu un amic despre moartea lui Alec Grieson– nu știu dacă-l știi, bancherul. Se pare că era încurcat cu o dansatoare. Acum ghici unde stă ea: în Chilbrook!

James Stilwell deveni atent. După ce-și goli paharul, spuse:

– Nu știu prea bine despre cine e vorba, cu toate că nu sunt prea mulți artiști în orașul nostru. Știi cumva numele ei? Cred că e foarte frumoasă; Grieson era o persoană foarte importantă.

– Cred că-mi amintesc… Am o memorie foarte bună pentru nume. Da, era Langham.

În acea seară, James Stilwell plecă spre casă mai devreme decât de obicei; era nerăbdător să împărtășească vestea tuturor. Cu toate că Iris spunea că totul e sub control, observase și singur relația dintre Tim Napier și Christina Langham.

În Crescent, toată lumea știa totul despre toată lumea; rareori nu era un spion la vreuna dintre ferestre. Liniile telefonice erau înroșite de atâtea conversații.

Familia Potter îi ținea pe toți la curent: „A intrat din nou!" , „L-am văzut cu doamna Langham pe scări; râdeau.", „Au fost aduse flori!", „A luat-o pe fată cu mașina!"

În dimineața în care Dolly îi ceruse ajutorul lui Tim, domnișoara Keen își pieptăna părul în fața oglinzii.

– Margery! Margery! strigase ea.

Sora ei venise repede.

– Ce s-a întâmplat?

– Tim Napier a intrat la familia Langham! E îmbrăcat în halat; a sărit peste gard. Oare ce s-a întâmplat?

Toată ziua, telefoanele sunaseră fără încetare, dar nimeni nu știa nimic.

– E rușinos! spusese doamna Potter, bându-și ceaiul oferit de familia Dean. Când te gândești că era logodit cu draga Iris. Domnul Stilwell i-a spus soțului meu că e o problemă de săptămâni până când vom fi cu toții

invitați la cea mai mare petrecere de logodnă care s-a văzut în Chilbrook. I-a mai spus – dar era secret – că-i va da lui Iris peste patruzeci de mii de lire când se va căsători.

– Patruzeci de mii!

– Da, nu e uluitor? E o adevărată avere!

Conversațiile continuaseră fără nici un rezultat, iar acum James Stilwell se grăbea spre casă, nerăbdător să pună capăt discuțiilor despre Christina Langham. Va fi lovitura de grație! După asta, nimeni din familia ei nu va mai îndrăzni să-și arate fața în Crescent. Cum îndrăzniseră să se amestece în planurile lui? Ei, așa rezolvă el problemele!

Îi povesti lui Milly ce aflase. Ce de obicei, Iris nu era acasă, iar el n-avea răbdare s-o aștepte. Trebuia să-i spună cuiva. Spre marea lui surpriză, Milly nu se arătă impresionată, ci izbucni în lacrimi.

– De ce plângi, Milly? Credeam că te vei înfuria, dar nu mă așteptam să te văd atât de afectată. Hai să bei ceva și, pentru numele lui Dumnezeu, suflă-ți nasul!

– Oh, Jim, e atât de îngrozitor!

– Îngrozitor e cel mai bun cuvânt; noi suntem o familie respectabilă, decentă și uite cine vine să locuiască printre noi: niște criminali!

– Dar nu sunt criminali!

– Nu știu ce crezi tu că e un criminal, dar orice fată care hărțuiește un bărbat astfel încât îl aduce în stare să se sinucidă, e o criminală pentru mine. Se spune că Grieson era un bărbat bun și foarte bogat.

– Era căsătorit?

– Desigur, avea și copii. Cred că-l șantaja, amenințându-l că va spune totul dacă n-o ia de soție.

– Și Tim?

– Ai pus degetul pe rană. Se pare că nu reușea să-l facă pe Grieson s-o ia de soție; n-are de ce să te mire că l-a ales pe Tim. Cred că e de datoria mea să-i spun despre ce e vorba.

– Oh, Jim, nu poți! E un bărbat atât de puternic! Dacă…

– Vrei să spui că, dacă se înfurie, poate să mă rănească? Ai dreptate, Milly. Trebuie să am grijă. Mai bine îi spun domnului Potter, iar el poate să-i spună doamnei Napier.

– Oh, James, nu domnului Potter! E ca și cum ai spune întregului oraș!

– Foarte bine! Să afle toți ce fel de oameni sunt cei din familia Langham!

Dacă Milly n-ar fi fost atât de speriată de soțul ei, poate i-ar fi spus ce părere avea despre ce voia să facă și i-ar fi salvat pe cei pe care ajunsese să-i îndrăgească de la un scandal. Dar n-avea destul curaj pentru una ca asta, iar James Stilwell era deja la telefon, vrând să-i invite pe cei doi Potter la cină. Din nefericire, aceștia nu erau acasă, așa că se văzu nevoit să aștepte.

Tim, la întoarcerea de la birou, plecă s-o vadă pe Christina. Ea îl primi cu un zâmbet trist.

– Ce bine-mi pare că te văd, Tim! Cum a fost la serviciu?

– Destul de plictisitor. Tu ce-ai mai făcut?

– Am fost cu mama la o plimbare. Piciorul meu e aproape vindecat. Cred că peste o săptămână voi putea să merg la audiții.

– E o idee bună. Cred că te plictisești.

– Am vești bune!

– Da?

– Christopher e în drum spre casă, turneul lui a luat sfârșit. Va fi minunat să-l văd; cred că-ți va plăcea Christo!

– Dacă seamănă cu sora lui geamănă, sunt sigur! zâmbi el.

Dolly apăru și ea și vorbiră cu toții despre Christo.

– Chris îmi spune că piciorul ei se vindecă, spuse Tim, întorcându-se spre mama fetei.

– Oh, da, sperăm că va fi așa. Va putea să găsească un contract, iar viața va reintra în normal. E destul de plictisitor pentru ea. Dar îi place foarte mult să se plimbe, nu-i așa, draga mea?

– Ba da, mamă. Ah, Tim, am descoperit un fel de cascadă, mai sus pe râu. E un pod peste ea.

– Să ai grijă, e un loc primejdios.

– Da, dar e atât de frumos!

– Bine, dar promite-mi să ai grijă!

Bărbatul se ridică să plece, iar Dolly se scuză, lăsându-i singuri. El se apropie de Christina și-i luă mâna.

– Te iubesc foarte mult, Chris.

Îl privi în ochi cu atenție, citind că spunea adevărul.

– Va trebui să ai răbdare, Tim.

– Am toată răbdarea din lume, zâmbi el, aplecându-se și sărutând-o cu tandrețe.

– Nu știu de ce mă vrei, Tim. Parcă sunt doar pe jumătate vie.

– În curând îți vei reveni, draga mea. Vei începe din nou să râzi și să spui glume.

– Da, în curând. După ce voi începe să lucrez. Îmi iubesc munca.

El o sărută din nou, iar ea se strânse mai tare în îmbrățișarea lui.

– Nu te voi grăbi, Chris. Ai tot timpul de care ai nevoie.

Îl conduse la ușă, iar întorcându-se, o văzu pe mama ei care-i urmărea cu ochii umezi.

– Ești foarte norocoasă, Chris; e un bărbat minunat.

– Știu, mamă, răspunse ea, luând-o de braț. Numai că acum mă simt ca și cum mi-aș reveni după o lovitură la cap. Ce-mi doresc mai mult decât orice e să-l văd pe Christo și să mă întorc la muncă.

– Da, draga mea, ai dreptate; munca e foarte bună pentru a-ți reveni.

– Cred că e timpul să uit, șopti tânăra femeie. Nu pot să mă agăț de moartea lui Alec. Dar nu-l voi uita niciodată. Era un bărbat minunat, mamă. Mi-ar fi plăcut să-l cunoști.

– Da, Chris, acum îmi pare rău că n-am făcut-o. Ai fost foarte curajoasă, draga mea; dar acum trebuie să lași totul în urmă. Trebuie să ne gândim la o viață nouă.

În timp ce vorbea, Dolly tresări.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Chris.

– Nu știu, dar am o presimțire neplăcută!

***

A doua zi dimineață Tim ajunse în biroul lui și descoperi că avea probleme: un client bogat, cu care pierduse mult timp și efort, trebuia să încheie o tranzacție în Antwerp.

După ora nouă, acesta îi dădu un telefon.

– Napier, uite ce se întâmplă. Partea belgiană a trecut cu vederea problemele legate de taxe. E o problemă care durează de mult și mi-e teamă că voi avea mari probleme. Vreau să vii aici și să-mi rezolvi această încurcătură.

– Nu mi-e prea ușor să plec din Chilbrook acum, domnule Spiers.

– Nu mă pot înțelege cu acești contabili belgieni. Te rog, fă tot posibilul! Nu cred că va dura mai mult de două, trei zile. Poți să iei avionul de după-amiază din Londra? Secretara mea ți-a făcut o rezervare și ți-a rezervat și o cameră la hotelul de peste stradă: e unul dintre cele mai bune din Europa!

– E greu, spuse Tim, dar știa că deja pierduse lupta. E nevoie de mine aici.

– Viața e plină de greutăți, dragă băiete. Dar sunt sigur că te vei descurca. De aceea te păstrez pe tine și nu aplez la una dintre firmele mari.

Avertismentul era prea serios ca Tim să-l ignore.

– Voi veni, domnule Spiers; spuneți-i secretarei dumneavoastră să mă aștepte cu actele necesare.

– Foarte bine!

Tim ajunse acasă la zece și jumătate.

– Tu ești, dragule? întrebă mama lui, care o ajuta pe menajeră să sorteze lenjeria. S-a întâmplat ceva?

– Am vorbit la telefon cu Spiers, mamă. Se pare că partea belgiană are niște probleme cu taxele. E nevoie de mine. Am rezervare pentru avionul de după-amiază; poți, te rog, să-mi faci bagajul?

– Desigur. Ce deranjant. N-ai putut să refuzi?

– Nu poți să refuzi un client important ca Spiers, ar fi o mare pierdere pentru firmă.

– Da, cred că ai dreptate. Poate că schimbarea va fi benefică pentru tine. Sper că vei sta într-un hotel bun.

– Da, a avut grijă să facă rezervări, spuse el, privind spre casa vecină, de unde nu se vedea nici un semn de viață. Mă duc să-i spun Christinei.

Văzu că figura mamei lui se întunecă, dar își înghiți scuzele care-i veniseră pe buze; era ridicol să se scuze pentru că voia s-o viziteze pe femeia pe care-o iubea. Mama lui va fi nevoită să accepte situația.

Ieși din casă și se îndreptă grăbit spre casa vecină. Văzu fața doamnei Potter la fereastra casei ei și făcu un semn scurt din cap.

Dolly fu cea care deschise ușa.

– Bună, dragule! E ciudat să te văd acasă la această oră. S-a întâmplat ceva?

– Voiam s-o văd pe Chris. Sunt nevoit să plec pentru câteva zile la Antwerp.

– Oh, ce păcat, dar a plecat la Londra pe la nouă și jumătate.

– Și nu pot să-i dau un telefon undeva?

– Nu știu unde ai putea. Știi cum e Chris când pleacă la Londra; nu se știe niciodată unde va ajunge. Crezi că va dura mult?

– Nu cred că mai mult de două zile. O să mi se pară atât de mult! Transmite-i dragostea mea și spune-i c-o să mă întorc repede, cât pot de repede. Cum se mai simte?

– Mult mai bine. Azi părea recuperată aproape în întregime. Era în formă și spera să găsească ceva de lucru. Chiar își revine, Tim, mulțumită ție.

– Mi-ar plăcea să cred asta, zâmbi el, apoi își privi ceasul. Scuză-mă, trebuie să plec.

Femeia îl privi plecând cu un zâmbet pe buze. Ce minunat era că au ajuns în sfârșit împreună, el și Chris. Își spuse c-ar putea face niște cumpărături. De când Tim îi propusese să-și ia o pisică, gândul îi dădea târcoale. Poate va găsi o pisicuță potrivită.

***

Christina coborî din tren la Paddington. Era încântată de ideea de a se întoarce la muncă, stătuse prea mult acasă.

Ziua era minunată, soarele strălucea iar cerul era senin. Luă un autobuz, bucuroasă să privească aglomerația Londrei. Își făcu un plan: va intra întâi la club, să vadă dacă fetele nu știu ceva, apoi se va duce la agentul ei.

Coborând din autobuz, se întâlni față în față cu Tommy Ashman, cel care conducea o agenție de fotomodele.

– Bună, Chris; credeam că ești încă bolnavă.

– Nu, mulțumesc lui Dumnezeu! Acum sunt bine și gata să mă întorc la muncă.

– Oh, vrei să te duci la audiția pentru „Doar o ceașcă de ceai", nu-i așa?

– Nu. E astăzi?

– Da. Molly e deja acolo; la fel și jumătate din Londra.

Molly era soția lui.

– Și unde e– la teatru?

– Nu, în sala de repetiții de la Lovell, la ora unsprezece.

– Mulțumesc, Tommy. Ce noroc să te întâlnesc!

– Mult succes! Sper să ne vedem curând!

Aproape alergă spre locul audiției, dar ajunse la timp. Acolo își întâlni mai multe colege, care o întâmpinară cu bucurie.

Două ore mai târziu, când ieși în stradă, avea în buzunar un contract semnat. Repetițiile începeau în două săptămâni. Se simțea copleșită de bucurie. Când Christo se va întoarce, ea va avea ceva de lucru. Producătorii spectacolului n-aveau prea mulți bani, dar era un început bun.

Era aproape ora prânzului, așa că intră într-un restaurant, unde comandă ceva de mâncare. Ziua părea mai luminoasă și parcă și mâncarea era mai bună.

După ce-și termină masa, ieși în stradă, înviorată. Deodată, simți un imbold irezistibil să mai vadă o dată clădirea în care se afla biroul lui Alec. Știa că era o copilărie, dar nu se putea abține.

Ajunse în fața biroului în același timp cu Thompson, care se întorcea de la masă. Erau aproape față în față, nu se mai puteau evita, chiar dacă și-ar fi dorit.

– Bună ziua, domnule Thompson, spuse ea.

Nu-l plăcuse niciodată, dar acum îi părea chiar mai nesuferit, fixând-o cu privirea lui rece.

– Ați venit să mă vedeți, domnișoară Langham? întrebă el.

– Nu, eram prin preajmă. M-am gândit c-ar fi frumos…

Se întrerupse; era destul de greu să-i explice că voia să arunce o ultimă privire.

– Mai bine ați intra, spuse el. Sunt ocupat cu actele lăsate de domnul Grieson. Am vrut mai de mult să vă vorbesc, domnișoară Langham.

Surprinsă, dar sperând că va afla ceva despre moartea lui Alec, îl urmă. Urcară pe scările largi, acoperite cu un covor turcesc și ajunseră la ușa din stejar masiv, la care bătuse atât de des.

Thompson era singur în birou.

– Luați loc, domnișoară Langham.

Se așeză pe un scaun lângă biroul lui. Se simțea destul de rău și începuse să tremure. Făcuse o prostie intrând aici, unde petrecuse atâtea

clipe fericite. Privirea ei rămase fixată pe ușa biroului lui Alec, ca și cum în orice clipă aceasta s-ar fi putut deschide, iar în pragul ei ar apărea el, zâmbitor, tandru, făcându-i semn să intre.

– Nu mai e la fel, nu-i așa?

Vocea lui Thompson o smulse din ceața amintirilor.

– Nu, șopti ea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Mai bine plec, domnule Thompson. A fost o prostie din partea mea să vin. Nu mă așteptam să vă întâlnesc… Voiam să arunc o ultimă privire…

– Ultima privire de dincolo de mormânt?

Vocea lui, amară și stridentă, o îngheță.

– N-o să-l uitați, domnișoară Langham, nu-i așa? Nici eu n-o să-l uit.

– Nu, răspunse ea cu voce calmă. Niciodată n-o să-l uit.

– Dacă n-ați fi fost dumneavoasrtă, continuă el, de parcă n-ar fi auzit-o, ar fi încă în biroul lui, vorbind la telefon, râzând, dându-ne indicații. Dacă n-ați fi fost dumneavoastră!

– Dacă n-aș fi fost eu? repetă ea, îngrozită. Dar n-am nici o legătură cu moartea lui! Cum aș putea? A fost un șoc îngrozitor pentru mine!

– Da, vă cred. Dar, cu toate astea, ați fost cea care l-a împins spre moarte.

– Oh, nu! exclamă ea, ridicându-se brusc. Țineam foarte mult la el. Aș fi făcut orice pentru el…orice!

– Atunci, de ce nu l-ați lăsat în pace? De ce ați continuat să veniți aici, chinuindu-l? Nu v-ar fi luat de soție nici într-un milion de ani; soția și fiii lui erau totul pentru el. De ce n-ați vrut să vedeți că pentru el nu erați decât un obiect frumos– ca o pictură sau o sculptură?

Se opri pentru o clipă, înecat de furie.

– Nu te iubea, femeie proastă! strigă el. Nu erai decât un experiment, voia să vadă dacă poate să-ți educe mintea bună de nimic!

Christina stătea în picioare, sprijinindu-se de marginea biroului, încremenită.

– Și l-ai obligat să te ia de soție!

– Nu! exclamă ea. Nici măcar nu m-am gândit să fac asta!

El începu să râdă; un râs ascuțit, isteric, de femeie, care-i arătă Christinei adevărul despre bărbatul din fața ei.

– Ești gelos! spuse ea, nevenindu-i să creadă.

– Gelos! strigă el, ridicând amenințător un prespapier greu.

– L-ai chinuit, ai vrut să-l faci să renunțe la totul pentru tine. Am văzut, am văzut totul… N-avea ce să facă altceva. Trebuia să se sinucidă. Știu asta!

– Nu! Nu e adevărat!

– Atunci de ce s-a sinucis? De ce s-a dus acasă în noaptea aceea și a luat o cutie întreagă de somnifere? De ce și-a cumpărat somnifere? Doar pentru că l-ai lăsat singur, prostituată blondă ce ești! N-avea de ce să moară. Avea de ce să trăiască! Ar trebui să fii spânzurată; să plătești ca și cum l-ai fi înjunghiat cu mâna ta!

Ridică mai sus prespapierul și se îndreptă spre ea. Chris se aplecă să-și ia poșeta de jos, iar obiectul greu lovi zidul în spatele ei.

Alergând, ajunse la ușa biroului, o deschise și se avântă pe scări. Prinzându-și tocul între două dale, se prăbuși pe stradă, lângă un bărbat în vârstă care stătea de vorbă cu un poștaș. Cei doi veniră s-o ajute.

– E vina tocurilor, spuse bărbatul. Pot să vă ajut? o întrebă el.

– Ați putea, șopti ea, să-mi chemați un taxi?

– Desigur, draga mea.

Bărbatul o sprijini, iar însoțitorul lui fluieră după un taxi.

– Ați făcut o tumbă sănătoasă, zâmbi bărbatul în vârstă. Nu vreți ceva de băut? Uitați-vă, v-ați zgâriat și pe brațe și pe picioare!

Cu un efort supraomenesc, reuși să zâmbească.

– Sunteți foarte amabil. O să fiu bine. Mi-am prins tocul în timp ce alergam.

– Nici nu e greu. Întotdeauna am spus că tocurile sunt periculoase. Ah, a venit taxiul! Unde mergeți?

– La Paddington.

Urcă în mașină, tremurând, și se refugie într-un colț. Traficul era aglomerat, iar drumul dură mai mult decât de obicei. Când ajunse la gară, își revenise suficient încât să fie capabilă să ia trenul spre Chilbrook.

Capitolul 12

Dolly, după plecarea lui Chris, se pregăti să meargă în căutarea unei pisicuțe. Vorbise deja cu vânzătorul de la magazinul de animale, care-i povestise că va primi un lot nou de pisicuțe. După ce se îmbrăcă și se spălă, porni spre magazin.

Când ajunse acolo, află că lotul de pisicuțe nu ajunsese încă, așa că trecu pe la poștă să mai cumpere niște timbre pentru scrisori. În timp ce aștepta la ghișeu, auzi ușa deschizându-se și întorcându-se o văzu pe Milly Stilwell. Aceasta veni lângă ea și-i șopti la ureche:

– Așteaptă-mă afară, trebuie să-ți vorbesc!

Dolly se încruntă. Biata Milly! Ce viață ducea! Să se teamă că soțul ei va afla că s-a întâlnit cu o „persoană nepotrivită"! Bărbatului din spatele ghișeului nu părea să-i pese prea tare de clienții lui.

Își puse timbrele în poșetă și ieși. Milly părea speriată; fața ei era palidă și tremura vizibil.

– Bună, draga mea. Te simți bine?

– Să traversăm. Putem să facem o plimbare spre pădure.

Era unul dintre locurile lor preferate de plimbare, fiind și foarte puțin folosit de locuitorii din zonă.

Dolly își strecură brațul pe sub cel al lui Milly.

– Ai probleme acasă? întrebă ea.

Milly ezita să vorbească; își dregea vocea, tușea. Dolly văzu că ochii i se umpleau de lacrimi. Ajunse lângă marginea pădurii, se așezară pe un copac doborât, care devenise banca lor preferată.

– Care e problema, draga mea?

– Dolly.

– Da?

– Nu știu cum să-ți spun; e vorba despre Chris.

Brusc, Dolly simți că încremenește. Știa că sentimentul de neliniște care o stăpânea de la moartea lui Alec Grieson se va concretiza în ceva îngrozitor. Neliniștea lui Milly Stilwell era dovada. Ceva teribil urma să se întâmple…

– Despre ce e vorba, Milly? Hai, vorbește, vreau să știu. Trebuie să știu!

– Oh, Dumnezeule!

Milly Stilwell izbucni în hohote de plâns.

– Aș vrea să pot face ceva, Dolly, știi foarte bine; dar mă gândesc că e bine să afli de la mine, prietena ta.

– Spune!

– James, domnul Stilwell, a venit aseară acasă foarte încântat, era atât de bine dispus! Se pare că se vorbește în oraș. A întâlnit un bărbat într-un bar și acesta îl cunoștea pe Alec Grieson. Toată lumea vorbește că Alec s-a sinucis pentru că o fată îl presa s-o ia de soție, amenințând că, dacă nu vrea, îi va spune soției lui și va declanșa un scandal.

– E o minciună! strigă Dolly. O minciună afurisită! Chris n-a făcut așa ceva!

– Sunt sigură de asta, încercă Milly s-o liniștească. Oh, Dolly, îmi pare atât de rău! Dar James e furios pentru că voia ca Tim Napier s-o ia de soție pe Iris, iar Tim se pare că n-o vrea decât pe Chris. Nu va renunța până când nu va reuși!

– Dar ce crede că suntem? Niște țigani care și-au pus cortul pe iarba din Crescent? Aveam și noi niște drepturi! Nu-l vom lăsa să facă ce vrea! Iar Tim nu-l va crede! Nimeni care-o cunoaște pe Chris nu-l va crede; e o persoană atât de dulce și de nevinovată!

– Oh, Dolly!

– Știu că unii nu cred asta pentru că e dansatoare, dar e adevărat. Tu mă crezi, Milly, nu-i așa?

Femeia dădu din cap aprobator.

– Da, te cred. Dar ce cred eu un contează, Dolly. James e un bărbat foarte hotărât, care nu acceptă să-i fie date planurile peste cap. La fel e și Iris.

– Biata mea Chris!

– Mi-e teamă pentru ea, Dolly, și nu pot să fac nimic.

– Da, draga mea, știu.

Doamna Langham o bătu pe umăr pe prietena ei.

– Ai făcut bine că mi-ai spus. Mulțumesc lui Dumnezeu că mai e puțin și vine și Christo. O să aibă el grijă de totul. O iubește foarte mult pe Chris.

– Sper că mai aveți ceva timp până când va afla familia Potter; după aceea, va ști tot Crescentul… Ce spun eu, va afla toată lumea din oraș. Ar fi bine dacă ați putea să plecați undeva, până când se uită această poveste. Nu puteți să mergeți la Freddie?

– Nu, cel puțin până când se întoarce Christo. Vom vedea ce putem face.

Milly se ridică.

– Trebuie să mă întorc acasă. Iris vine acasă pentru prânz și avem invitați la masă; familia Napier.

– Tim a plecat la Antwerp, spuse Dolly fără să se gândească. A venit să-mi spună în această dimineață. Mi-ar plăcea să fie aici; e atât de bun și de sensibil, ar ști ce trebuie să facem.

– Nu te-ai supărat pe mine, Dolly?

Prietena ei o bătu din nou pe umăr.

– Suntem prietene, nu-i așa? Știu ce trebuie să înduri acasă la tine…

***

Ajunsă acasă, Dolly încercă să-și vadă de treburile obișnuite. Mătură, scutură, spălă vasele și puse o vază cu flori pe biroul de la Alec. Ar fi vrut ca fiica ei să fie acasă, dar îi era teamă de venirea ei. Ce bine ar fi fost dacă vreunul dintre bărbații familiei ar fi fost acasă, cineva puternic, pe care să se bazeze. Nu știa ce urma să se întâmple. Oare ar trebui să intenteze proces de calomnie celor care răspândesc aceste vești? Și ce martori ar avea? Ar fi cuvântul lui Chris împotriva cuvântului lor– bărbatul care știa

cel mai bine adevărul era mort. Ei spun că a fost ucis de Chris; adus în stare să se sinucidă de insistențele ei de a se căsători. Părea atât de absurd, mai ales pentru cine o cunoștea pe Chris.

***

Ajunsă acasă, doamna Stilwell privi masa pregătită pentru primirea oaspeților. Iris tocmai punea un bol cu petale de trandafiri în mijlocul mesei.

– Arată foarte bine, spuse ea. Doamna Summers are grijă de mâncare. Dumnezeule, a apărut și tata!

După un zgomot surd de portieră trântită, apăru și James Stilwell.

– Ce l-a apucat de vine la prânz acasă? A luat foc clădirea Bursei?

– Nu, îi răspunse chiar tatăl ei, dar nu voiam să mai pierd timp.

– Timp?

– Nu știu dacă ești la curent, Iris, dar în această seară o să-i dăm lovitura de grație fetei Langham.

Încântat, îi povesti tot ce aflase.

– Ce poveste! Nu știam că e și prostituată! Tată, ești cel mai bun din lume! De acum, Tim Napier e al meu!

***

Restul familiei Napier, mamă și fiică, ajunseră la casa unde fuseseră invitate cu mare ceremonie. După ce se bău ceva pentru început, povestea Christinei Langham și a relației ei cu Alec Grieson fu spusă- cu multă grijă pentru sentimentele materne ale doamnei Napier. Era păcat că povestea fu spusă înaintea mesei, pentru că mâncarea era bună și doar Iris și domnul Stilwell putură să se bucure de ea.

***

Dolly stătea pe canapea, înspăimântată. Încercase în minte toate soluțiile posibile la problema care se abătuse asupra lor, dar nimic nu

părea să fie pe măsura încurcăturii create. Se simțea singură, ca părăsită pe o insulă. Oare unde era Chris? În curând va ajunge acasă… Ce-o să-i spună?

În timp ce privea pierdută în flăcări, auzi zgomotul unei mașini care se opri în fața casei. Sări la fereastră: era un taxi din care coborî Chris.

Tânăra era cu spatele spre casă, și nimic din poziția ei n-o avertiză pe Dolly ce avea să vadă când fiica ei se întoarse cu fața. Inima lui Dolly se opri în piept. Era fiica ei această persoană fără viață, care venea încet, ca într-un vis? Deschise ușa și alergă spre ea.

– Draga mea, ai venit… Ești obosită?

Cu un suspin Christina se aruncă în brațele mamei ei.

– Chris, draga mea.

– Oh, mamă! Eu sunt de vină! L-am ucis pe Alec!

– Prostii. Hai să intrăm.

O conduse în sufragerie și o așeză în fața focului.

– Genunchiul tău sângerează.

– Am căzut. Oh, mamă, am vorbit cu Thompson– secretarul lui Alec. Mi-a spus lucruri îngrozitoare!

– Doar minciuni, draga mea.

– Mi-a spus că Alec nu mai putea să trăiască din cauza mea. Că-l obligam să se însoare cu mine. Dar n-am făcut-o, mamă, n-am făcut-o! Nici nu m-am gândit la așa ceva!

– Desigur că nu te-ai gândit. Cred că omul avea ceva cu tine.

– Dar Alec s-a sinucis. De ce?

– Nu știu, draga mea, ar fi putut să fie orice. Stai, vreau să-ți bandajez genunchiul, apoi o să-ți fac un ceai.

– Biata de tine! Nu-ți fac decât necazuri!

– Dar îmi aduci și atâta bucurie, draga mea. Relaxează-te. Vin imediat.

Când se întoarse, Christina stătea cu ochii închiși în fotoliul de lângă foc.

– Termin imediat cu pansatul! Spune-mi, ai avut noroc în căutarea unei slujbe?

Chris deschise ochii.

– Da, răspunse ea, am găsit ceva.

– A, e minunat!

Un ciocănit la ușa o făcu să tresară.

– Cred că e Tim, spuse Chris.

– Oh, draga mea, am uitat să-ți spun. Tim a venit să spună că trebuie să plece la Antwerp. Se va întoarce peste o zi sau două. Ți-a transmis toată dragostea lui.

Christina zâmbi trist. Ciocănitul de la ușă se repetă.

Dolly se ridică și deschise ușa. În prag stăteau Iris Stilwell și Sheila Napier.

– Am dori să intrăm, spuse Sheila.

Dolly rămase în prag, încercând să-și stăpânească bătăile inimii.

– Am venit s-o vedem pe fiica dumneavoastră.

– Nu se simte bine.

– Cred și eu, spuse Iris. Pe aici?

Arătă spre intrarea în sufragerie și, înainte ca Dolly să-i răspundă, intră. Christina stătea în fotoliu, cu ochii închiși, dar la auzul pașilor îi deschise încet, încercând să-și dea seama cine stătea în fața ei.

– Luați loc, șopti ea.

– O să stăm în picioare, spuse Sheila. Ce am venit să spunem nu durează prea mult: am aflat de relația ta cu Alec Grieson. Știm cu toții că l-ai făcut să se sinucidă.

– Nu e adevărat.

– Ieșiți afară! spuse Dolly. În această clipă!

– Plecăm, răspunse Sheila. Voiam doar să te avertizez că nu vei reuși să pui mâna pe fratele meu. Cunoaștem prea bine genul tău.

– Tim… încercă Chris să spună ceva, dar vocea i se stinse.

Iris zâmbi ironic.

– Tim și cu mine am fost practic logodiți de ani întregi; orice ar simți pentru tine, nu-i decât o pasiune de moment. O să-i treacă.

– Aș fi vrut să fie aici! strigă Dolly. Nu v-ar da voie să faceți una ca asta!

– Ei bine, e în siguranță în drum spre Antwerp, iar eu voi pleca după el chiar azi. O să stau de vorbă cu el.

– Dar o iubește pe Chris!

– Oh, nu fi naivă; când va afla despre povestea cu Grieson, va fi la fel de dezgustat ca și noi.

– Nu e adevărat! strigă Chris.

– Doamnă Langham, te sfătuim să-ți împachetezi prețioasa fiică și să plecați în mlaștina din care ați venit.

Ochii lui Dolly aruncau flăcări.

– Nemernică ce ești, spuse ea. Ce fel de femeie ești? Tim n-ar fi niciodată fericit cu tine!

Iris zâmbi.

– Vom vedea.

Sheila se îndreptă spre ușă.

– Dacă aș fi în locul vostru, aș începe să împachetez, spuse ea. S-a terminat cu viața voastră aici. Nu suntem obișnuiți să trăim cu gunoaiele.

Ieși, trântind ușa. Dolly le auzi tocurile pe hol, apoi zgomotul ușii de la intrare. Tremura atât de tare, încât abia reuși să se întoarcă spre Chris, care zăcea inconștientă pe podea.

***

Dolly se îndreptă spre Chris și o ajută să se ridice.

– Haide, draga mea, acum ești cu mine, spuse ea, încercând s-o calmeze. Totul va fi bine.

Christina își reveni repede și se așeză pe canapea. Fața ei era albă, iar ochii păreau de două ori mai mari ca de obicei.

– O să pun niște coniac pentru amândouă. Poți să stai singură câteva minute?

Tânăra dădu din cap aprobator. Mama ei alergă în bucătărie și luă sticla de coniac, întorcându-se cât putu de repede. Chris rămăsese nemișcată, ca o statuie.

– Uite, draga mea. Bea, te rog.

Băură amândouă, simțind cum revin la viață.

– Chris.

– Da?

– Trebuie să ignori toată povestea asta. Nu e adevărat; e o conspirație nenorocită ca să ne facă să plecăm de aici, nu vezi asta?

– Alec e mort, mamă. Ei spun că e vina mea.

– Nu poate să fie vina ta. Știi și tu, în inima ta, că nu l-ai obligat niciodată să te ia de soție. N-ai fi putut să faci una ca asta.

Dolly continuă să explice, să povestească, încercând s-o convingă pe fiica ei că n-a vrut niciodată să fie soția lui Alec. Orele trecură, încetul cu

încetul. Ceasul bătu ora zece, apoi unsprezece, apoi douăsprezece. Femeia vorbea în continuare, gâtul i se uscase, iar vocea era acum răgușită. Făcu ceai după ceai,pe care îl bău în liniște.

La ora patru, se auzi zgomotul unei mașini care urca pe drumul spre Crescent.

Dolly, cu ochii plini de lacrimi, se întoarse spre fiica ei, care stătea nemișcată, de parcă n-ar fi auzit sau simțit nimic.

– Draga mea, haide să te duc în pat. Dacă vrei, vin să dorm lângă tine.

Chris nu răspunse; stătea nemișcată, privind pierdută în flăcări. O lovitură puternică răsună în ușa de la intrare.

– Oh, Dumnezeule! exclamă Dolly ridicându-se în picioare.

Cine a mai venit acum să le chinuie și să le sperie?

Tânăra întoarse capul.

– E cineva la ușă, șopti ea. Poate e poliția.

Dolly încremeni; nu, n-avea cum să fie poliția, cine ar putea amesteca poliția într-o astfel de poveste?

Ciocănitul se auzi din nou și o voce ciudată spuse ceva de genul „Spargeți-le ușa, domnule polițist, se pare că dorm cu toții".

Încet, ca un automat, pentru că se simțea înghețată, ajunse la ușă și o deschise.

În prag, lângă un munte de bagaje, stătea Christopher.

– Oh, Christo! strigă ea, aruncându-i-se în brațe.

– Sunteți bine, domnule? se auzi o voce.

– Da, domnule taximetrist, răspunse el. Mulțumesc foarte mult!

Tânărul intră în hol: înalt, puternic, părea o gură de aer proaspăt.

– Bună, mamă; de ce ești atât de uimită?

– Oh, Christo, sunt atât de fericită să te văd. Atât de surprinsă!

– N-ai primit telegrama mea?

– Nu, dragule, n-am primit nimic, răspunse ea, îmbrățișându-l din nou. Oh, mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici!

El o sărută pe obraz, apoi intră în sufragerie. Christina stătea pe canapea, încremenită.

– Christie, scumpo! strigă el, traversând repede camera. Ce se întâmplă? Ce ți-au făcut?

Sora lui i se aruncă în brațe, strângându-l cu putere, plângând. El se întoarse nedumerit spre mama lui.

– Ce se întâmplă aici, mamă?

– Stai jos, dragul meu. O să fac un ceai.

– Lasă ceaiul, poate să mai aștepte. Pentru numele lui Dumnezeu, explică-mi! Amândouă arătați ca și cum ați fi plâns toată noaptea și sunteți speriate de moarte! Ce se întâmplă?

Se așeză pe canapea, trăgând-o pe Christina în brațele lui și ținând-o ca pe un copil.

Încet, cu întreruperi, Dolly îi povesti tot ce se întâmplase, fără să ascundă nimic. Christina își ascunse fața la pieptul lui.

– Așa că vezi, Christo, dragul meu, ai venit la timp.

– Chiar așa! spuse el hotărât. N-am mai auzit o astfel de poveste în viața mea! Parcă trăim în Evul Mediu!

Își îmbrățișă sora geamănă, și-i șopti la ureche:

– Ai răbdare până dimineață; adevărul va ieși la lumină!

– Christo!

– Mamă, suntem cu toții obosiți; să mergem la culcare. Am o cameră, nu-i așa?

– Desigur, dragule; dar poți să dormi în patul meu. Eu vreau să stau cu sora ta. După câteva ore de somn, ne vom simți cu toții mai bine. Vrei ceva?

– Haide, scumpo.

O ridică pe Chris în brațe, ca și cum ar fi fost o păpușă și o duse în dormitorul ei. Dolly îl urmă, aproape prea obosită să urce scările. Se lăsă să cadă pe marginea patului.

– Bine, mamă. De aici poți să te descurci?

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

– Da, dragule. Camera mea e următoarea pe dreapta. Noapte bună.

Cu mișcări automate, Chris se dezbrăcă, își puse cămășa de noapte roz și se strecură sub pătură. Dolly se așeză lângă ea îmbrăcată; era deja aproape dimineață. De afară se auzea ciripitul păsărilor și clipocitul îndepărtat al râului.

***

Era aproape zece dimineața când se trezi. Soarele strălucea prin perdele, iar draperiile erau trase. Sunetul unei mașini care trecea pe

stradă fusese cel care o trezise. Se ridică, frecându-se la ochi. Pentru o clipă, nu-și dădu seama unde era, apoi își aminti că venise să doarmă cu fiica ei. Aceasta se trezise deja; putea să-i vadă forma corpului pe cearșafuri. Un sentiment de bucurie o cuprinse la gândul că fiul ei venise acasă. Sări repede din pat, strâmbându-se când își dădu seama că o durea tot corpul.

Intră încet în camera ei. Christopher dormea adânc. Bietul de el, își spuse Dolly, cât de obosit trebuie să fie! Mă duc să fac un ceai. A, poate Christina a pregătit deja ceaiul, fiind prima care s-a trezit.

Coborî la parter. Casa era tăcută, nici un zgomot nu trăda prezența cuiva.

Christina nu era în bucătărie. Puse mâna pe aragaz, dar era rece.

Deodată, o cuprinse frica. Unde e Chris? De ce nu e dormitor– sau în bucătărie? Alergă spre baie, dar și aceasta era goală.

– Christo! strigă ea, alergând în camera în care dormea el. Christo, trezește-te, pentru numele lui Dumnezeu!

El sări din pat, speriat.

– Mamă, ce se întâmplă?

– N-o găsesc pe Christina, nu e nicăieri!

Tânărul se îmbrăcă rapid, apoi sări în pantofi.

– M-am trezit și nu era în pat, Christo! începu să țipe Dolly. Nu e aici!

– Calmează-te, trebuie să ne gândim unde poate să fie, spuse el. O să ies să întreb dacă n-a văzut-o cineva.

Nimeni n-o văzuse.

– Poate c-a plecat la Londra, suspină mama ei, poate c-a vrut să vorbească din nou cu secretarul lui Alec.

Christopher puse un braț în jurul umerilor ei.

– Mamă, nu cred. Acum te rog să fii atentă și să încerci să te gândești! E vreun loc unde ar putea să fie – un loc preferat al ei sau al lui Tim? Gândește-te, mamă! Poate la râu?

Înspăimântată, se întoarse spre el.

– Nu s-ar fi aruncat în râu! Nu pot să cred asta!

– Mamă, îmi pare rău că fac asta, dar cred că trebuie să anunțăm poliția. Cred că avem nevoie de ajutorul lor; nu putem să căutăm peste tot singuri, avem nevoie de ajutor. Christina e într-o stare de depresie foarte periculoasă.

– Nu, Christo! Nu pot să suport acest gând!

– Mamă, trebuie; înțelege că trebuie, nu putem să lăsăm lucrurile așa.

– Poate s-a dus să se plimbe.

El clătină din cap.

– Nu cred; e într-o stare îngrozitoare…mi-e teamă de ce poate să gândească.

Dolly se prinse de brațul lui.

– Christo– cascada; îi plăcea foarte mult să meargă pe podul de peste ea.

– Unde e? E departe?

– Nu, trebuie să coborâm dealul și să mergem spre câmpurile cultivate.

Dolly începu să alege, iar Christo o urmă.

Milly, care stătea la fereastră, îi văzu. Soțul ei era plecat la Londra, iar fiica ei la Antwerp. Era singură acasă, nesupravegheată. Ieși în fugă, strigându-l pe Christopher.

– Stați! Puteți să luați o mașină!

Ghicise instinctiv că fiica prietenei ei avea probleme.

Tânărul se opri.

– Mamă! strigă el. Așteaptă!

Alergă spre casa familiei Stilwell. Lui Milly nu-i mai păsa de privirile iscoditoare; văzuse figura îngrozită a lui Dolly. Una dintre mașinile lor era afară din garaj și avea cheile în contact. Probabil că Iris o lăsase așa.

– Mulțumesc! spuse Christo.

– Oh, Milly! șopti Dolly, alergând în brațele prietenei ei. E Chris; nu puteam s-o găsim. Mi-e teamă că s-a dus la cascadă!

– Oh, Doamne! exclamă Milly. Ce-a făcut, nemernicul!

– Veniți și dumneavoastră, propuse Christopher. Cunoașteți mai bine drumul decât mama.

Nici unul dintre ei nu-și dădu seama de cât curaj avu nevoie Milly să intre în mașină, știind foarte bine câți ochi stăteau la pândă și câte limbi otrăvite se pregăteau de bârfă.

După câteva ezitări, până când Christo se obișnui cu mașina, aceasta demară în trombă.

– E un străin în mașina lui Iris! strigă doamna Potter soțului ei. Milly Stiwell e în spate și– oh, Doamne! Doamna Langham! Ce s-o fi întâmplat? Stai să afle domnul Stilwell!

***

Milly știa drumul cel mai scurt, care trecea prin spatele oficiului poștal. Începuse să plouă, o ploaie de toamnă, măruntă și rece. Auzeau deja zgomotul apei care cădea de la înălțime.

Christo opri mașina.

– Aici e?

– Da, răspunse Milly. Da! Uite-o!

Arătă cu degetul spre silueta fragilă de pe podul de lemn de peste cascadă. Christina stătea pe pod, cu brațele deschise, ținându-se de balustradă. Părul i se desprinsese și-i căzuse pe umeri, ca un nor de aur.

– Oh, Christo!

Vocea lui Dolly era îngrozită; de ieri, îmbătrânise cu zece ani.

– Stați pe loc amândouă, spuse tânărul. Mă duc s-o iau. Nu vă mișcați, nu vreau să vadă că sunteți speriate.

Ieși din mașină și porni încet spre pod. Ajunse în spatele ei.

– Bună, surioară.

Ea se întoarse să-l privească.

– Mă întrebam unde ești, continuă el. Puteai să-mi spui și mie că vii aici, veneam și eu.

– Da, e frumos aici, șopti ea. Și e frig. Miroase a sare, a mare.

– Da, răspunse el, luând-o în brațe. Da, pot să miros. Oh, nu se poate! A început să plouă! hai să mergem acasă și să bem o ceașcă de cafea, ce spui?

Ea dădu din cap și-l urmă ca un copil ascultător. Nu spuse nimic despre apariția mașinii și despre hainele ciudate ale celor două femei. Intră în mașină și stătu liniștită lângă fratele ei.

Christopher întoarse mașina. Cele două femei stăteau nemișcate, încă ținându-se de mână.

După ce ajunseră în fața casei familiei Stilwell, Christo coborî din mașină și, punându-și brațul în jurul umerilor surorii lui, o conduse spre casă.

– Mulțumesc, Milly, șopti Dolly. Sper că soțul tău nu va afla.

– Nu-mi pasă! răspunse hotărâtă doamna Stilwell. Oh, Dolly, îmi pare atât de rău!

– Nu e vina ta, știu foarte bine. Din fericire, Christo a venit acasă.

– E un băiat minunat.

Cei doi ajunseseră deja acasă.

– Iris s-a dus la Antwerp? întrebă Dolly.

Prietena ei dădu din cap.

– Da, din clipa în care James a venit acasă cu toate acele minciuni îngrozitoare despre Christina, a plecat după Tim cu viteza unei mașini de curse.

– Crezi că Tim o vrea?

– Nu, nu cred. Dar Iris e o persoană foarte hotărâtă; seamănă cu tatăl ei– nimic n-o oprește.

– Trebuie să plec, Milly, mulțumesc.

– Nu s-ar fi aruncat peste balustradă, nu-i așa? întrebă femeia speriată, ținând-o de mână.

– I-ai văzut fața? întrebă Dolly. Era fața cuiva care e torturat!

Cu ochii plini de lacrimi, mama Christinei alergă spre casă.

În Crescent, telefoanele începură să sune.

Tânăra stătea pe canapea, cu mâinile în poală. Christopher făcea focul.

– Mamă, ce părere ai de micul dejun? întrebă el

– Da, cum să nu, imediat.

– Adevărul e, șopti Christina, vorbind ca pentru sine, că n-am avut curajul. Alec a putut s-o facă, dar eu nu pot. Din nefericire, eu n-am somnifere, știu că nu doare, mi-a spus medicul.

Dolly își privi fiul, înspăimântată.

– N-am putut nici să-l păstrez pe Tim, iar el spunea că mă iubește… Dar nu e așa…

– Ba te iubește, draga mea, îi spuse mama ei.

– Dar Iris e cu el, iar eu nu l-am atras decât pe moment. Vezi, de fapt a iubit-o pe ea dintotdeauna. Sunt un mare eșec, nu-i așa, frățioare? Le aduc bărbaților numai ghinion; se sperie și fug de mine. Numai că Alec a fugit prea departe.

– Chris, draga mea, nu vorbi așa!

– Nu te speria, mamă. Du-te să-i aduci lui Christo ceva de mâncare. Nu mă voi arunca în cascadă; n-o să fac nimic; sunt prea lașă!

Capitolul 13

Când Dolly deschise ușa, în prag stătea Tim. Figura lui era întunecată.

– Abia m-am întors, doamnă Langham. Pot s-o văd pe Christina?

– Desigur, răspunse ea. Cum a fost călătoria?

– Am făcut ce trebuia să fac. Nu pot să spun că mi-a făcut plăcere.

Femeia îl conduse în sufragerie, unde ardea un foc vesel. Pe birou era așezată o vază cu flori, dar camera era goală.

– Chris e în bucătărie. O să-i spun că ești aici. Stai jos.

El nu făcu nici o mișcare, ci rămase privind flăcările.

Femeia se întoarse repede, urmată de fiica ei. Tânăra părea o fantomă, palidă, cu ochii mari. Purta costumul galben despre care Tim spunea c-o face să strălucească. Părul ei era liber, plutind în jurul umerilor. Părea o adolescentă.

– Bună, Tim. Sper că ți-a făcut plăcere vizita în Belgia.

– Bună, Chris, răspunse el, ignorând ultima remarcă.

– Ia loc. Ești atât de înalt încât mi-e imposibil să-ți vorbesc…

Se așeză pe canapea, privindu-l cu atenție.

Dolly ieși încet din cameră, vrând să-i spună lui Christopher cine a venit.

Tim făcu un pas spre ea, iar ea se retrase.

– Draga mea, te rog să nu-mi faci asta!

– Sunt surprinsă că mai vrei să-mi vorbești după câte ai auzit despre mine, observă ea, cu răceală în voce.

– Nu mă interesează bârfele, Chris; ar trebui să mă cunoști mai bine. Locul aceasta e plin de bârfe înveninate. Am știut dintotdeauna, dar nu m-a interesat. Acum, când văd ce se întâmplă și cum te-a afectat pe tine și pe mama ta, sunt de-a dreptul îngrozit.

– Da, e un loc teribil. Vor să ne facă să plecăm. Norocul lor a fost că am picat în plasa lor și că au găsit, pentru prima oară, o poveste adevărată.

– O poveste adevărată? întrebă el, apropiindu-se de ea. Nu vorbi așa, Chris.

– Dar e adevărat. Am împins un bărbat în brațele morții. Un bărbat care nu mi-a făcut decât bine.

– Sunt prostii!

– O, ba da. Am făcut-o. Fără intenție, desigur, dar am făcut-o. Faptul că Alec e mort o dovedește.

– Nu dovedește nimic. Chris, te iubesc. Hai să ne căsătorim. O să-mi vând afacerea și o să plecăm de aici. E ușor pentru mine să încep în altă parte. Mama ta va veni cu noi.

– Nu, Tim. E foarte frumos din partea ta– exact la ce mă așteptam. Ești un om minunat. Semeni cu Alec, era și el la fel. Dar l-am omorât. Dacă te vei căsători cu mine, vei muri și tu– cel puțin din punct de vedere social. Nu, Tim, noi vom pleca. Tu vei rămâne, te vei căsători cu Iris și-ți vei continua afacerea. Viața ta e aici. Cu toții ne vor uita într-un an, sau poate că vor folosi această poveste ca un avertisment pentru bărbații care nu suspectează nimic.

El se ridică în picioare, trăgând-o cu el.

– Ce crezi că sunt, Chris? Te iubesc și o voi face toată viața mea!

– Așa credea și Iris, că o vei iubi toată viața.

– Pe Iris n-o interesează decât ce poate face pentru ea. Nu mi-a plăcut niciodată. Acum o disprețuiesc.

– Ea n-a spus asta!

– O, Chris, draga mea, crede-mă! Te ador. Vreau să fii soția mea. Și vei fi!

Tânăra se retrase din brațele lui.

– E nevoie de două persoane pentru o căsătorie, Tim. Iar eu nu mă voi căsători niciodată. Nu aduc decât nefericire. Nici nu voi mai fi aici multă vreme!

– Chris, pentru numele lui Dumnezeu, nu spune asta!

– Oh, nu-ți face griji, Tim. Nu mă voi sinucide, n-am destul curaj. Acum, te rog să pleci.

Bărbatul îi privi figura hotărâtă și buzele tremurătoare. Îi luă fața în mâini și o sărută cu tandrețe pe buze.

– Bine, Chris, voi pleca; dar mă voi întoarce. Amintește-ți că ți-am spus că voi aștepta cât de mult trebuie.

Ea se retrase brusc, ca și cum vorbele lui ar fi rănit-o.

– Pleacă, te rog! Nu voi fi niciodată soția ta! Te urăsc!

O mângâie ușor pe spate, apoi ieși din cameră. Ajuns în hol, bătu ușor la ușa bucătăriei. Dolly deschise. El își puse degetul pe buze și intră.

– Lăsați-o să creadă c-am plecat, șopti el.

Christo se ridică de pe scaun.

– Tu trebuie să fii Tim Napier. Eu sunt fratele geamăn al lui Chris și sunt gata să te bat măr, dacă e nevoie!

– Christo! exclamă Dolly, prinzându-l de braț. Nu vorbi așa cu Tim. Povestea asta n-are de-a face cu el!

– Din câte am auzit, are foarte mult de-a face cu el! Am înțeles că era îndrăgostit de Chris. În acest caz, ar fi trebuit să-i snopească în bătaie pe idioții ăștia care erau cât pe ce s-o împingă în cascadă.

– În cascadă?

Vorbind în același timp, cei doi îi povestiră ce se întâmplase de dimineață la râu și cum o găsiseră pe Chris pe pod.

– Dacă n-ar fi fost doamna Stilwell care ne-a dat mașina și ne-a arătat cum să ajungem mai repede la râu, nu știm ce s-ar fi întâmplat!

– Dumnezeule! spuse Tim. Aș putea să-l omor cu mâna mea pe James Stilwell care a inventat această poveste, care nu poate să fie decât o minciună.

– Știu cine e de vină, spuse Christopher. Secretarul lui Alec, șarpele… Tim, o iubești pe Chris, nu-i așa?

– Tocmai am rugat-o să ne căsătorim pe loc; dar m-a refuzat. Spune că mă urăște și că va pleca în curând.

– Bătrâne, ce părere ai dacă mergem în Londra și aflăm cum stau lucrurile? propuse Christo, punându-i o mână pe umăr lui Tim.

– De acord!

– Oh, Christo, cum ați putea? Nu veți afla niciodată adevărul, iar Chris va avea remușcări toată viața. Nu poate să accepte propunerea lui Tim, dacă își închipuie că e vinovată de moartea lui Alec.

– Nu prea știu cum am putea să dovedim ceva, observă Tim. Propun să-l învățăm minte pe acest tip, Thompson, cu toate că mi-e teamă că nu vom reuși decât să facem mai multă publicitate cazului.

– Mai există o persoană care ne poate ajuta, interveni Christopher. Una singură. Poate va vrea, poate nu; dar putem să încercăm.

– Și cine e această persoană?

– Soția lui Grieson.

– Christopher! exclamă Dolly. N-ai cum să-i ceri ei ajutorul!

– Nu văd de ce n-aș putea, mamă. Chris a spus întotdeauna că nu era iubita lui Grieson. Eu o cred. Dacă e nevoie, putem să cerem un consult medical.

– N-am să permit una ca asta! strigă Tim.

Christopher zâmbi.

– Bine, cumnate! Să încercăm să vedem ce spune doamna Grieson. Să-i spunem tot ce știm, s-o rugăm să ne ajute și să vedem ce-o să facă. Mama spune că Alec a lăsat un bilet. Poate aflăm ceva care să ne ajute.

– Pare o idee minunată, aprobă Tim. Să mergem acum?

– E destul de târziu. Mai degrabă să încercăm să prindem primul tren mâine dimineață. Hm… cred că va interesant să fim rude!

***

Christina, rămasă singură, ascultase. Îl auzise pe Tim intrând în bucătărie. Era sigură că voia să profite de simpatia mamei și fratelui ei. Nu mai putea suporta; rugămințile mamei ei de a-l accepta pe Tim vor fi prea mult. Dacă-l va vedea din nou pe Tim, va muri. Aproape murise când aflase de sinuciderea lui Alec. Acum știa că afecțiunea pentru acesta nu era afecțiunea unei viitoare soții. Inima ei îi aparținea lui Tim, era tot ce-și dorea în viață. Ar fi dat orice să-i poată accepta propunerea; dar câteodată trebuie să fii curajos. Încerca să-și adune tot curajul pentru ce voia să facă. Dacă era lașă și accepta să fie soția lui Tim, pentru el va însemna o moarte lentă, în timp ce moartea lui Alec fusese rapidă.

Deschise fereastra și ieși în grădină. Era destul de întuneric. Pe fereastra de la bucătărie îi văzu pe cei trei care stăteau de vorbă.

Deschise poarta încet, atentă să nu facă zgomot. Luna se reflecta în apele întunecate ale râului ca într-un decor de teatru. Mergea încet spre râu, iar curând tălpile îi ajuseră în apă. Ce rece era! Iarna se simțea în aer.

Se împletici, continuând să meargă. Respira din ce în ce mai greu. Cât îi era de frig! Se opri o secundă, să urmărească zborul unei păsări deasupra apei. Își simțea picioarele înghețate. Făcu încă un pas, apoi întinse mâinile. Se va așeza ușor jos, lăsând apa s-o acopere, apoi s-o ducă la vale. Valurile clipoceau, formându-se în jurul ei, acoperind-o încetul cu încetul. Începu să i se facă dintr-o dată cald și somn… atât de somn…

***

Marissa Grieson își sorta niște acte, când fu anunțată că e căutată de doi bărbați.

– Oh, Stiles, îi spuse ea majordomului, nu știi dacă-i cunosc? Sunt atât de ocupată.

– Par de treabă, doamnă, iar unul dintre ei a spus că e ceva urgent.

– Bine, cred că zece minute de odihnă nu mi-ar strica. Condu-i înăuntru.

Tim și Christopher intrară, privind-o cu speranță.

– Doamna Grieson?

– Da?

Christopher fu cel care începu să vorbească.

– Din nefericire, nu cred că ne cunoașteți, dar vizita noastră e urgentă, de ea depinde viața unei tinere femei.

– Sună foarte melodramatic. Sper că nu e chiar atât de grav. Luați loc.

– Numele meu e Christopher Langham. El e prietenul meu, Tim Napier.

– A, da?

– Numele Langham nu vă spune nimic?

– Nu, nu cred. Ar trebui?

– Sora mea, Christina Langham l-a cunoscut destul de bine pe soțul dumneavoastră.

– Oh! figura ei se întunecă. Da, acum îmi aduc aminte; e fata aceea.

– Doamnă Grieson, pot să vă vorbesc despre ea?

Marissa Grieson ridică din umeri.

– Trebuie să știu ceva?

– Pot să vă întreb ce știți despre ea?

Tim se aplecă spre ea.

– Poate că e de ajutor să vă spun că vreau s-o iau de soție.

– Înțeleg. Da, spuneți-mi ce doriți. N-am întâlnit-o niciodată, dar soțul meu ținea foarte mult la ea.

– V-ar deranja să spuneți cât de mult?

– Domnule Napier, cred că ați profitat prea mult de amabilitatea mea. Cred c-ar fi mai bine să plecați.

Christopher găsi că e timpul să intervină:

– Doamnă Grieson, ieri, sora mea a fost găsită aproape moartă pe malul râului de un pescar care a auzit un zgomot neobișnuit. Era noapte; dacă ar fi rămas acolo până dimineața, ar fi murit de frig. A fost împinsă să facă acest gest de niște povești răspândite de fostul secretar al soțului dumneavoastră. Toată lumea a rămas cu impresia că din vina ei s-a sinucis domnul Grieson. Acum e în spital. Nu dorește să trăiască, pentru că e convinsă că moartea soțului dumneavoastră e vina ei.

Figura Marissei Grieson se îmblânzi.

– Dar e ridicol!

– Thompson a răspândit această bârfă, care a ajuns până în Chilbrook; toată lumea o privește ca pe o criminală.

– Oh, Dumnezeule!

– Doamnă Grieson, în presă a apărut o știre despre un bilet pe care l-a lăsat domnul Grieson. V-a dat un motiv pentru gestul lui? Dacă da, puteți să ne ajutați s-o salvăm pe Christina?

Femeia rămase nemișcată.

– Prietenia dintre ea și soțul dumneavoastră poate n-a fost un lucru bun, poate că v-a rănit, continuă Christopher; dar dacă nu ne ajutați, sora mea va muri.

– Îmi cereți foarte mult, spuse Marissa. Sora dumitale m-a făcut să sufăr, dar știu că n-a fost un pericol pentru căsnicia mea.

– Știți de ce s-a sinucis soțul dumneavoastră? întrebă Tim.

– Da, știu. Mi-a explicat în bilet că mai avea foarte puțin timp de trăit. Nu putea suporta o boală care să ne facă pe toți să suferim și o moarte lentă și dureroasă. A făcut ce credea că e mai bine.

– Înțeleg, spuse Tim. Ne pare rău că v-am deranjat atât de mult.

– Nici o problemă, dacă pot să fiu de ajutor. V-aș ruga, înainte să plecați, să-mi dați niște detalii pentru avocatul meu, în special numele acelui bărbat din Chilbrook.

– Vă mulțumim.

– Nu mai avem nevoie de o tragedie, domnule Langham. Sper că sora dumneavoastră își va reveni.

***

James Stilwell arăta de parcă făcuse un accident vascular; fața lui era mai roșie decât de obicei, iar ochii erau ieșiți din orbite. Milly, care în ultimele săptămâni fusese tratată ca și cum n-ar fi existat, încercă să-l ignore. Iris, fără expresie, aprinse încă o țigară.

– Pentru numele lui Dumnezeu, tată, lasă-ne în pace. M-am săturat să tot aud aceeași poveste. Nu-l vreau pe Tim Napier.

– Taci din gură!

– E adevărat. Nici n-ai idee ce mi-a spus la Antwerp. Sunt destui bărbați pe care poți să mi-i cumperi cu banii tăi!

– Da, ce frumos s-a sfârșit! strigă el. Acum trebuie să-mi cer scuze în public și mă așteaptă și un proces– totul din vina ta!

– Ar fi trebuit să fii sigur că povestea e adevărată, răspunse fiica lui, netulburată, nu să răspândești niște bârfe aflate într-un bar!

– Va trebui să plecăm din oraș!

– Foarte bine! Scap de orășelul ăsta de la capătul lumii!

– Biata fată, spuse Milly, din colțul ei. Nu se știe dacă își va reveni. Ce bine că a găsit-o pescarul acela!

Ceilalți o ignorară.

– Cred că mă voi duce să aflu cum se simte, continuă ea, deși nu primi nici un răspuns.

Când ajunse în fața casei familiei Langham, Dolly și soțul ei tocmai ieșeau.

– Tim ne duce la spital, Milly. Se simte foarte rău…

– Oh, Doamne! Pot să fac ceva?

– Nu, răspunse Dolly, sărutând-o pe obraz. E frumos din partea ta c-ai venit. Când totul se va sfârși, sper că vom putea să stăm de vorbă. Vom vinde casa; nu mai putem rămâne aici.

Mașina lui Tim opri în fața casei. Spre surpriza lor, doamna Napier era pe scaunul din față.

– Vin și eu, spuse ea. Poate pot să fiu de ajutor. Sper că nu vă deranjează!

Clătinară din cap și se urcară în spate. De ce i-ar fi deranjat? Acum nu mai conta decât starea Christinei.

Tânăra avea salonul ei. Întinsă în pat, părea mai albă decât cearșaful.

– Să nu stați prea mult, le spuse sora medicală. E foarte obosită.

Se strânseră cu toții în jurul patului. Doamna Napier se așeză pe marginea patului și luă mâna mică și rece care se odihnea pe cuvertură.

– Christina, spuse ea, sunt mama lui Tim; vreau să-ți vorbesc, draga mea.

Ochii tinerei se deschiseră încet.

– O să mă asculți pe mine, o străină, nu-i așa? O să mă crezi?

Chris o privea cu atenție, fără să spună nimic.

– Christina, trebuie să te faci bine. Băiatul meu are nevoie de tine; cu toții vrem să-ți spunem ce greșeală îngrozitoare s-a făcut.

– Greșeală? șopti tânăra.

– Știm cu toții de ce a murit Alec.

– Din vina mea. Eu l-am ucis.

– Nu, Chris. Tim a vorbit cu soția lui.

– Marissa?

– Da.

– Mă urăște.

– Vrea să te faci bine. Tim și fratele tău au văzut-o în această dimineață. Ți-am adus scrisoarea pe care a scris-o Alec; o să crezi ce scrie acolo, nu-i așa?

Christina dădu din cap aprobator. Ceilalți urmăreau conversația cu respirația tăiată.

– Poți să vezi? Să ți-o arăt?

– Lăsați-mă pe mine, interveni sora medicală. Acum, vă rog să plecați cu toții; o să am grijă s-o citească. Măcar de-ar putea adormi! Vă rog să plecați!

***

La ora șase, se întorseseră cu toții, așteptând cu nerăbdare. Peste zece minute, intră sora medicală.

– Doar unul poate să intre, spuse ea. Nu s-a simțit deloc bine. Doctorul spune că nu mai reacționează la sedative; nu știm ce se va întâmpla dacă nu reușește să adoarmă.

Cu toții se întoarseră spre Tim, iar el se ridică și se îndreptă spre salon.

Christina stătea cu ochii închiși, dar fața ei era mai puțin palidă. Tim îngenunche lângă pat, luându-i mâna.

– Draga mea.

– Bună, Tim, zâmbi ea.

– Cum te simți? Ai citit scrisoarea?

– Da, interveni sora medicală. A fost doctorul aici și i-a citit-o.

– Tim?

– Da, iubito.

– Totul e în regulă, nu? N-am fost eu de vină, nu-i așa? Bietul Alec! Aș fi vrut să-mi fi spus.

– Nu voia să te supere, draga mea.

– Așa era el…

– Va trebui să plecați, spuse sora medicală. Nu e bine s-o obosiți.

– Chris, șopti el. O să-ți revii curând. O să mergem într-o croazieră, doar noi doi. Marea îți va face bine.

– Nu sunt un marinar bun, zâmbi ea.

– O să-ți dau o pastilă.

– M-am săturat de pastile. O să mă aștepți, Tim, n-o să pleci singur?

– Draga mea, știi că o să te aștept. Un proaspăt căsătorit nu pleacă nicăieri fără soția lui. Cu toate astea, e bine să te grăbești, pentru că trebuie să cumpărăm o casă nouă, iar părinții tăi vor să-i ajutăm să cumpere și ei una.

– Nu în Crescent, nu-i așa?

– Nu în Crescent.

– Tim, mă simt atât de obosită; nu e ciudat, doar stau în pat, dar mă simt obosită.

Cu un ultim zâmbet, închise ochii și adormi.

Sora medicală începu să râdă încet.

– În sfârșit, e pe drumul cel bun!

Sfârșit